

ABDULLAH ÖCALAN

PARTİLEŞME SORUNLARI VE GÖREVLERİMİZ CİLT 2

BİLİM AYDINLANMA YAYINLARI

YAŞAM UĞRUNA FIRTINA KOPARTILDIĞINDA BİR ANLAM İFADE EDER

Her gün son derece yanılıklı kişiliklerle karşı karşıya kalıyoruz. Dürüstlükten söz etmiyoruz; iyi niyet ve çaba hepsinde var, fakat bunlar başarıyı sağlamaktan uzaktır. Bunlar geç kavıyor, daha ötesi de kavradıklarını pratiğe aktaramıyorlar. Kavradıklarını düzenleme yetenekleri de zayıftır.

Önder kişilikte kararlılık tavizsizdir. İşlere sonuç alıcı tarzda yüklenme eksikliği en zayıf yanınızı teşkil ediyor. Sizi ne kadar bilinçlendirsek kişiliklerinizdeki yanılıklar o kadar derinleşiyor; size ne kadar çıkış yolu gösterip yaşam olanakları sunsak, o kadar tehlikeli oluyorsunuz. Durumunuz, üzeri eşelendikçe kölelikte bir adım daha ileri gitmeye benziyor. Gelişen kölelik, özgürlük anlamına gelmez, hatta daha tehlikeli bir hal almaya başlar. Derinleşmiş bir kölelik fazla tehlikeli olmayabilir. Çünkü alıştırmıştır, her şey kabul görmüştür ve dolayısıyla fazla zarar veremez. Ama uyanmış bir kölelik, eğer özgürleşmemişse ve doğru temelde bir özgürlük tavrına hakim değilse çok tehlikelidir. Bizde yaşanan da böyledir, hatta bundan daha karmaşık bir kölelik oluyor. İşin tuhaf tarafı da bunu özgürlük yerine koyuyorlar. Gelişen köleliği özgürlük gelişmesi olarak değerlendirirsek, bu kadar karmaşık bir duruma bizzat yol açmış oluruz. Ben özgürleştiğinize inanmıyorum. Özgürleşen insan kesinlikle sizin bu pratik tarzınızda yaşamayı kabul etmez ve hatta buna isyan eder. Benim özgürlükçüde bulduğum en önemli özellik, başaramama ve gelişmeme nedenlerine isyan etmesidir. Ama sizde bu yoktur. Tam tersine, başarmaya karşı tepki duyuyorsunuz. Başarısızlıktan rahatsız olma değil de onu derinleştirme gibi köklü alışkanlıklarınız var.

O zaman bu kişiliğe ne ad vereceğiz? Neden başarısızlıklardan rahatsız olmadınız? Neden şimdiye kadar özgürlük sorunlarının çözümüne ileri düzeyde bir cevabınız olmadı? Buna ancak kölelik düzeyinizin gerçeğiyle karşılık verebiliriz. Kölelerin özgürlükte yol almaları düşünülemez. Siz, saflarımıza özgürlükle değil kölelikle gelmişsiniz. Bu çok tehlikeli bir durumdur. Dikkat edilirse, ilkçağ köleliğinin yerini ortaçağ köleliği, ortaçağ köleliğinin yerini çağdaş kölelik almıştır ki, bunların bile çok daha karmaşık ve geri biçimlerini başarıyla yaşamamışsınız. Yani sizde iyi bir feodal kişilik, iyi bir kapitalist kişilik, bir burjuva kişilik de oluşmamıştır. Sizde bütün kişilikler yarım ve hastalıktır. Kürt olayı biraz da budur. Bunu özgürlüğe sınıksız sarılmakla aşabilirdik, fakat ona da siz gelmiyorsunuz. Buna gelmeyi birçok bahaneyle savsaklıyor, kendinizi çözemiyorsunuz. Çözeniz ve anlasanız bile bunun için yeterli çabayı göstermiyorsunuz. Çaba gücünüz yoktur veya “Köleliğin herhangi bir gelişkin aşaması benim için yeter” diyorsunuz. Çünkü eskisiyle kıyasladığınızda bunları ilerleme olarak değerlendiriyorsunuz.

Eğer sorun objektif nedenler olsaydı ve devrimin objektif nedenleri gelişmeye fazla fırsat vermiyor deseydik, öncüye ve parti ölçülerine bu kadar yüklenmezdik. Objektif koşullar bir ulusal devrim yapmak için son derece elverişlidir. Hatta subjektif koşullar, yani bilinç düzeyinin gelişimi, özellikle halkın desteği ve örgütsel kanalların açık olması epey ileri düzeydedir. Şuna gelip dayanıyoruz: Öncü, öncünün de merkezi, önde gelen kadro kısmı problemin gerçek kaynağını teşkil ediyor. Bunun için tüm gücümüzü bu soruna veriyoruz. Ama siz bu sorunun çözümüne karşı direniyorsunuz. Fakat biz de büyük bir direnme gösterdik. Ben kendim epey direndim ve size yenik düşmemeye çalıştım. Çok değer kaybettik, ama anlayışlarınıza teslim olmadık. Benim yapacağım başka bir şey yoktu. Sizin geriliklerinize karşı çılgınca da olsa direnecektim. Bu konuda biraz kazanımlar oldu. Önderlik gerçeğini esaslarıyla kavramalıydınız ki, kendinize yakıştırdığınız devrimci rolün bir anlamı olsun.

Dikkat edilirse, parti tarihimizde öncülük ölçüleri çok aşındırılmış ve partiye bir kontranın bile veremeyeceği zararları bizzat kendileri vermişlerdir. Her yıla dayatılan kontrayı bile geride bırakan yaklaşımlar inanılır gibi değildir, ama bunlar bir gerçektir. En iyi niyetlilerin bile en temel görevler karşısındaki ilgisizliği, her türlü yanlışla uzlaşması ve hiç orali bile olmayan yaklaşımı oldukça büyük bir tehlikedir. Bu inanılır gibi değildir. Yine binlerce kişiyi birim birim bütün alanlara serpiştiriyor ve olağanüstü gelişme olanakları sunuyor; buna verdikleri karşılık ise tasfiye etme ve dağıtma oluyor. Bunların karşısında en ufak bir utanma duyguları yoktur, tam tersine kendilerini haklı görme var. Oportünizmi ve siyasal sorumsuzluğu bir yana bırakalım, burada basbayağı bir ahlaksızlık ve terbiyesizlikle karşı karşıya bulunuyoruz. Birim imha olmuş, ama vicdanları bile sızlamıyor. Bu, siyasi veya askeri bir sorun değil, **ahlaki** bir sorundur. Kesinlikle yetmezliklerinden dolayı kayba neden olmuşlardır, ancak bundan acı bile duymuyorlar, öfkeleri bile yoktur. Bu, çok ciddi bir ahlaki düşkünlüktür ve maalesef büyük ahlaki sorunlarınız şimdi karşımıza çıkıyor.

Birçok komutanın pratiğine bakalım: Örneğin bir raporda, “Bir kişi Garzan’dan geldi, yüz yirmi arkadaşın tasfiyesine yol açtı” diyor. Bunu yapan sözüm ona bir bölge komutanlığıymış! “Üç kişiye en ağır cezayı verdik, fakat emek sürecine almayı uygun görüyoruz” diyorlar. Biz bu koşullarda ne diyeceğiz? Eminim ki o kişiliklerin vicdanı bile sızlamıyor. Kısa bir dönemde şu veya bu biçimde yüz yirmi kişinin tasfiyesi ne anlama gelir? Bunlar ahlaki olarak çok düşmüş ve moral olarak bitmişlerdir. Bunlar utanmadan yaşadıklarını sanıyorlar. Fırsat bulsalar kim bilir daha neler yapacaklar. En kötüsü de bunları görenler olduğu halde çare hiç aranmamıştır. Kölelik düzeyinin gelişmişliğinden bahsederken bunu kastediyoruz. Durumlarınız yürekler acısıdır, tuhafınız, yine de yaşamak istiyorsunuz. Yaşam için çok gerekli olana karşı böyle davranırsanız, yaşam karşısında en büyük **yalancı** olursunuz. Yaşama karşı saygısını bu kadar yitirenlerin de fazla gelişeceklerine inanmam.

Yaşam, uğruna fırtına kopartıldığında bir değer ifade eder. Yaşam fiziki olarak yerle bir edilirken hiç orali bile olmayışınız, sizin büyük bir ahlaksızlık sorunu ile karşı karşıya olduğunuzu gösterir. Yaşamınızın morali yoktur, yaşamınızın kurtuluşu ve özgürlüğü yoktur, kısacası yaşamınızın her bakımdan tedbirliliği yoktur. Birçok yönüyle kaybetmeyle yüz yüzesiniz. O zaman bunu hissetmezseniz, ciddi bir insan olduğunuzu nasıl söyleyebilirsiniz? Ben size nasıl inanacağım, size nasıl saygılı olacağım? Çok akıllaysanız ve yaşamın yolunu biliyorsanız, bana da gösterin ve beni bu şaşkınlıktan kurtarın. “Bu dağda böyle yaşanır, bu bayırda şöyle yaşanır” deyin ki, size inanayım. Bu da yoktur. Çok değişik bir durumla karşı karşıya bulunuyoruz. Eğer kurtuluşa hiç ihtiyacınız yoksa, onu da tartışabiliriz.

Düşman “PKK’nin yaptığı terördür, yaşamın tamamen zıddıdır” diyor. Bu, düşmanın iddiasıdır. Nitekim reformistlerin önemli bir kesimi de pratik olarak bunu ifade ediyor. Bu anlamda reformistlerden fazla farkınız, hatta düşmanın iddialarını temsil etmekten öteye bir değeriniz yoktur. Fakat bir namus sorunu veya bir iddia gereği devrimci olmuşsunuz. Bu bir iddia devrimciliğidir. Ben her zaman kendimi zayıf bir devrimci olarak görürüm. Benim sorunlarım her zaman ağır olmuştur, ama buna rağmen bitmez tükenmez bir yaşam kaynağıyım. Mücadeleyi müthiş çabalarla yürütürüm. Size bakıyor, bunlar neyin nesi diyorum. Kendimi çok mütevazı sınırlar

dahilinde bir devrimci gibi görüyorum, ama sizin durumunuza baktığımda şaşmamak elde değil. Bunlar hangi çabanın sahibidirler ki, kendilerini böyle sanıyorlar, hatta niye kendilerini şiddetle sorgulamıyorlar diyorum. Bu durum karşısında üzülmemek elde değil. Çünkü yaşayamazsınız ve yaşamı geliştirmemek de çok kötüdür. Yaşamı geliştiremeyenler ya kolay ölürler, ya kaçarlar, ya da sorun kaynağını teşkil ederler. Bundan başka yol yoktur.

Kendinizi neye göre kararlaştırdığınızı ve hangi adımın sahibi olmanız gerektiğini aslında bilmiyorsunuz. Siz hiç orali olmadınız, hatta bu konuda kendinize soru da sormadınız. Bazılarına bakarak dostlar alışverişte görsün kabildinden mücadeleye katılmışsınız. Karar düzeyiniz, iradeniz, ilginiz ve sorunları görebilme düzeyiniz çok zayıftır. Belki de büyük bir güçsüzlük içinde sorunlara çözüm bulamayacağınıza dair çok önceden yenik düşmüşsünüz. Bütün bunlar militan kişiliğinizi belirliyor. Yoksa önünüzü tıkamadım. Ben yaşamı müthiş tahrir eden birisiyim. Dikkat ederseniz, bu dünyada benim kadar sorunları açmada ve insanları özgürleştirmede inanılmaz bir düzeyi tutturmuş kimse yoktur. Ama bu bile size yetmiyor. Zaten belki bu yüzden katıldınız. Bu durumunuza üzülüyorum.

Ortaçağlarda dervişler her gün hu çekerlerdi. Günümüzde seyitler ve pirlerin geleneklerini biliyorsunuz. Bunlar boş deneyimler değildir. Parti ideolojisini her gün zikretmezseniz, örgüte bağlılık ve örgütün önderliğinde ayaklanma kesinlikle son derece yanıltıcı olur. Parti siyasetini günlük olarak uygulamazsanız, bu tehlikeli ayaklanmada yanarsınız. Yine de bunu anladığınızı sanmıyorum. Çok tehlikeli kişiliklersiniz. İdeoloji ve politika üzerine bu kadar değerlendirmem olmasaydı, hiçbir şey ayakta kalmazdı. İdeoloji ve politika üzerine bu kadar yoğunluklu durmasaydım yaşayabilir miydik? Bunu bile anlayamıyor, hiç orali bile olmuyorsunuz. İdeolojik ve siyasi çalışma nedir sorusuna büyük bir hiçle karşılık veriyorsunuz. Gafletiniz bu kadar derindir. Okumuyorsunuz bile, ideolojik düzey bile hiç göz önüne getirilmiyor.

Taktik önderliğin tehlikeli bir yanını artık tespit etmemiz gerekir. Bu tehlikeli yan, bu tarzda yaşayabileceklerini sanmalarıdır. Bu, benim ile kadrolar arasında tehlikeli bir tarz oluyor. Benim bunu çözmem gerekir. Bana dayanarak bu biçimde yaşamınız çok kötüdür. Ben sizi komploya getirmek istemiyorum. Bu ancak düşmanın iddiası olabilir. İnanılmaz derecede sizi bilinçlendirme çabam var. Dikkat ederseniz, kusursuz bir aydınlatma ve örgütlenme tarzım var. Ama sizin katılım tarzınıza bakınca sanki bir komploya gelmiş ve sanki idare ediliyormuşsunuz gibi bir hava içindediniz. Tabii ki burada kusur sizindir. Ben doğru Önderlik yaptığımı inanıyorum ve bütün verileri size sundum. Taktik önderlik ideolojik, siyasi ve askeri boyutlarda ciddi noksanlıklarla doludur. Çok tehlikeli bir toplum ve onun bireyleriyle karşı karşıya bulunuyoruz. PKK'nin eski gruplarında inanç ve azim çok güçlüydü. Bunu sizden de bekliyorduk, ancak siz bunu ihmal etmişsiniz. 1980 öncesinde öyle fazla ideolojik ve siyasi birikimimiz yoktu, ama gruplarımızın bazı değerleri hayli özlüydü ve oldukça doğru bir bağlılıkla yürüyorlardı. 1980 sonrası bu çok aşınmış, müthiş derecede **kendine sevdalı** tipler dönemi başlamıştı. Özellikle zindanda en bağlı olanların direniş ve şahadetlerinden sonra, muazzam derecede sorumsuz bir zindan kitlesi ortaya çıktı. Yine gerillada özellikle sağlıklı komuta çıkışları olmayınca, savaşçıda -muazzam kendini yaşatma demeyeceğim, çünkü silahlı savaşım koşullarında o da mümkün değil- imha olma durumu ortaya çıktı. Avrupa alanının gece gündüz üzerinde duruyoruz, ama sıradan bir bireycilikten bile uzak tutamıyoruz. Durum budur ve her birisi hesap sahibidir. Aslında hesapladıkları fazla bir şey de yoktur, laf olsun diye kendilerini kandırıyorlar. Küçük dükkan sahipleri çok hesapçıdırlar, ancak büyük mağazalar ve süper marketler geliştiğinde iflasa gittiklerini hiç fark etmezler. Bizimkilerin bireycilikleri biraz buna benziyor. İflas ediyorsun, gözünü büyük değerlere dik dediğimizde, “Yok, benim dükkanım” diyor.

Neden bu sorunları yerinde görmediniz, neden bu sorunlar üzerine bir tartışmanız olmuyor? En temel siyasi konulardan zevk almıyor, bunlardan kaçınıyorsunuz. Zevk aldığımız şeyler çok bireyci şeylerdir. Bir sigara tutkusu derken bunu boşuna belirtmiyorum. O bir örnek olduğu için ısrarla veriyorum. Sizin zevkleriniz çoğunlukla sigara dumanından aldığımız zevke benziyor. İlgileriniz hep basit şeylerdir. Sizde büyük sevmeye, büyük bağlanmaya, büyük savaşmaya, büyük tepki ve büyük duygu yoktur. Önder kişilik bu konularda büyük olmayı bilen, büyük uygulayıp duyandır. En iyi arkadaşımız gidiyor, herhangi bir birimi kendi hesabına nasıl yatıracığını, kendi etrafında nasıl döndüreceğini düşünüyor. Üstelik utanmadan bunu kendine yakıştırıyor. Benim bu kadar olanağım olmasına rağmen, sizin kendinizi böyle yaşatma biçiminize tenezzül bile etmem. Bir kişiye yararlı olmadığımı görünce kendime öfkelenirim. Bir ortama yararlı olamadım mı, o gün kendimi kabul etmem imkansızdır. Ama siz ortama yararlı olmayı bir yana bırakalım, ortamın canına okuyor ve bu yaşamı kendinize layık görüyorsunuz. İşte tehlikeli **bireycilik** budur. Bu kişilik her şeyi yapar, ama asla halkların önderliğini yapamaz. Bu kişilikler en ölümcül anlara ve en ağır süreçlere giriyor ve önce kendini düşünüp sağlama alıyorsa, eğer örgüt ve halk sonradan akıllarına geliyorsa, her biri alçağın tekidir. Bu kişilikler kesinlikle hainden daha kötüdürler. Pratiğinizde bunun etkileri hiç de az değildir. Yaşamınızı inceleyin, hislerinizle alışkanlıklarınızla böylesiniz, pratik olarak da iflas edip kaybediyorsunuz. Zaten madalyonun diğer yüzü de budur.

Köylülerin kendisini aldatması müthiştir. Köylüler kendilerini en akıllı sananlardır, ama düzen karşısında en çok kaybeden kesimi oluştururlar. İşte siz bunu temsil ediyorsunuz. Bazı komutanlar yetkinin yanlış kullanımı ve görevler karşısındaki yanlış konumuyla rahatladığını sanıyorlar; ancak bu tutumlarıyla hem de çok kendini bilmezce kendilerini kandırıyorlar. Olan yine birçok değere oluyor. Bu kişiliği ben ne yapacağım? Bencil bir çocuk bile bu kadar sefil olamaz. Çünkü bu kişilikler bu işleri bilinçlice yapıyorlar. Bunlardan ne hayır gelir? Büyük düşünen kişi bunu asla kabul etmemelidir. Ahlaki, felsefi, örgütsel ve siyasi açıdan da tamamen müthiş bir tarzınız ve temponuz olacak ki tutarlılık gösterebilirsiniz. Aynı zamanda inandırıcı bir çalışmanız olacak ki, “Ben başarıyorum” diyebilirsiniz.

Ana karargahlarımızla konuştuğumuzda, “Şöyle görevlendirdik, şöyle konuştuk, tartıştık” diyorlar. Acaba bunlar başarıyı an be an sağladıklarına inanıyorlar mı? Örneğin ben burada ne kadar teorik, siyasal ve felsefi düşünsem de, yanımdaki sıradan bir kişiyle konuşurken bile bazı şeyleri on defa tekrarlayarak şu işi yaptın mı derim. Bir işi tam garantiye alıncaya kadar vazgeçmem ve defalarca tekrarlarım. Kazandığına ve yürüteceğine emin olduğum zaman rahatlarım. Siz de böyle misiniz? Yapılması gereken işleri sadece sözde söylüyorsunuz, ama pratikte gerisi gelir mi gelmez mi, bunun hiç farkında bile değilsiniz. Oysa ben bugünü, bu haftayı kazanıyorum. Siz de kendinizden emin olun, yalnız kazandığınıza hükmedin ve günlük olarak bana kazandığınızı söyleyin.

Önderlik **kazanma** hareketidir. Bazıları lafazandır, fakat pratiği yoktur; bazıları da hamallık yapar, ama bunun ne anlama geldiğini bilmez. Böyle önderlik olmaz. Böyle önderlik kaybediyor, ancak hiç vicdan azabı bile çekmiyor. Şu anda yüzde yüz kayıp nedeni olan alışkanlıklar hemen herkeste vardır, ancak hiç kimse bu konuda kendini sorgulamıyor. Özeleştiriler sözdedir. O özeleştirilerde samimi olsalardı, gidişat kesinlikle farklı olurdu ve kendi komutanlıkları ve görevleri altında sergiledikleri durumlar ortaya çıkmazdı.

Yaşamdan günlük olarak ders çıkarma diye bir uğraşları yoktur, sözde bir özeleştirme vermişler. Aslında bu kişilikler art niyetli değiller, istedikleri kadar dürüst yaklaştıklarını da söyleyebilirler. Ama biz bu kişiliklere ne ad vereceğiz? Siz bu durumdasınız. Bağlılığınız mükemmeldir, benden fazla bana ve partiye bağlısınız. Ama bununla neyi kurtarıyorsunuz? Kurtarılması gereken ben veya parti bile değil, davanın özüdür, savaşın kendisidir, eylemdir. Bu anlayış da sizde yoktur. Eğer bağlılığınız zaferle sonuçlanmazsa size kötülük verir, zarar verir. Ben asla böyle bir bağlılık istemem, çünkü çok zorlanırsınız. Benim sizi böyle bağlamaya hakkım yoktur, hatta partiye bile böyle bağlanmaya hakkınız yoktur, çünkü şahsınıza yazık olur.

Doğru bağlılık biçimi, kazandırın ve görevi kesinlikle yakalayın biçimidir. Önderliğe ve partiye bu temelde bağlılığınız yerindedir. Ama bir derviş veya fanatik gibi bağlı olursanız kazanamazsınız. Böyle yaparsanız daha sonra da tıkanıp zorlanır ve kendinizi yakarsınız. Zaten **sapmalar** da böyle doğar. Dervişliğin özünde de bu vardır. Tarihte ezilenlerin mezheplerinin başarıya gitmemesi bu belirttiğim nedenlerden dolayıdır. Bunların politik kazanımlara ulaşmaları ve yüceleşmeleri çok zor oluyor. Bu yüzden bağlılıklarını da yitirmek istemiyorlar ve tarikatlar, mezhepler geliyor. Demek ki bağlı olma anlayışımızı düzeltmeli, kazandırmaya kadar ilerletmeli ve bu konuda son derece yaratıcı olmalıyız. Bize gerekli olan da budur.

En Değerli Militan Nasıl Yaşamalı Gerekliğini Bilendir

Gerçekleri çok kapsamlı anlatıyorum. Bu konuda hiçbir şeyi esirgemem, ama benden kendi geriliklerinize taviz ve uzlaşma beklemeyin. Mümkünse biraz bu noktayı anlayın. PKK temelinde taviz vermeden yaşamaya varım, ancak sizde de büyük gelişmelerin olması gerekir. Bir şeyler kavradığımızda gelişmenin geriliklerinize göre çok hızlı olması gerekir. Eğer sorun benim gelişmem olsaydı, kendimi nasıl çalıştıracağımı iyi bilirdim. Herkes şunu bilir ki, durmam ve durdurulmam imkansızdır. Önderlik temelinde bütün bir halkın işlerine başarı imkanı verme anlamında ne kimse beni durdurabilir, ne de sizin gibilere takılırım. Madem Önderlik tarzı böyledir, peki, size ne oluyor? Bu kadar durağanlık neden? Derdiniz ne, neyiniz var? Sizi bu kadar tutuculuğa sevk eden nedir? Geçmişte kaybettiğiniz bir dünyanız mı var veya sizi başka yaşam fırsatları mı bekliyor? Böyle olduğunu hiç sanmıyorum, ama yine de durgunsunuz. İnsan zihni durdurulmaya müsait değildir. Düşünce bir çalıştı mı en büyük kuvvettir. İrade keskinleşti mi, çelikten bile daha keskindir. Kendinize de bunları uygulayın. Demek ki takıntılarınız var, sizi durduran kuvvetler var. Eğer iddianıza işlerlik kazandırmak istiyorsanız, tüm bunları yıkacaksınız. Biz bu temelde sizi savaşçı kabul edelim, PKKli kabul edelim, ama siz de az çok bunu görmeli ve kabul etmelisiniz. Parti içinde bu kadar tutuculuğu, bu kadar uzlaşmayı kendinize de, bize de artık layık görmemelisiniz.

Parti ortamı **özgürlük** ortamıdır. Sizde gördüğüm şey çok geri bir ilkel özgürlük anlayışıdır desem abartma olur, çünkü ilkel anlamda bile özgürlüğe adım atmamışsınız. Burada en tehlikelisi de Kürd'ün kendini adam yerine koymasındır. Herhalde en büyük gafilliyi burada yaptınız. Çağdaş koşullarda kölelik olmadığı için Kürt insanı kendisini de çağdaş sanıyor. Özellikle biçim sorunlarında kölelik yoktur; herkesin bir elbisesi, kılık kıyafeti, adı ve soyadı var. Görünüşte herkes gibi Kürt de özgür görünüyor. En büyük yanlış kesinlikle burada başlıyor. Kürtler ve benzer halklar ilkçağ kölesinden daha tehlikeli kölelerdir. Köleliğin çağdaş tanımı doğru düzgün yapılmamıştır. Benim kendime yaptığım en büyük iyilik, şimdiye kadar sizin yaptığınız tarzda kendimi adam yerine koymamamdır. Galiba işin banteli buradadır. Oldum olası kendimi adam yerine koymuyorum. Halen her gün kendime, sen ne kadar adam oldun diye soruyorum. Düşünün, ben bile bunu kendime soruyorsam, o zaman gelin kendinizi siz kıyaslayın.

Bunları abartmasız belirtiyorum. Adam olmanın neye bağlı olduğunu, nasıl olması gerektiğini biliyorum ve adam olmaya çalışıyorum. **Adam olmak** vatanla, bağımsızlıkla, savaşla, örgütle ve sergilemeye çalıştığımız militanın bütün özellikleriyle olur. Bunlar olmadı mı adam olamayız. Siz bunların üstündesiniz, sözüm ona adamsınız. Kesinlikle herkesin kendini bir nefes sahibi yaptığı, “Ben de gururluyum, onurluyum ve yaşamaya hakkım var” dediği açıktır. Bu, özgürlükçü yaklaşım konusunda derin bir yanlışlığı ifade eder. Büyümemenizin nedenlerini ortaya koymaya çalışıyorum. En tehlikeli olan şey bunları anlamazlıktan gelmektir, anlamamak veya yanlış anlamaktır. Anlama savaşı **en iyi** savaştır; anlatma savaşı her savaştan önce gelir. Artık bu aşamadan sonra derin anlayış sahibi olun. Şimdiye kadar yaptıklarınıza öfkeniz varsa, artık bundan sonrası da kabulümüzdür. Yeter ki siz kendinizi yaşatın. “İyi yaşıyoruz” dersiniz, bu bize yapabileceğiniz en büyük iyiliktir. Kendiniz için “İyi yaşıyor, örgütsel ve siyasi yaşıyor” dedirtmeniz önemlidir.

Sizden kölelik, hamallık ve bu derin gaflarla birlikte yaşamınızı da kimse istemiyor. En iyi insan, partimiz içindeki en değerli militan bu anlamda nasıl yaşanması gerektiğini bilendir. Bunu başaran militan olağanüstü değerlidir. Her cepheden böyle bir sesin çıkıp, “Ben nasıl yaşanması gerektiğini biliyorum” demesini isterdik. Çevremizdeki halk, örgütlülük ve günlük gelişmeler kimsenin bunu kanıtlamadığını gösteriyor. Tek bir kişiden bu anlamda bir değerlendirme aldığımızı sanmıyorum. Herkes çalışır, halk da gece gündüz kan ter içindedir. Ama ben bu çalışmalara köleliğin çalışmaları derim. Özgürlük çalışmaları farklı bir şeydir. Şunu diyeceksiniz: “Ben gerektiğinde ölmüyor muyum?” Gerektiğinde ölmek başarı için yetmez, kolay ölmek çok kötüdür. Veya “Her türlü hamallığı yapmıyor muyum?” diyeceksiniz. O da çok kötüdür. Özü kabahatinden daha büyük derler ya, durumunuz biraz böyledir. “Örgütü iyi kullanıyorum” demeniz daha da kötüdür. Zaten halkı bastırmak en büyük suçtur. Çoğunlukla bunlar, “Bunu böyle yaşıyorum” adı altında sunuluyor.

Benim neden böyle yaşamak zorunda kaldığımı anlıyor musunuz? “Bu adam nasıl böyle yaşıyor” diyerek beni inceleyip anlarsanız çok memnun olurum. Artık çalışarak yaşamak kaçınılmazdır. Benim kadar yoğunlaşan kişi az bulunur. Başka çare bulamadığım için böyle yaşıyorum. Çaresizlik ve baskının ne olduğunu bilerseniz de, bunlara karşı koyuş tarzınız çok farklı ve hepsi de yan yanadır. Ben çalışmayı çok dengeledim. Ben de yolma yoldum, pamuk topladım, hemen hemen birçok işe el attım. Yine okul okudum, bilimsel ve hatta dini çalışma da yaptım. Bu işlerin hemen hepsinden az çok anlarım. Bütün bunlardan benim çıkarttığım sonuçlar farklı, sizinki çok daha farklıdır. Siz bir çalışma içine dalarken her şeyinizi onunla kaybediyorsunuz. Ben kesinlikle hiçbir çalışmada dengemi kaybetmek istemem. Her çalışmada yapılması gerektiği kadar iş yaparım. Kişi olarak da kendimi asla sizin gibi feda edemem. Çünkü bu, özgürlük özelliğime ters düşer. Ben özgür olmak zorundayım. En erken yaşta itibaren bu ilkeyi gözettim ve bundan taviz vermedim. Özgürlük savaşıyla bağlantılı emek harcamam vardır.

İçinizde “Babam, anam istiyor” diye onların hatırına ölümüne çalışmayan var mı? Hepiniz ölümüne çalışmış, “Artık durumu kurtarmak için kendimi böyle yatırmalıyım” demiştir. Yaşama herhangi başka bir ekolde, başka bir dalda giriş yapmamışsınız. Burada zaten kişilik de kaybedilmiştir. Ama ben hiçbir zaman şu kişi böyle istiyor, aile böyle istiyor, çevre böyle istiyor, devlet böyle istiyor

diye kendimi sonuna kadar yatırmadım. Burada insanlığı ve bireyin kendisini de biraz gözettim. Belki sizin gibi çok şeyi yaşamadım, dobra dobra bir sigara içmedim, iyi bir aile evladı olmadım veya bir güzel uyku çekmedim, keyfi tutumum olmadı, ama dengeyi korudum. Koşullara ve ortamlara yenik düşmedim. Şu anda en etkili konumu sürdürüyorum. Neden bunu bile anlamaya çalışmıyorsunuz? Sözüm ona bize bağlısınız, bizden öğreniyorsunuz, ama bu dengeyi nasıl koruduğumu ciddiye bile almıyorsunuz. Baştan beri, bu arkadaşlar neden beni ciddiye almıyor diyorum. Dikkat ederseniz şu anda Kürdistan'da en fazla ciddiye alınan kişiyim, fakat yine de bu belirttiğim temelde değildir. Bu ciddiye almada çok tehlikeli bir saptırma var. Çok sınırlı sayıda bir grup belirttiğim temelde ciddiye alsa, her şeyin kaderi kökünden değişirdi.

Şu anda Kürt işlerinin gelişiminde benim tarzım son derece sonuç alıcıdır. Savaşmak istediğiniz için belirtiyorum: Bu ülkede savaşmak isteyen kimse bizi biraz anlamaya çalışır. Fakat beni kullanma tarzınız çok tehlikelidir, çünkü beni kullanmak mümkün değildir. Bu sonuçta o kişiyi feci çarpar. Bana dayanarak ucuz yaşamak da çok tehlikelidir. Sistem olarak beni kullanmak, bana dayanarak ucuz yaşamak mümkün değildir. Ben sizi rica minnetle getirmedim, ama bağlı olmaya varsanız, kendiniz için bizi biraz anlayın. Yüzünüzü bile hiç görmeyebilirim, ama yine de beni anlarsanız yaşarsınız. Hatır için, beni memnun etmek için değil, bu bir objektif durum olduğu için beni anlayın. Bu ülkede ancak bu temelde direnme olur, iş yapılır ve yaşanılır. Dolayısıyla parti içinde başka bir önderliksel çıkış olsaydı, çok mutlu olur ve alkışlardım, ama çıkmıyor.

Şu anda yalnız içimizde değil, dışımızda da bana dayanarak yaşamayan bir tek kişi yoktur. Hatta en çok karşımızda olanlar da buna dahildir. Size biraz zor da gelse, bizim tarzımıza artık yavaş yavaş katılım gösterin. Bu konuda asla ikiyüzlülük yapmayın. Sözde bağlıyız deyip de, hatta birçok yönleriyle bağlı olup da birçok temel esası kaybetmek çok kötüdür. Hatır için böyle bağlılıklar istemiyorum. Yani "Mahcup olmayalım, yüzümüz ak olsun" diyerek bağlanmayın. Bu bir tarihsel olaydır, bir kişinin kendisini gerçekleştirme olayı değildir. Benimle fazla ilgisi yoktur. "Partinin emridir, yapmak zorunludur, mecburuz" sloganlarının yanlış olduğu kanısındayım. Özgürlük çalışmalarını mecbur veya zorunlu olduğunuz için değil, size ekme ve su kadar **gerekli** olduğu için yapın. Kendinizi mecbur hissettiğiniz için değil, çok susamış olduğunuz için katılabilmenizdir. Buna özgürlük sizi zorluyor veya varsa özgürlük özlemlerinizi bunun kesin zorunluluğu için yapıyorsunuz.

Üretim her zaman ve her yerdedir. Partileşmiş kişiliğin yeri ve zamanı olamaz, o her zaman üretimdedir. Eğitimsiz üretim olamaz. Bize de, kendinize de yapabileceğiniz en büyük iyilik, belirttiğim çerçeveyi bütün alanlarda, zeminlerde ve süreçlerde ikirciksiz, oldukça kararlı ve azimli bir biçimde uygulayabilmektir. Biz PKK'yi bu temelde doğrultmak istiyoruz. V. Kongre'nin kararlaştırdığı da budur. PKK'nin ilk çıkışı da bu temeldedir ve bütün tarihinin özeti budur.

PKK'yi bu kadar anlattık. Sonuçta bu ölçüler temelinde çalışabilirden anlamışsınız demektir. Bu ölçüler çok zorlandı ve bu zorlanma hiç kimsese fayda getirmedi, hatta hepimize çok zarar verdi. Ayrıca bu zorlamayı yapanlar da belki farkında değillerdi, ama çok sorumsuz kişilerdi. O açıdan partiyi müthiş gözetmek ve bütün ölçüleri uygulamak gerekir ki, bu zarar verme işi dursun, olmasın. Partiyi kaybettiniz mi her şeyi kaybedersiniz. Partide parti ölçüleriyle yaşanır. Ölçüyü aşındırmayalım diyoruz. Oysa ölçüler aşındırıldığında seyirci olmayan tek bir kişi bile yoktur. O zaman hemen kaybediyorsunuz. Bunları neden anlamazlıktan geliyorsunuz? Öyle fazla tükenmiş bir durumunuz da söz konusu değil. Çalışabilirsiniz, ama parti tarzından hep ucuz başarı bekliyorsunuz. İşte keyfililiğiniz buradadır. Proleter devrimcilikte bunlar olmaz. Proleter devrimcilik, emeğe bağlı devrimcilik, sosyalist devrimcilik, sosyalist partililik bu temelde çalışmayı bilmektir. Bunu keyfilikle neden zedelettiyorsunuz? Buna ne hakkınız var? Kaldı ki, PKK'lileşmeye karar vermiş, kelleyi koltuğa almış ve buna kendinizi adanmışsınız. Ama tarzınız yok, gerçeğiniz yok, sadece hayaliniz var.

Dikkat ederseniz, parti öncülüğü üzerine şiddetle ve ısrarla duruyoruz. Bunu oldukça derinden hissetmelisiniz. Herkes gerektiği kadar partilileşmelidir. Partileşme düzeyi ordulaşmanın düzeyidir. Eğer PKK'lileşmeyi istiyorsanız, hiçbir aklı evvel çıkıp da "Bu köylülük özelliğidir, bu Botan özelliğidir, Amed özelliğidir, Dersim özelliğidir, hamal özelliğidir" deyip kendini aldatmasın. Çok temel, evrensel bir parti özelliğinden bahsediyoruz. Ben sorumluluğu iliklerime kadar hissettiğim için PKKliyim ve bu sorumluluk hepimizindir. Görüyorsunuz ki, PKK'lileşmekten onur duyulur. "Yüksek savaşacağım, yüksek başaracağım" biçiminde bazı umutlarınız var. İşte PKK'lileşmek bunun içindir. Yine çok büyük öfkeleriniz, arzularınız ve istemleriniz var. İşte bunları gerçekleştirmek için PKK'lileşmek gerekir. PKK'lileşmeden hiçbir şeye ulaşamazsınız; hiçbir arzu ve özleminizi, hatta savaş tutkularınızı bile gerçekleştiremezsiniz.

Ben çok kolay tatmin olmayan bir kişiyim. Partileşmede sağladığım derece beni biraz tatmin ediyor ve böylece kendimi biraz idare ediyorum. Beni yaşatan kuvvet partileşme düzeyidir. PKK'yi böyle gerçekleştirebilmem beni hastalıklarımın ve büyük tatsızlıklardan biraz kurtarabiliyor. Felsefi, moral ve siyasi olarak partileşmede sağladığım müthiş gerçekleştirme düzeyi ve bütün hislerim bana, 'Ancak partileştiğin oranda ayakta kalırsın' diyor ve bu doğrudur.

Sizin hisleriniz var mı, yok mu? Böyle hisleriniz sizi de tatminkar kılıyor mu, kılmıyor mu? Bu denenmelidir. Ben hücrelerime kadar partileşmeyi duyarım ve böylece yaşadığımı sanırım. Sizin yanı başınızda örgüt imkanları dağılıyor, örgüt ölçüleri aşınıyor, ama bunun karşısında hisleriniz bile uyanmıyor. Bu partililik için çok kötü bir durumdur; partileşme düzeyi açısından da bir felakettir. Düşünün, içinde böyle olmayanınız var mı? Ondan sonra "PKKliyiz" diye içimize geliyorsunuz. Sizi bu halinizle ne yapacağız, bunu hiç düşünüyor musunuz? Bir aşiret ve aile kültürüyle yetişip gelmişler, ondan sonra da "Bizi idare et" diyorlar. Keşke sağ olsaydı da gidip anamla konuşsaydınız! Bacılarım var, gidip sorabilirsiniz; bu dünyadaki en idare edilmez adam bendim. Ben sizi neden bu kadar idare edeyim ki?

Umarım partileşmeyi bu temelde anlıyorsunuz. Artık partileşme işlerine eğileceksiniz. Biz ne kadar zorda da olsak bu işleri yürüteceğiz. Belki de bu dünyanın en zor Önderliğini yaparken yine de size güç yetireceğiz. Ona göre adımlarınızı denk alın, yanılmayın, yanılmayın, yeter. Bu kadar yanılma, bu kadar suçlama, bu kadar düşürme, bu kadar uzlaşma, bu kadar büyük saygısızlık, bu kadar düşmana hizmet nasıl yenilir yutulur? Bu kadar edepsizlik, bu kadar fanatizm, bu kadar ucuz bağlılık, lafta bağlılık, gözü kara bağlılık, kara sevda bağlılığı yenilir yutulur gibi değil. Açıktır ki, biz artık doğru kavramak ve doğru yapmak zorundayız. Hiç kimse bizden bunun dışında ne ilgi, ne ilişki, ne yaşam, ne saygı, ne yaklaşım, ne sevgi, ne savaş, ne de örgüt beklesin.

En yenisinden en eskisine kadar hepimize belirtiyorum: İlgileriniz, sevgileriniz, saygılarınız, siyasal savaşçı düzeyiniz, eğitiminiz, örgütünüz, tarzınız, temponuz ve üslubunuz artık az çok açıklığa kavuşmuş ölçüler dahilinde PKK'de, dolayısıyla Önderlikte ve halka

bağlılıkta birleşsin. Hemen bütün çalışmaların başarısı için gerekli olan yakalansın, bunda alabildiğine yeterli çabanın sahibi olunsun. En taviz verilmez yaşam ilkesi budur. Kendinize de yapacağınız en büyük iyilik bu ölçüler dahilinde çalışma, yaşamı bu temelde özgülleştirme, mümkünse bunu bütün partiyeye, ordu yaşamına, giderek kitlelere hakim kılma ve başarmadır.

14 Mayıs 1995

ÖZGÜRLÜK YÖNETME OLAYIDIR VE ÖZGÜRLÜK KENDİNİ YÖNETMEYLE BAŞLAR

Genel anlamda halen en temel sorunumuz yönetim sorunudur. Özgürlük olayı yönetme olayıdır ve özgürlük kendini yönetmeyle başlar. Özyönetim gücü bir gelişmenin göstergesi olduğu gibi, esastır da. Kendini yönetemeyen bir topluluk, kullanılmaya ve sömürülmeye en müsait topluluktur. Güçlü yönetim mekanizmalarını kurmuş olan uluslar, partiler ve kişiler ise her yönüyle kendilerini yönetmeye ve bu anlamda geliştirmeye adaydırlar. Güçlü yönetim mekanizmasını kuran özgürlük hareketleri de kendi denetimlerini çok güçlü bir şekilde oluşturup iktidar olmayı erkene alırlar.

Biz halk, parti ve ordu olarak yoğun bir biçimde yönetim sorunu yaşıyoruz. Özellikle komuta sorunu halen ciddi bir sorun olarak önümüzde durmaktadır. Ordulaşmada yaşadığımız en ciddi sorun **komuta** sorunudur. Komuta adeta tanınmaz bir hale getirilmiştir. Bu gidişin önünü almazsak daha büyük olumsuzluklarla karşılaşabiliriz. Aslında bu sorun bugünkü haliyle büyük açmazlara yol açmıştır. Bu durum bile bizi ordu olmaktan çıkarmaya yeterlidir. Parti yönetimi ise daha da geridir. Parti yönetimi gereklerinin oldukça dışında bir durum sergilemektedir. Bu çok kullandığımız sakat yönetim biçimi, bizi TC'nin yönetim anlayışından daha geri bir duruma düşürmüştür. Bu anlayış tam bir memur anlayışıdır. Güney savaşında da görüldüğü gibi, yönetim düzeyi çok geri ve iş yapamaz durumdadır. Hatta feodal, aşiretçi ve TC ordu yönetiminden daha geridir. Halbuki biz cesaret ve fedakarlık konusunda en öndeyiz. Bunlar zafer için gerekli olan özelliklerdir. Buna bağlı olarak dayanılan direnme ve saldırı gücü de vardır. Ama bütün bunları başarıya götürecek yetkin bir yönetim düzeyi yoktur. Yönetim özelliklerinin yokluğu nedeniyle en kıymetli değerler heba ediliyor.

Öyle sanıyorum ki, bu değerlendirmemizde yönetim konusu üzerinde oldukça durmamız gerekiyor. Bu sorunu hem teorik hem de pratik yönüyle ele alıp işleyeceğiz. Yönetim mekanizmasını bütün yönleriyle değerlendireceğiz. Ülkeden yeni gelen arkadaşların yönetimin nasıl olması gerektiğinin farkında bile olamadıkları görülüyor. Yöneticiliğin sıradan gereklerini bile yerine getirmiyor, sorumluluğunu taşıma gereğini bile duymuyorlar. Bir ağa kadar yöneticilik özelliklerini geliştiremediğinizi rahatlıkla belirtebilirim.

Bu neden böyle oluyor, bunun sonuçları neler olabilir? Bu sorun sadece partiye özgü değil, halk olarak da böyle bir sorunu yaşıyoruz. Bizim halk nasıl kendisini yönetemiyorsa ve yönetememenin bahanelerine sarılıyorsa, siz de aynen onlar gibi yapıyorsunuz. Kendini yönetemeyen bir halk gerçekliğimizin parti içindeki temsilcilerisiniz. Halk gerçekliğimiz budur. Bizde yönetim olayı biraz gelişince bu, sömürgecilerin veya egemenlerin diliyle sürdürülmeye çalışılıyor. Dolayısıyla bu sorunu doğru bir yönetim tarzıyla aşmamız gerekiyor. Neden bu kadar zorlandığınızı açığa çıkarmak gerekiyor. Bu konuda çok çarpıcı örnekler göstereceğiz. Şunu belirtebiliriz: Birkaç doğru kelime ve emir belki de birçoğunu kurtarabilir ve büyük başarıya götürebilirdi. Mevcut olanakların sıradan bir çekidüzene kavuşturulması büyük gelişmelere neden olabilirdi. Şu anda yaşadığımız yönetim tarzı karmakarışık ve bağırında bir dizi olumsuzluk taşıyor. Sizin direnmekle oluşturduğunuz savaşım olanakları, yönetemeden dolayı tam bir çürümüşlüğü yaşıyor. Bu da çok kötü bir tarzda kaybetmenize neden teşkil ediyor. Bu her tarafta görünen bir durumdur. Bunu hem düşman hem de dostlar görüyor. Halkımız da bu durumu eleştiriyor. Halkımız adeta bu kötü yöneticiler elinde ah vah ediyor.

Tabii bu durum Önderlik gerçekliğimizle çelişiyor. Benim geliştirdiğim önderliksel anlayış olağanüstüdür. Bu yönetim anlayışı hem tarz hem de tempo bakımından sizinkinden tamamen farklıdır. Bu anlamda aramızda dağlar kadar fark var. Müthiş bir yönetim gücü olmasına rağmen, bunu doğru tarzda kullanamıyoruz. Kullanamadığınız gibi, tersyüz edip işlevsiz kılıyorsunuz. Böyle garip bir çelişki yaşıyoruz. Kendimizde doğru bir önderliksel gelişmeyi yaratıyoruz. Fakat bu güçlü çözüm sizde sıradan bir soruna bile neden cevap olamadı? Halkın da, dostlarımızın da en çok sorduğu soru budur. "Kadrolarımız inanılmaz yanlışlıklar yapıyorlar" biçiminde uyarıda bulunuyorlar. Açık ki, bunu PKK'nin büyüklüğüne yakıştıramıyorlar.

Bunun ötesinde en kötüsü de, oluşan bu boşluktan bazı oportünistlerin yararlanarak parti yönetimini ele geçirme çabalarıdır. Benim varlığım olmasa, pusuda bekleyen birçok oportünist tip rahatlıkla partinin büyük bir kısmını elde edebilir. Benim de bu konuda gözlemlerim ve epey tecrübelerim var. Size nasıl kaybettirildiğinin bile farkında değilsiniz. Bunu çokça dile getirdik. Öfkenizi başka yere harcayacağımıza, partinin çalışmalarını boşa çıkararak harcıyorsunuz. Bu, yönetim ve yöneticilik olayını bilmemekten kaynaklanıyor. Zaten halk olarak kendimizi yönetme düzeyimiz çok düşüktür. Ama parti bu durumu boşa çıkarmak için yönetmeye talip oldu. Fakat ne yazık ki bunun gereklerini yeterince yerine getiremedi. Bu durum bireysel anlayışı ön planda tutmadan kaynaklanıyor. İşte en temel zaaf budur. Dağ koşullarına baktığımda, her şeye tahammül etme gücünüzün olduğunu, ama bu bireysel ve keyfi tutumuzdan asla vazgeçmek istemediğinizi görüyorum. En büyük hastalığınız budur. Bunu böyle yapmakla en büyük sıkıntıyı ve acıyı peşinen kabul etmişe benziyorsunuz. Yönetimin kurumlaşmaması, görev, yetki ve sorumluluk anlayışında derinleşmeyi yaşamamanız sizi mahvediyor. Bunun tek sorumlusu sizlersiniz. Çünkü işe baştan yanlış başladınız. Bunun acısını çekiyorsunuz. Ya benim gibi olağanüstü bir çabayla bu işi götürürsünüz ya da bırakırsınız.

Yönetimde kurumlaşma gerekiyor. Siz ne doğru çalışan bir bireyin yönetimine güç getirebildiniz, ne de kurumlaşmaya fırsat verdiniz. Kurumlaşma nedir? Bu en basit tabiriyle, **komiteleşmeyi** sağlam bir şekilde oluşturma düzeyidir. Tabii en iyi koordinasyonu yapan biri etrafına yeterince yardımcı da almalıdır. Bazıları beni taklit etmeye çalışıyorlar, fakat bunun gerçekle hiçbir alakası yoktur. Benim çalışma düzenim sistematiktir, burada boşluk yoktur. Tempo ve tarz çok süratlidir. Bunun böyle olması gerekiyor. Benim konumum bunun böyle olmasını zorunlu kılıyor. Buna güç getirmek mümkün değildir. Kolektif çalışma tarzını tutturmamak sizi mahvedip tanınmaz hale getiriyor. Ben bunun önlemini almakta zorluk çekiyorum. Sizi nasıl kurumlaştıracağımı düşünüp duruyorum.

Bu arada ciltler dolusu değerlendirme geliştirdik. Özellikle bu devrede ağırlıklı olarak yönetim sorunu konusunda kapsamlı çözümler geliştirdik. Çözümlerimizin düzeyi düşmana bile katkı sağladı. Ama ne yazık ki kendi iç yapımızda bunu gerçekleştiremedik. Bu durum içler acısıdır. Bu gidişatın önünü almaya çalışıyoruz.

Dünyada gerçekleşen yönetimlerden fazla örnek vermek istemiyorum; ama bir Amerikalılar ve Almanların yönetim olayını sağlıklı bir şekilde çözüme kavuşturarak gelişmeyi yakaladıklarını da görmezden gelemez. Bunlar mükemmel bir yönetim mekanizması oluşturmuşlar, hem teorik ve hem de pratik olarak mükemmel bir şekilde örgütlenmişler. Burada hemen şunu belirtmek istiyorum: Bunlar bizim kadar fedakar ve cesaret sahibi değiller. Ancak yönetim konusunda mükemmel bir organizasyon geliştirmişler. Bu fedakarlık ve cesaret gücümüze bir de yönetebilme gücümüz eklenmiş olsaydı, karşımıza kesinlikle hiçbir güç çıkmazdı.

Benimsemediğimiz Güneyle güçlerin yönetimine bakın: Çok hassas ve oldukça gelişmiştir. Yine oldukça küçük gördüğümüz YNK'nin yönetim gücüne bakın: Bizden oldukça ilerdedir. Bu örgütler yılların tecrübesiyle ve hakim sınıf alışkanlıklarıyla yönetebilme olayını müthiş kavramışlar, bizi bile yönetmeye kalkıyorlar. Unutmayalım ki, birçok çalışma birimimiz onların denetimi altındaydı. Hatta bu savaşta bile dolaylı müdahale etme durumumuz olmasaydı, kısa sürede onların etkisi altına girdiğinizi bile fark edemeyecektiniz. Örgüt gücümüz hiç de öyle yönetilecek veya onların çıkarlarına alet edilecek bir yapı değildir. Ama yönetim, bu gücü objektif olarak o duruma sokuyor. Yönetim kaybetse bile gücümüz bunu kabul etmemelidir.

Biz kendi tarzımızı çok açtık. Benim yönetim gücüm ve tarzım çok önemlidir ve bu güç bütün bir ulusu en üst düzeyde idare ediyor. Siz bunu bile irdelemiyorsunuz. Benim nasıl yönettiğimi neden görmüyorsunuz? Halbuki bir komutan bize bağlı olarak hareket etme iddiasında olmalıdır. Peki, yönetim tarzında neden bu kadar farklılıklar oluşuyor? Ben yoktan var ederek yaratıyorum. Bundan dolayı bana “yönetemiyorsun” diyemezsiniz. Şimdiye kadar da olağanüstü bir şekilde yönettik. Ama siz küçük bir bölgede hiçbir şeyi değiştiremediğinizi itiraf ediyorsunuz. Suçu kendimde mi arayayım, yoksa sizde mi? Paranız, silahınız ve savaşınız mı yoktu, yoksa alan mı dardı? Hayır, hepsi de vardı. Hatta benim sahip olduğum olanaklardan daha fazla olanaklara sahiptiniz. İnsanları ve araç gereçleri değerlendirmeme, hatta yeme içme olanağını bile iyi değerlendiremem durumu yaşadınız. Bizim en önde gelen arkadaşlarımızın bile kullandığı hitabet dili kaçırıktır. Basit bir yönetim dilini dahi geliştiremediler. Defalarca uyarımıza rağmen bu alışkanlıktan vazgeçemediler. Heval, dilin kaçırıyor diyorum, bu olumsuzluk bana kadar yansıyor. Bu kaçırıktı özelliğinin farkında bile değiller. Bu sorun üzerinde çok ciddi bir biçimde duracağız. Ama sadece durmakla yetenmeyip, eğitime de gereken ağırlığı vereceğiz.

Çoğunuzun yöneticilik gücüne baktığımda inanılmaz derecede gerilikler görüyorum. Özellikle tempo ve hitabet dilinde çekicilik, yine düşüncede derinlik yoktur. Bütün bunlar askerlik için gerekli olan en temel özelliklerdir. Türk subaylarına bakın, jilet gibidirler. Hepsinin kullandığı kelimeler adeta seçilmiştir ve ölçülüdür. Bunları hesaplı kullanırlar, çünkü onlarda yönetim gücü esastır. Bunun dışında fazla bir içeriğe sahip değiller. Adamlar jilet gibidir ve biçime de oldukça önem verirler. Biçimli oldukları kadar örgütlüdürler de. Toplumda çakı gibi denir ya, işte öyledirler. Ama bizde ise yapının yarısı ruh hastası gibidir. Bir de fiziki olarak hepsi çelimsiz ve biçimsizdir. Yine diline baktığımda, hemen herkesin kendine göre bir dili var. Ordulaşmanın en temel nedenlerinden birisi de budur. Ayrıca hukuk ve öngörü de yoktur. Birçoğu iki metre ötesini bile göremiyor. Görse bile buna göre pratik tedbirler geliştiremiyor.

Bunlar yönetimin esaslarıdır. Öngörüsü olmayana, tedbir almayana, tarzı yakalayamayan ben ne yapayım? Bu noktada “Ben dayanmak istiyorum, ben cesurum” demenin bir anlamı yoktur. İşte kör cesaret dediğimiz budur. Bu çok önemli bir hastalıktır. Hiç kimse yanında bir yardımcı bulundurmak istemiyor. Bulundursa canı sıkılıyor. Böyle bir yönetim neye yarar? Hiç kimse eğitilmezse, asıl olan yardımcı yetiştirilemezse ordu nasıl kurumlaşır? Herhangi bir kayıpta oluşacak boşluk nasıl doldurulacak, kimler nasıl geliştirilecek? Bu soruları kendinize sorma gereğini bile duymadınız.

Bütün bunları neden yapmak istedim? Bu soruya cevap vermem bile mümkün değil. Çünkü benim burada insan yetiştirme ölçülerim çok sınırlıdır ve bunlarla uğraşmam da çok zordur. Hatta bazılarında şöyle bir anlayış var: “Eğer yetiştirdiklerimiz yerimizi almaya kalkışırsa bize yer kalmaz” diyorlar. Bu yönlü korkusu olanlar, kendilerine yedek oluşturma konusunda son derece isteksiz ve kararsız davranır, dolayısıyla kendilerini tek kılmak isterler. “Bu işler bensiz olmaz” diyenler, partinin büyümesini istemeyenlerdir. Bunlar saflarımızda çok sıkça yaşanmış durumlardır ve bu yönlü kurnazlıklar oldukça yaygındır. Çünkü “Parti hep bana muhtaç kalsın” deme anlayışından hareket ettikleri için böyle bir sonuca varıyorlar. Şunu sormak gerekiyor: Sen hasta düştüğünde veya bir çatışmada yaralandığında yerine geçecek adam olmazsa kim zarar görür? Bu anlayışa göre partinin zarar görmesi pek önemli değildir. Çünkü esas olan şey kendisinin bireysel çıkarlarıdır. Bu anlayış tamamen egemen ulus veya sınıf anlayışının bir ürünüdür ve çok tehlikeli bir anlayıştır.

Herkes partiye zarar gelmemesi için tedbir almak zorundadır. Çünkü parti birey için değil, bir halk için vardır. Bu konuda Önderlik milyonlara mal olmuş durumdadır. Neden ben bu kadar kadro yetiştirmeye çalışıyorum? Açık ki, bunu kendimi uzun süreli yaşatmak için yapıyorum. Siz ise tam tersini yapıyorsunuz. Siz “Ben olmasam, benden sonrası tufan” anlayışına sahipsiniz. İnsan yetiştirmemenizin nedeni budur. Bu, kör feodal bir anlayıştır veya toplumumuzda var olan kör ailesel ve dar aşiretsel düşünceye sahip olmadan kaynaklanıyor. Siz “Olacaksa benim olsun, olmayacaksa hiç kimsenin olmasın” gibi bir felsefenin temsilciliğini yapıyorsunuz. Bu gerçekliğin altında yatan neden budur. Bu çok gerici bir anlayıştır. Peki, imkanlar aynı değil midir? Çalışma sahalarınızda istediğiniz kadar yöneticiyi ve kadroyu yetiştirebiliriniz. Ama siz bunu yapmadınız. Sınıf çizgisine oturan ve ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik yapan kadro yetiştiremediniz ve “Benim dışımda hiçbir gelişme olmasın” dediniz. Peki, bu ne anlama gelir? Bu, insanı sevmeme, halkı sevmeme, kendisi dışında kimseye yaşam hakkı tanımama ve kısaca ordulaşmayı esas almama düşüncesinden kaynaklanıyor. Bu tipler her şeyi kendi dar aile ve aşiret çıkarlarını esas alıp bireysel çıkarlarını ön planda tutmak için yaparlar. Eminim ki, yüzde doksanınız böyledir. Ama sorun kavranmıyor, fark edilmiyor.

Bu noktada PKK'li gibi değil, bir aile çocuğu gibi hareket ediyorsunuz. Bu yüzden yetenekleriniz de dumura uğratılmış oluyor. PKK'leşmek, aile bağlarından, kabile, aşiret ve dar bölge çıkarlarından sıyrılmak demektir. PKK'li olma niyetinin aşınması tehlikelidir. Dolayısıyla ne kadar PKK'li olduğunuz gerçeğini sorgulamanız gerekiyor. PKK'leşmeyi esas alan birisi böyle bir şeyle kendisini sınırlayamaz, gelişmeleri kendisinde tıkatabilir. PKK'nin doğru bir ulusal çizgisi, doğru sınıfsal çizgisi ve doğru yöntem kullanma durumu vardır. Öyle anlaşılıyor ki, PKK'yi sınıf dışı etkiler on yıl uğraştırmış. Bunu ister farkında olarak, isterse bilinçsizce yapın, hiç önemli değildir. Eski sınıf özellikleri gelişmeyi durduruyor. Sizin de eski bireysel inatlarımızın ve dayatmalarımızın hepsi sınıfsal bir temele dayanır. Bu özellikler geri sınıf özellikleridir.

Parti Kurmayların ve Kurtarıcıların Birleştiği Yerdir

Biz sürekli partileşmekten söz ediyoruz. PKK'nin 17. kuruluş yıldönümü geride kaldı. Parti 18. kuruluş yılına girerken, halen partileşelim diyoruz. Partileşme ciddidir. Henüz partileşmeyi yaşayanlar ve yaşatanlar ortaya çıkmış değil. Ben tam tersini görüyorum. Önderliğin büyük bir direnmesi ve temsil gücü olmasa, PKK geri toplumsal düzenin olmasına takılıp yem olur. Dışımızda yaşanan sınıfsal ve partisel bitmişlik düzeyi o zaman bizim içimizde de yaşam hakkı bulacak. Dışarıda bitip tükenmiş anlayışlar içimizde yaşam hakkına sahip olmaya çalışacak. Reel sosyalizm örneği bunun böyle olduğunu gösteriyor. Yetmiş yıl iktidarda kalan bir partinin içerisinde bu yönlü anlayışlar çıkmış ve partiyi bitirmiştir. Kastettiğimiz, eski klasik komünist partilerdir. Bizim partimiz ise en yeni bir partidir, ama en geri toplumsal koşullar içerisinde şekillenerek devrimi başarma yoluna koyulmuştur. Dolayısıyla partimizin toplumsal zemini oldukça geri ve bozulmaya müsaittir.

Kendi çabalarımla oldukça güç getiren bir konumdayım. En iyi birliklerimizin durumuna baktığımda, neden güç getiremediklerini ve neden savaşamadıklarını görebiliyorum. Birliklerimizin birçoğu ya oportünist öğelere iyi bir zemin teşkil ediyorlar ya da küçük adımlar temelinde giderek önü alınamaz bir oportünistliğe yatıyorlar. İçimizde birçok sınıfa zemin teşkil edecek anlayışlar ve yaklaşımlar var. Bu büyük bir yetmezliktir. Hepinize soruyorum: Bu anlayışları neden savunuyorsunuz? Senin herhangi bir sınıfı temsil etme gücün olmazsa, nasıl hareket edebilirsin? Hepiniz bireyciliği dayatıyorsunuz. Kimsenin kimseyi takmadığı ve kıyasıya bir yarışın olduğu bir ortamda, ancak kendisini düşünen insanlar çıkabilir. Bireycilik, **kendini yitirme** anlamına gelir. En yakınınızdaki birlikler bile canınıza okur. Hele bizdeki yoksulluk ve açgözlülük hesaba katılırsa, bunun sonucunun nereye varacağını kestirmek bile zordur. Toplumumuzun nasıl atomlarına dek parçalandığını göz önünde bulundurursak, bu parçalanmışlığın parti ortamına yansımalarının çok kötü sonuçlar doğuracağı açıktır. Bir de değerler için tartışmak ve birbirine karşı düşmanca emeller beslemek oldukça kötü sonuçların ortaya çıkmasına neden olur. Partinin böyle olacağını düşünmek korkunç bir durumdur. Partileşmemek, sosyalizmde geri kalmak demektir. Bunu kim kabul edebilir? Siz kabul edebilirsiniz, ama ben bunun böyle olmayacağını kanıtlıyorum. Benim yönetim gücüm olmazsa, ne kadar dürüst olursanız olun, bütün çabalarınız boşa gider. Ah vah etmekle hiçbir şey kurtarılamaz. Hele bu kadar şehidimizden sonra, böyle durumlara düşmek hiç kabul edilemez.

Türk Solunun içine düştüğü durumu görüyorsunuz. Neredeyse herkes kendi geçmişine küfür yağdıracak. “Bizim yıllarımızı çaldılar” deyip bize de dil uzatanlar oldu. Bunların hiçbirisi kendi şehitlerine ve geçmişlerine sahip çıkmadılar. Bununla birlikte yaşamı da geliştirmediler. Bunların kullandığı dil düşman dilidir. Yenilmiş sola bakın ve kendinizi görün. Onların içinde bulunduğu durum bize yansır, içimizdeki dağılma daha şiddetli olur. Bunu tekrar vurguluyorum. Neden Kürtler birbirlerini acımasızca vuruyorlar? Bir tavuk için bile birbirlerini vuruyorlar. Bu örgüt içine daha tehlikeli bir biçimde yansır. O açıdan diyoruz ki, partileşin ve kendinizi tutarlı kılın. Savaş gerçekliğimize doğru temelde cevap olmaya çalışın. Bu sizin için nefes alma ve yeme içmeden daha önce gelir. Bu da ancak güçlü bir yönetim mekanizmasını oluşturmakla olur.

Kendisini yönetemeyen, bir partiyi de yönetemez. Parti esasta bir **kurmay heyetidir**. Partinin başka da bir tanımı yoktur. Ustalar şunu söylüyor: Parti, işçi ve emekçileri yöneten bir kurmay heyetidir. Sizin durumunuza baktığımda, kurmay heyeti olmayı bir yana bırakalım, kendinizi bile taşıyamıyorsunuz. Bu nedenle olağanüstü bir çabayla tedbir geliştirmemiz gerekiyor. Bu çabamız, partilileri kör kuyudan çıkarmaya benziyor. Bütün çabamız bunu yapmaya yöneliktir. Bizim kadrolarımızın büyük bir bölümü kurtarıcı değil, kurtarmalık durumdadır. Uzun izlenimler sonucu şuna vardım: Adeta ne kadar hasta varsa hepsi ortamımıza geliyor ve “Bizi kurtarın” diyorlar. Halbuki parti, kurmayların ve kurtarıcıların birleştiği bir yerdir. Parti saflarına baktığımızda, büyük bir bölümünün kurtarılmak amacıyla geldiğini görebiliyorum. Bunlar yanlıştır ve buna karşı tavrımız çok serttir. Bu kurtarmalık olanları neden getiriyorsunuz diye soruyoruz. Parti, hastalar yeri değil, bir hekimler topluluğudur. Bu kadar hastayı getirirseniz, bunları kim tedavi edecek? İçinizde doktorluk görevini görecek kimse yok. Bir tek ben varım. Tek bir kişi bu görevin üstesinden nasıl gelebilir? Bu çok anlaşılabilir bir durumdur.

Ortamımıza çok hasta gelmiş; size baktığımda bunu görebiliyorum. Hiç kimsenin kendi hastalıklarını partiye taşıma hakkı yoktur. Sağlam insanlar her an bir hekim konumundadır. Bunlar toplumu ve dolayısıyla bireyi tedavi edebilecek güçtedirler. Hiçbir parti bu kadar hastalıklı yapıyı bağrında taşıyamaz. Adeta “Al belayı, başına sar” misali geliyorsunuz. Madem ki iddialısın, o zaman yanına al ve eğit, özel bir yeteneğin varsa onu göster. Buraya gelenler sorumluluk hissini duymadan geliyorlar. Ama biz baştan beri buraya böyle gelinemeyeceğini söyledik. Biz, düşmanın “Adam olamazsınız” deyimini boşa çıkarmaya çalışıyoruz. Halkımız oldukça köle bir halktır. Bunun sizde yansması daha da büyüktür. Kendinize baktığınızda bu gerçekliği iyi görmeniz gerekiyor. Ben “İnsan doğuştan yönetme özelliğine sahip değildir” görüşüne katılmıyorum. Hayır, insan isterse ve kendisine yüklenirse birçok şeyi başarabilir, başaramayacağını da başarabilir. Nitekim Önderlik gerçekliğimizde bu çok somuttur. Ben kendimi size açtım. En çaresiz bir ortamda bir sürü olanak yarattım. Neden beni anlamıyorsunuz? Neden benden güç almıyorsunuz? Dünya benim bu yönümü görüyor. Amerikalılardan tutalım Türk faşistlerine kadar hepsi benim için “amansız bir uygulayıcı” diyorlar. Bu ispatlanmıştır. İspatlanmış şeyi tartışmaya gerek var mı? Hayır, gereklerini yerine getirmeye ihtiyacımız var.

“Başka sınıfın temsilciliğini yapıyorum” dersiniz, ben de sizin derdiniz başkadır derim. Biz bu anlayışlarla çelişiriz, kesinlikle uzlaşmayız. Bu tiplerin yanımızda yeri yoktur. Hastaların yanımızda ne işi var? Başka sınıf temsilcilerinin benim yanımda veya kurmay heyetinde ne işi var? Bunları kesinlikle önlemek zorundasınız. Bunu size sosyal ve cezai müeyyidelerle anlatmamalıyım. Siz gerçekten kurmayda yer almak için talepte bulunmuşsunuz, ama bunun gerekleri de çok açıktır. Önderlik bunu biraz kanıtlamıştır. Ben başarısız olsaydım, başarısızlığımı ilan ederdim veya içinde bulunduğum koşullar bunu zorunlu kılardı. Yani doğal olarak iflasımı getirirdi. Ama iflas etmemişim, etmem de. Adeta çok yüksek bir performansla gelişmeleri yönlendirmeye çalışıyorum. Bunu düşman da çok iyi görüyor ve itiraf ediyor.

“Aslında biz de böyleydik” diyemezsiniz. Hayır! Çoğunuzun durumu ortada ve böyle olmadığınız belli oluyor. Çünkü ben bu çelişkiyi çok açık görüyorum. Bu alanda ağırlıklı olarak aşiret yaklaşımı içine giriyorsunuz. Aşiret, ağasının yaptığını kabul eder. Bizim bu gerçeklikle alakamız yoktur. Gerek mevcut çok modern emperyalist ve sömürgeci güç olsun, gerekse işbirlikçi güç olsun, hepsinin üstünde bir yönetim potansiyelimiz var. Bizim aşiretçilikle veya dar komünist yönetim biçimleriyle alakamız yoktur. Biz onları çoktan aşmışız. Yetkin bir yönetime ulaşmayı esas alacaksınız. Buna ulaşmak için de ideolojik, siyasi ve örgütsel eğitimi yeterli düzeyde alacaksınız.

Ama bizde tecrübe yetmezliği olduğu gibi eğitimi almama konusunda da bir tutuculuk, hatta saplantılara girme var. Hemen hepinizde bu saplantılar var. Bunun partileşmekle alakası yoktur. Komutanlığın gerçek özelliklerini esas alarak yükselmek isteyen birinin doğru çizgiye gelmesi gerekir. Çünkü ordu komutanlığı en gelişkin parti militanlarından oluşur. Partileşemeyenler veya güçlü bir teorik ve siyasi birikime sahip olamayanlar iyi bir komutan olamazlar. Bizdeki askeri komutanların siyaset ve teoriyle arası pek iyi değildir. Bu çok tuhaf bir durumdur. Komutayı geliştirenler, teorik ve siyasi bilgiye sahip olabilmeliler.

Bizim en zayıf olduğumuz ve kaybettiğimiz nokta burasıdır. Biz çoğunlukla komutayı köylülere yükledik. Bu özellikleri taşıyan birinin bütün çabalarına rağmen savaşı geliştiremeyeceği bir gerçektir. Geçmiş süreçlerde bu açığa çıkmıştır. Büyük çabalara rağmen orduyu neden geliştiremiyorlar? Çünkü teorik ve siyasi kapasite yoktur. Köylülük, savaşı fazla geliştiremez. Köylünün isyanı **kendiliğinden** bir isyandır. Bunun ötesinde hiçbir şey geliştiremez. Ne kadar hırpalandığınızı görüyorsunuz. Köylülükte ısrar eden anlayışların bizi nereye götürdüğü ve düzenin basmakalıp ağızını kullananların bizi ordulaşmada ne kadar geri bıraktığı ortadadır. Pratik çabayı teorik birikimle birleştirmeyenlerin çelişkisini yaşıyoruz. Şu anda PKK ordulaşmasında yaşanan durum budur ve bunlar bize kaybettiriyor. Bunlar zaferi kaybettirdiklerinin bilincinde bile değiller; bu gerçeklik onların umurlarında bile değil. Bu böyle olduğu halde kimse kendisini yormuyor. Kendi şahsınızda bir partiye kaybettiriyorsunuz. PKK'nin kaybı, bir ulusun kaybı demektir. Burada kimse sorumluluk bilinciyle hareket etmiyor. Zayıflık var, yetki ve sorumluluk konusunda tam bir muğlaklık var. Bütün bunlar sizin iyi bir kurmay olmadığınızı ortaya koyuyor.

Partiyi halkın kurmayı yapamıyoruz, özelde de ordu kurmaylığımız gelişmiyor. Tartışmalarımızda ortaya çıkan sonuç bu oluyor. Üst düzeyde bir belirsizliğin var olduğunu, yine her şeyin birbirine karışmış olduğunu söylüyorsunuz. Anlaşıldığı kadarıyla tam bir bireycilik var. Bireycilik etkili durumdadır. Sistem olmadı mı, her şey bir mekanizmanın parçası gibi çalışmadı mı, işler yürümez. Tek başına kaldın mı işleri yürütemezsin. Tek başına kaldığın zaman ordu darbe yiyor. Bazı kayıpları tahlil ederseniz, hepsinin altında bu nedenin yattığını görürsünüz. Tek başına kalan biri doğru dürüst karar veremez. Tehlikeyi görememenin, karar verememenin, olanağı görememenin ve dolayısıyla üzerine yürüyememenin neticesinde kayıplar yaşanmıştır. Daha doğrusu kazanmamız gerektiği yerde kaybetmişiz.

Tarih size çok basit geliyor. Şunu söylüyorsunuz: “Olup bitenler beni fazla ilgilendirmez” veya “Güç getiremedim, Ana Karargah yapmalıydı, bölge karargahı yapmalıydı”. Bunlar doğru olabilir. Ama eğer karargah karargahlığının gereklerini yerine getiremiyor veya savaşta kurmay olmayı bilmiyorsa ne yapılır? İşte bunun için inisiyatiflerden bahsettik. Onu gösteremezseniz, içine düştüğünüz durum bu olur. Nitekim bu kadar yıldır savaşıyorsunuz. Bizimkilerin savaş içerisinde terfi geliştirip geliştirmedikleri de netliğe kavuşmamıştır. Hepsisi er gibidir, ama kendini general gibi görür. Bir gün generaldir, ertesi gün erdir. TC de bunun farkına varmış, onlar da “Böyle olmaz” diyorlar. Bu nedenle beni de eleştiriyor, “Bu nasıl ordudur?” diyorlar. Bir gün komutan olan biri, ikinci gün er oluyor. Bunun sorumlusu ben değilim. Biz iyi bir ordu kademeleşmesi için çok şey yaptık. Bunları daha ileride sadece teorik boyutuyla değil, pratik boyutuyla da açmaya çalışacağım.

Hemen hemen birçok alanda eğitim sorunları, savaş sorunları yaşanıyor. Bunları pratik tecrübelerimizle gidermeye ve bu uygulamayı buradan başlatıp bütün alanlara yaymaya çalışacağız. Buradaki faaliyetlerimiz bütün partiye taşırılacağı için ve burayı kazanmanın bütün partiyi kazanma anlamına geleceğinden dolayı ısrarla üzerinde duracağız. Sanıyorum ilk yapmamız gereken işlerden birisi, yönetim açısından bazı düzenlemeler yapmaktır. Yönetim açısından bireysel koordine fazla etkili olamıyor. Bireysel koordinenin temsili fazla yapılmıyor. Bu koordine çok bireyci temelde kullanılıyor. Bunun faydadan çok zararlı olduğu ortaya çıkmıştır. Ancak bireysel koordinenin varlığını inkar etmemek gerekir. Buna güçlü kişilikler şahsında fırsat tanımakla birlikte, kolektif yönetime daha fazla ağırlık vermek gerektiği ortaya çıkıyor. Bireysel koordine yerine kurumlar dönemini geliştirmek daha başarılı olur. Bana göre bu yöntem daha fazla sonuç verici olacaktır. En tepede eyalet koordinatörü, onun altında bölge koordinatörü, daha da altında manga düzenlemesine kadar kendi kendimizi ucuza kaptırmamalıyız. Kolektif ilkeyi, kurul ilkesini kurum da dahil esas almamızdır. Eğer bir kişiye inisiyatif verilecekse, o da doğal olarak başarısıyla, temposuyla ve tarzıyla kendini kabul ettirmelidir.

Başta neyi yapacağı belli olmayı komutan olarak başımıza dikmemeliyiz. Bazı konularda kaybetmemizin nedeni budur. Kendini kanıtlayan yine de ön plana çıkabilir; ama bu çıkış yönetimin rızasıyla olmalıdır. Böyle bir yol ve yöntem daha doğru olacaktır. Bu sadece burası için değil, her taraf için geçerlidir. Bu uygulamayı buradan hareketle her tarafa yaymaya çalışacağız. Düşüncemiz budur. Kurulların veya kurumların sözcüleri olabilir. Ama ille de tek bir kişi tarafından yönetilecekse, birisi çıkıp bu işin temsiliyi yapar. Ama biri diğerini boşa çıkarmayacak, tam tersine destekleyecektir. Görev bölümü yaparak oluşan bir tekleşmeyi diğerlerini boşa çıkarma biçiminde değil, tam tersine onların eksikliklerini tamamlamak biçiminde anlamalıyız. Bu uygulama doğru bir yönetim anlayışını ortaya çıkarır. Bu, doğru bir yönetim ilkesidir. Diğerleri tek olanı tamamlamak zorundadır. Aksi halde tekleşme bütünü zorluyorsa, yani kurulu veya komiteyi zorluyorsa, o tekleşmeyi ortadan kaldırmak veya sınırlandırmak gerekiyor. Bütün çalışmalara yenilik getirmek istiyoruz. Tartışıp bunun ilk deneyimini de burada yapacağız. Herhalde bu tarz, yönetim sorununa sınırlı da olsa bir çözüm getirecektir. Yeniler, eskiler ve çeşitli düzeyde görev alanların birçoğu değişik biçimlerde bu anlayış çerçevesinde yönetim olma denemesine tabi tutulabilir. Çalışmalarınız kurul biçiminde olacaktır.

Ben yine tek kalıyorum, ama sanıyorum benim teklifim halk arasında da onay görmüştür. Halk benim teklifimi müthiş istiyor. Hatta bunu daha da geliştirmemi ve mutlaklaştırmamı istiyorlar. Siz de zaten yardımcılarımınla birlikte çalışmamı istiyorsunuz, ama zayıf kalıyorlar. Tabii yine de ben her şeye rağmen kolektif çalışıyorum. Çocuklarla bile kolektif çalıştım. Benim böyle bir sorunum yoktur, ama sizin kolektif çalışma sorunuz var. Hem kolektifleşme hem de tekleşme sorunlarınız yaşanıyor. Bunun için kolektivizmi ve inisiyatif geliştirmeyi kesinlikle halletmemiz gerekiyor.

Bu çözüm ciddi bir çözüm olabilir. Burası aynı zamanda bir ordu birimi gibi ele alınabilmelidir. Burada sağlayacağımız gelişme zincirleme olarak diğer alanlara da yayılabilmelidir. Birbirine çok benzeyenlerle değil, farklı olanları da aynı kurul içinde bulundurmaya özen göstermeliyiz. Çünkü birbirlerine çok benzeyenler, ağır çelişkileri fazla olmayanlar gelişmeye yol açmazlar. Gelişme, çelişkilerin çözümü temelinde olur. Benzeyenleri bir arada bulundurursak, o zaman gelişme yaşanmaz. Benzerlikleri olanları bir arada bulundurmamalı ve çelişkili olanların birliğinden de çekinmemeliyiz. Bu konuda da büyük hatalar yapılıyor. Bir birim içerisinde ufak çelişkisi olanlar hemen tasfiye ediliyor. Bu yanlıştır. Halbuki çelişkisi olanları birlikte hareket edilirse, daha önemli gelişmeler yaratılabilir veya çelişkili yanlar üzerinde durulup başarıyla çözümlenirse başarı sağlanabilir. Aynı göz yalnız bir şeyi görür, ama farklı göz değişik açılardan çok şey görür. Dolayısıyla ortaya çok zengin birikimler çıkar.

Bu konuda da sizde bir hastalık var. Herkes belli bir güç almak ve benim gibi olmak zorundadır. Bu böyle bile olsa, bunun zamanla olacağını göz ardı etmemek gerekiyor. Bu anlamda çelişkileri çöze çöze sonuca ulaşacağımızı görmemiz gerekiyor. Başlangıçta “Huyu huyuma benzemeyen ve dediğim gibi yapmayanla çalışmam” demek, parçalamak demektir. Böyle parçalama eski toplumun tuzağına düşmek anlamına geliyor. Bu, kendi toplumsal çelişki düzeyimize çözüm gücü getirmeme anlamına gelir ki, bu da yenilgidir. Bu, yaygınca yaşadığınız bir durumdur. “Ben şu kişiyle çalışmam” demek doğru değildir. Bazıları hoşlanmadıklarını imha ettiler; dışlamayı bırakın, tuzak kurup tasfiye ettiler. Bu birçok yerde yaşandı ve oldukça vahim bir durumdu. Eğer birlikte çalışmayı bilseydik, birçok değeri koruyabilir ve kurtarabilirdik. Bu büyük bir gelişmeye yol açabilirdi. Ama ucuz anlayış bunun önüne geçerek gelişmeyi engelliyor. Bu baştan kaybediştir.

Ben burada yöntemimi size gösterdim. Ben bu örgüt işine çelişkilerle başladım. İlk ilişkilerim, köy toplumundaki bazı çelişkileri çözmek temelinde gelişti. İlk ilişkilerim karşıt ailenin çocuğu ile başladı. Köydeki ilk örgütlenmem bu çelişkilerin çözümü temelinde başladı. Dikkat edin: Bu, ilk örgütlenmemizin temelidir. Yine Ankara’daki çıkışımı, düşmanın dayanağı ve güçlü temsilcisi olabilecek güçlerle ilişkiye geçerek gerçekleştirdim. O dönemdeki çıkışı bu ilişkiyi kullanarak sağladım. Karşıt olan iki çelişkiyi birleştirdim ve sağlıklı bir çıkış yapmayı başardım. Çelişkileri birleştirme sonucunda güçlü çıkan taraf ben oldum. Bu çelişkileri lehime işleye işleye sonuçta TC’yi erittik; yine oluşturduğu toplumu erittik, köydeki o gerici düşmanca ilişkileri erittik; halk arasındaki çelişkileri ve yine devletle olan çelişkileri doğru çözümledik. Benim bütün ilişki mantığım böyledir. Belki siz farkında değilsiniz ama, bu büyük gelişmeyi biz bu temelde sağladık. Benim ilişkilere yaklaşımım bu temeldedir. Bütün bunları kapsamlı bir biçimde bir kez daha anlatacağız.

Sonuçta gelişmeniz gerekecek. İşe hakim, yönetebilecek bir kadroyu oluşturmayı sağlamasını bileceksiniz. Artık değişik bahaneler ve gerekçeler ileri sürülmemelidir. Eğer öyle olursa, ya iflah olmaz çürümüşün tekisiniz ya da art niyetlisiniz. İkisi de kabul edilemez. Bu kadar direnen, bu kadar mücadele ettiğini sanan kişi herhalde çelişkilerin doğru çözümünü de gösterecek gücü kendisinde bulur.

Genelde PKK’de seviyeler birbirine yakındır. Bizim sorunumuz çok geri olanla çok ileri olanın yönetilmesi değil, birbirine yakın olanların birbirlerini yönetmesidir. Birbirlerine yakın olanların da yönetimi çok önemlidir, hassastır. Geri olanların yönetimi daha kolaydır. Grupların kendi içinde kendi kendilerini yönetmeleri çok önemlidir. Bu, saygı ve ciddiyet ister. Yine yakın seviyede olanları yönetmek çok önemlidir. Bastırmak çok kötü şeyler ortaya çıkarabilir. Geri insanların yerine koyarak yönetmek hiç kabul edilmez. Zaten en çok bu hatayı işliyorsunuz. Sana yakın olanı yönetemez ve ona bir şeyler veremezsen, o seni reddeder ve sen de karşındakini bastırmaya yönelirsin. İkisi de hatalıdır. Ret de, bastırma da hatalıdır. Dolayısıyla bu yönetim hassastır, vermeyi bileceksiniz.

Zaten topluluğumuz güçlü olduğu için sizden olağanüstü bir çaba da istemez. Ama yine de hassasiyetleri vardır, gereklerinin yerine getirilmesini isterler. Hatta doğru yönetim konusunda ısrarlı olacaktırlar. Çünkü Önderliği günlük olarak izliyorlar. Onlar da gelişmişlerdir. Bize ters düşüldüğünde, güçlerimiz kesinlikle kabul etmez. Gücümüz ne kadar kolay yönetime gelirse de, yanlış yönetimleri de kabul etmez. Bunu bilmelisiniz. Yönetimin bir reddetme ve bastırma işi olmadığını, tersine bir verme ve benimsetme işi olduğunu kabul etmelisiniz. Yine özellikle zorla değil, gönüllü bir katılım işi olduğunu benimsetmelisiniz. Vereceğiniz bir şey yoksa, yönetimde kalmanızın da bir anlamı olmadığını kabul etmelisiniz. Daha çok verme ihtiyacı olanların yönetmeye işlerlik kazandıracaklarını bilmelisiniz. Bu benim için de öyledir. Bir şey veremeyeceğimi bilsem, bu kampa adımımı bile atmam. Ruhun de öyleyim. Bir gün olsun fazla bir şey veremeyeceğimi hissettim mi, buraya gelmem. Kendimi doldururum, verecek bir şeylerim olduğu zaman buraya gelirim. Bu hepimiz için geçerlidir.

Ayrıca alma durumunda olanların da ilgiyle almayı bilmeleri gerekir. “Canım sıkılıyor, fazla bir şeye ihtiyacım yok” demek de doğru değildir. Bütün bu konularda müthiş yanlışlıklar içine düştünüz. Alma ve verme, yönetme ve yönetilme işinde inanılmaz hatalar yaptınız. Bunu bu küçük model temelinde düzeltmek istiyoruz. Bunun için kesin ciddi olacaksınız. “Bu basittir, zaten burada yönetim dediğin nedir ki” gibi hafifliklere düşmek olmamalıdır, çünkü burada bir model geliştiriyoruz.

Gelişkin uluslardan örnek vermek istiyorum. Benim biraz deneyimlerim oldu. Kendimi çok mükemmel görmememe rağmen, benim bazı hatalarımı büyük hata olarak değerlendirdiler, beni çok geri buldular. Halbuki ne kadar hassas olduğumu ben bilirim. Bununla kıyaslayınca sizin durumunuz çok daha geridir. Onun için çok ciddiye alacaksınız ve yeni yönetim hamlemizi buradan başlatacağız. Buradaki başarımızın bütün partiyi başarıya götüreceğini göz önüne getirmeliyiz. Burada birinin başarısı, binlerin başarısıdır. Nitekim benim buradaki başarım, bütün bir ulusun, hatta insanlığın başarısına dönüşüyor. Demek ki doğru yaklaşmalıyız, küçük görmemeliyiz. Aynı zamanda bu bir karakter sorunudur. Buna şiddetle ihtiyaç vardır. Gelişmeyi kendinden başlatmak, küçük çaplı başlatmak, sonucu büyük götürmek gerekir. İnanıyorum ki, -madem büyük bir emekle buraya geldiniz- böylesine hassas bir konuyu göz ardı etmezsiniz. Öyle kendinize sevdalanmaya, kendini umutsuz kılmaya gerek yoktur. Eğer bu koşulda yaşamı burada sürdürürsek, sonuç alıcı çalışmalarımız olacaktır. Oldukça verim alınır.

Yaşama tarzını geliştireceğiz. Bu, savaş tarzını da doğru ele almamıza götürecektir. Bu gereklidir ve böyle bir çalışmaya ihtiyacımız olduğuna inanmalıyız. Yıllardır biz gerçek PKK kadrolarını oluşturmak istedik. Ama şimdiye kadar ki bütün devrelerimiz yüzeyselliklerin kurbanı oldular. Bu nedenle ülkede feci kaybettiler. Ülkede şehit düşenlerin anısına layık olmanın bir gereği olarak, bu yanlışlıklarımızı bir an önce düzeltmeliyiz. Bunu bu devre şahsında başarmaya çalışacağız. Yüzeysel, hafif ve basit yaklaşımlarla kendimizi asla kandırmamalıyız.

Buradaki yaşam savaşmak kadar yoğundur. Belki de geldiğiniz sahalardaki yaşamı ararsınız, ama buna hiç gerek yoktur. Çünkü o sahalardaki gelişmelere yeterince cevap veremedik. Orada yaşanan eksiklikleri ortadan kaldırmak için burada bulunuyoruz. Birçok alandan gelenlerin fazla başarılı olmadığını bildiğimiz için burada toplanmışız. Ayrıca tecrübelerimizi aktarmak için buraya gelmişiz. Burada kendimizi partiye vermek için, orduya vermek için dolu dolu kılacağız.

Ben bu temelde buradaki çalışmaların yüksek bir değer ifade ettiğine inanıyorum ve başarıma imkanlarımızın da fazlasıyla olduğuna eminim. Değerlendirme kararındayız ve başaracağız.

4 Aralık 1995

PARTİ TARİHİNİ YÜREĞİNİZE VE BEYNİNİZE KAZIYAMAZSANIZ GERÇEK BİR PKK'Lİ OLAMAZSINIZ

Yaşadığımız önemli gelişmeler sorun yaratabilir. Kesinlikle ağır sorunlar altında çözümsüz kalan ve hatta kendini sistematize edemeyen, kendini toparlayamayan bir tek kişi bile ortamımızda kalmamalıdır ve hedefimiz budur. Ben hem tüm gücümü veriyorum, hem de bu çözümlene düzeyinin yüksekliğini görerek, ıslah olmayacak bir tek kişinin ortamımızda kalmaması gerektiğini düşünüyorum. Savaşı kendi içinde verecek ve başarıya ulaştıracak militanı mutlaka yaratacağız; buna mecburuz. En azından onun başarılı yürüyüşünü imkan dahiline getirecek, yürüyüş gücüne ulaşacak, ideolojik, siyasi ve doğru pratik yaklaşım tarzını tutturacağız. Her militanımız mutlaka buna ulaşabilmelidir. Başka türlü kendimizi affedemeyiz. Hatta başka türlü ne siz beni anlayabilirsiniz, ne de ben sizi anlayabilirim. Sonuna kadar yoldaşça birbirimizi anlayabilmeli ve görevlere cevap verebilmeliyiz. Bunun dışında hiçbir şey ne bize layıktır, ne anlamlıdır, ne kabul edilebilir, ne de affedilebilir.

Kendinize ettiğiniz hakaret ve kötülöklere artık bir son verin. Gelişmemenizin nedeni yıllardır yaşadığımız geriliklerdir. Davasını yürütemeyen, parti çizgisini yürütemeyen, savaş taktiklerine anlam veremeyen kişiliğinize yeter diyoruz. Madem sizi sabırla bu noktaya kadar getirebildik, madem hayatınızı fedaice ortaya koyuyorsunuz, o zaman bunu gençliğinizin verdiği güçle yüksek bir gelişme tarzıyla sonuçlandırılm. Biz kendimizden kuşku mu duyuyoruz, kendimize güvenemiyor muyuz? Davamız basit bir dava, düşmanımız sıradan bir düşman mıdır? Soylu amaçlarımız sıradan amaçlar mıdır ki, biz sıradan ve çözümsüz kalalım?

Her şey bizi yüksek düşünmeye, yüksek davranmaya ve yüksek başarmaya zorluyor. Bunun için “Dağda tıkanı, dağda köreldi, dağda parti dışına, taktik dışına düştü” denilmesinin bir anlamı yoktur. Bu sözleri artık hiçbirimiz dile getirmemeli, hiç birimiz bunu tekrarlamamalıyız. Bu ne kabul edilebilir ne de anlaşılır bir durumdur. Kim buna yol açmışsa ona lanet okuyoruz. Kim kendini böyle sorun yapmışsa ona esef ediyoruz. Kişinin bu duruma düşmesi hiçbir gerekçeyle izah edilemez, kabul edilemez. Artık bunu anlayın. İnsan kendine kötülük eder de bu biçimiyle edemez. Böyle parti dışı olmayı, partinin ölçülerini aşındırmayı bir türlü affedemiyorum. Çünkü insan kendine kötülük edemez diye düşünüyorum. Partinin ölçüleriyle kuralısızca, belki de iyi niyetlice oynamayı artık aşmanız gerekir. Yoksa bu partide işiniz olamaz. Bu halinizle sizi ne yapayım? Siz nasıl yaşayacaksınız? Partileşmeyi sağlamazsanız iki adım öteniz anlamsız bir tasfiye olmadır, imhadır. Yüksek bir partileşme olmadan, yıllarca savaşsanız bile sonu bir hiçtir. Size yazık değil mi? İlla kendinize kötülük mü yapacaksınız? Neden ölçüleri tutturamıyorsunuz? Parti olmadan, bizde yalnız mücadele değil, uluslaşma olmaz, insanlık kalmaz. Bu kadar etkili bir aracı bir tarafa bırakarak, hatta kendi elimizle aşındırarak, düşmana en büyük desteği içten vermiş oluyoruz. Bunu yapmayalım, bunun gerekçesi de olmaz. Partiyi anlamamak, partiyi temsil etmemek konusunda deli misiniz, siz kontra mısınız? Sizin göreviniz parti ölçülerini ölüm pahasına da olsa savunmak ve uygulamaktır.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin tek bir şartı vardır, o da **parti** şartıdır. Parti ölçüleri olmadan ulusal kurtuluş olamaz. PKK ideolojisinin ilk cümlesi böyledir. Mücadeleye başlarken biz böyle başladık. Şimdi bakıyorum, PKK adına PKK'nin olanaklarını çarçur ederek bu temel şartı boşa çıkarmanın karşı savaşı veriliyor ve siz de bunu seyrediyorsunuz. Özellikle dürüst ve iyi niyetliler bunu yapıyor. İşte suçunuz buradadır. “Uzlaştım, boyun eğdim, bastırdım, tıkanı, gerekeni yapmadım, yetersiz kaldım” diyorsunuz. Unutmayın ki, bütün bu yaklaşımlar bu büyük amaca darbedir, zarardır. Sizin sorumluluk düzeyinizin neden böyle düşük olduğunu anlayamıyorum. Parti davası konusunda neden ilgisiz kalıyorsunuz? Bir sigaraya gösterdiğiniz ilgiyi en yüce davaya gösteremiyorsunuz. Bu noktada kişiliğinizden kuşku duyuyorum. Kişiliğiniz basit amaçların, basit yaşam alışkanlıklarının kişiliğidir. Oysa insanoğlunun büyüklüğü davasıyla ve davasına gösterdiği tutarlılıkla bağlantılıdır. Bunu esas alan, bundan taviz vermeyen kişi büyüktür; yoksa kendi keyfini ve güdülerini konuşuran kişi küçüktür, düşkündür ve mücadele saflarında da er geç tasfiye olur.

Umarım her geçen gün çok köklü bir biçimde doğru anlama ve ona göre davranışlarına çekidüzen verme hepinizde gelişiyordur. Hiç kimse kendini bizden daha etkili, yetkili sanmasın. Kimsenin buna gücü de yoktur. Biz güçlü bir kişiliğiz, bizimle kolay kolay oynanamaz. Bu tutumlar yanlıştır. Bu, parti ölçüleri dışında yaşanamayacağı, parti ölçülerinin aşındırılmayacağı, tam tersine her koşul altında ölçülere bağlılık ve bunun gereklerini başarıyla yapma anlamına geliyor. Bu konudaki tüm yanılğı ve yetmezliklerinizi aşın. Savaşın içindesiniz, savaştan kaçacak adamlar değilsiniz. Bu yanılığarı aşmadan savaşırınsanız, şimdiye kadar gördüğünüz gibi en büyük zararları yine kendiniz göreceksiniz. Bu, ağır bir yenilgi de olabilir.

Bu savaşın hiç şakaya gelir yanı yoktur. Eğer tutarlı, ciddi, anlayışlı ve taviz vermeyen bir militan olursak bu işi yürütürüz. Şu anda en temel sorunumuz budur. Bunun dışında temel sorunlar yoktur. Diğer sorunlar talidir ve buna bağlı olarak çözüme kavuşur. İşte bu nedenle içinizde halen “Çözümlemedik, yetişemiyorum, anlayamıyorum, dönüsemiyorum” diyen varsa, bunlarla özel olarak ilgilenebilirim. Çünkü ne desteksiz tek bir arkadaş bırakmak, ne de bahane kabul etmek istiyorum. Biz yoldaşız, sonuna kadar samimi olabilmeliyiz. Bizim birbirimizden saklayacak, alıkoyacak hiçbir olumsuzluğumuz ve yetersizliğimiz olamaz. Yoldaşlık sonuna kadar **dürüstlük** demektir. Sözünde açık olmak, ne pahasına olursa olsun varılan bir sonuca sonuna kadar bağlı kalmayı bilmek demektir. Bizde zorlama yoktur, her şey bağlılık temelindedir, fakat bağlılık da son derece kesindir. PKK budur, PKK'nin başka tanımı düşünülemez.

Kimse size aceleyle büyük adımlar atın demiyor. Belirttiğimiz çerçevede küçük adımlar da atsanız bu kabulümüzdür. Yine kimse size çok daha fazla savaşın da demiyor. Kendinizi bu konularda düzeltin diyoruz. Yine kimse rahat, emniyetli, hatta sağlıklı yaşamayı kendinize layık görmeyin demiyor; tam tersine daha saygılı, daha sağlıklı, daha yoldaşça, sevgiyle dolu bir yaşama sahip olun diyoruz. Bizim sahamızın büyük bir yaşam okulu olduğu kesindir. Biz burada cephelerden kat be kat daha da ağır bir savaşı yürütüyoruz. Buradaki savaş çok şiddetlidir. Dağlardaki savaş buradakinin yanında tüy kadar hafif kalır. Büyük **ideolojik savaş** kazanılmadan, pratik savaşın yanına bile yaklaşamaz. Sizin dramınız, acınız ve yanılığınız buradadır. Düşüncede büyük savaşı veremediğiniz için sizden büyük komutanlar çıkmıyor. Ben bunu daha iyi anlıyorum. Benim yaşadığım büyük ideolojik alt üst oluşlar olmasa pratiğe böyle hükmedemem, size hükmedemem. Esasta bu partiyi yürütmem ideolojik gücümle bağlantılıdır. Çok iyi düşünür, çok iyi adımlar atarım. Bu da PKK demektir, PKK'nin şimdiye kadar başarıyla yürüyüşü demektir. Yoksa pratikte hepiniz benden daha fazla hareket ediyor ve savaşıyorsunuz, ama etkisiz oluyorsunuz.

Bunun nedeni ideolojik zayıflıktır. İdeolojik olarak neden gelişemiyorsunuz? Dönüsemiyorsanız, gereken kolaylığı, desteği ve her türlü yardımlaşmayı sağlayarak sizi geliştirebiliriz. Kadro yapısı bu konuda güçlüdür. Kendi içinizde yoğun bir tartışmayı

geliştirebilirsiniz. Bizim sahamız çok güzel bir okuldur. Tarihin başka dönemlerinde olsun, günümüzde olsun böyle bir okul düzeyinin olduğunu sanmıyorum. Buranın değeri çok yüksektir. Bunun için sonuna kadar size gerekeni alın. Çok gerisiniz, hatta çok tehlikelisiniz. Mevcut kişilik düzeyinizi aşamazsanız düşman karşısında başarıyı değil başarısızlığı, zaferi değil yenilgiyi, yeni kişiliği değil eski kişiliği yaşayacaksınız.

Bizim Öykümüz Bir Halkın Diriliş Öyküsüdür

Kendi yaşam öykümü geliştiriyorum. Çünkü orada bir durum anlatılmak isteniyor. Hemen hepimize hakim olan durumlar var, yaşam tarzları var. Bu yaşam öyküsü güvensiz, bilinçsiz, örgütsüz, iddiasız ve yenik bir kişilik düzeyini yerle bir etmenin savaşıdır. Hepinizin zayıflıkları, iddiasızlığı, çeşitli zavallılıkları ve güçsüzlükleri bu hikayede aşılmıştır. Tabii bu bir halkın önderliğidir. Bir halkın zayıflıkları ve güçsüzlükleri aşılmıştır. Büyük bir ustalikle bunu yaptım, bu öykünün büyüklüğü de buradadır. Bu kesinlikle bir bireyin öyküsü değil, yaşamda gerçekleştirilen bir halkın **diriliş öyküsü** oluyor. Bu öyküde çok büyük bir ustalık, sabır, incelik ve zorluk var. Kitle arasına bile girmeden bu kadar örgütleyici gücümün olması yaşamın gücünden ileri geliyor. Sizin kadar dolaşmıyorum, fazla kimseyi de gördüğüm yoktur, ama çok büyük bir etkileyici gücüm var. Bu kesinlikle yaşam tarzından kaynaklanıyor. Halk için yaşıyorum, sürekli düşünüyorum ve her zaman çok akıllı adımlar atıyorum. Çok sorumlu, çok iddialı, çok inatçı, çok dikkatli, kırk defa ölçüp biçerek bunu yapıyorum. Sonuç, her geçen gün bir ileri adım daha atmaktır. Siz de kendinizi böyle ayarlarsanız, kesinlikle bu işi yüksek bir başarıyla yürütürsünüz. Zaten bunun başka yolu da yoktur.

Sizin iş anlayışınız, düşmanın yüzyıllardan beri dayattığı hamallaşma, basit köylü emekçiliği ve şimdi de ayak işlerinde, tortu işlerde çalışmaktır. Bu iş de ölümcül bir iştir. Benim iş anlayışım ise bu basit köylülüğü, hamallığı aşan bir iştir. Size öyküde bunları da anlattım. Köylü işlerinde mükemmel çalışırdım, ırgatçılığı mükemmel yapardım, fakat bununla kurtuluş olmaz dedim. Farklı birçok işte de çalıştım. Bilim işinde de çalıştım, onu da iyi öğreniyordum, ancak bununla da kurtuluş olmazdı. En son halk önderliğine ulaşıncaya kadar çalıştım. Şimdi beni halk önderliği yapmak biraz tatmin ediyor. Çünkü orada topyekün kurtuluş var. Ama sizin şimdiye kadar ki iş anlayışınız bireyseldir. Halk önderliğine tabi tutulduğunuzda hakimiyetiniz gelişmediği, gücünüz el vermediği ve bireysellikten de tam kurtulamadığınız için mahvoluyorsunuz. Sizin sıkıntılarınızın en temel nedeni budur. Benim dayattığım halk önderliği tarzı ile sizin dayattığımız oldukça basit işler temelinde şekillenen bireyciliğiniz birbirini kabul etmez. Birisi diğerini bitirmek zorundadır. Bireycilik, her yücelen değeri **tüketmek** ve anlamsızlaştırıp boşa çıkarmak ister. Önderlik değerleri ise, en düşmüş insanı ayağa kaldırıp yüceltmek ve kaybedilen her şeyi kazanmak ister. Zaten Önderliğin büyüklüğü de buradan ileri geliyor.

Bu konuda Önderlik gerçekliğini incelemelisiniz. Parti gerçekliği, Önderlik gerçekliğidir. PKKlileşmek demek, Önderlikleşmek demektir. Sıradan insan ilişkilerinden çıkıp yücelen, kapsayıcı toplumsal ve ulusal düzeye, hatta onu aşan insanlık düzeyine ulaşmak demektir. PKKlileşmenin en doğru tanımı budur. Bu daha somutla nasıldır? Yaşadığımız her türlü bireycilikler ve darlıklardan kurtulacaksınız. Örneğin şu anda hiçbir bireycilik beni tatmin etmiyor. Eskiden bir sigara içerdim, şimdi onu da bıraktım. Eskiden uykuyu, rahatlığı, kısacası kendi alışkanlıklarımı severdim; şimdi ise bunlar bana yüküdür. Beni sevindiren şey yüksek özgürlük gelişimidir, yüksek başarılı yürüyüştür. Bunun dışında her şey benim için anlamsızdır. Yücelmenin başka türlü ifadesi de olamaz. Siz de bunu ruhunuzda gerçekleştirdiğiniz ve pratiğinizle bunu pekiştirdiğiniz oranda PKKlileşiyorsunuz demektir. Örneğin, bireysel bir alışkanlığa çok tapmanız ve bireysel keyfi tutumların üzerinizde çok etkili olması, bunlara tenezzül edip anlamsız alışkanlıklardan vazgeçmemeniz partileşmenizin önünde kesinlikle bir engeldir.

Ben kendi deneyimimi size anlatıyorum; bu tecrübe bana bunları söyletiyor. Kolektif özgürleşme olmadan, birey olarak yaşamı çok anlamsız buluyorum. Zaten beni şimdiye kadar bu büyük çabaya zorlayan da budur. Çünkü bana göre insanlar özgürleşmedikçe birer alçaktırlar ve hepsini bu durumlarından kurtarmak gerekir. Sokağa çıkıp insanlar arasında dolaşırım, birçoğunun halleri bana karınca gibi gelir. Bu insanların yarısını ıslah oluncaya kadar eğitimden geçirmek gerekir derim. Çünkü bana göre hepsi küfür içindedir ve adeta ihanete uğramışlar. Yaşam tarzlarına öfke duyuyorum. Basit bir evi kurtarmak için ömürlerini tüketiyorlar, mahvolmuşlar. Bunu da aileyi kurtarmak, bireysel bir ekmeği veya bir çorbayı kurtarmak için yaşam içinde kırk takla atarak yapıyorlar. Başka nasıl olacak diyeceksiniz. Bireyciliğin vardığı sonuç budur. Orada siyaset ve yücelik yoktur. Bireyi kurtarmak, aileyi kurtarmak adı altında kendini bitiriyor. Onun için aile namustur, basit bir karı veya koca her şeydir, basit bir çocuk çok önemlidir. Milyonlarca çocuk var, onların durumuna da bir bak desen hiç bakmaz bile. Bütün çocuklar senin çocuğun gibidir, hatta daha da güzelleri var desen, bunu hiç düşünmez bile. Gözünü karartmış, sürekli "Ben, ben, ben" der ve bu ölüncüye kadar da böyledir. Bizde herkesin yaşamı az çok böyledir. Bu nedenle halk olarak çok düşmüş, kişi olarak da boğulmuşsunuz.

Ben de sizin yaşlarınızdayken bunu yaşıyordum. Ancak o zamanlar kendimi adeta parçalıyordum. Tek olmama rağmen, kimse yol göstermediği halde, nasıl gelişeceğim diyor ve kabıma sığmıyordum. Benim için **cıva gibi** derlerdi. Halen hatırımdadır, o zamanlar yerimde duramazdım ve halen de öyleyim. Durulacak bir şey yoktur, çünkü göz göre göre yaşam elimizden alınmıştır. Topraklarına ihanet ettirilmişsin, toplum olarak bitirilmişsin. Senin büyük vicdanın, isyanın olmazsa ve bu sorunların çaresini bulmazsan bir hiçsin. Onun için ben bu insanlara saygılı olamam ve hep öfke duyurum. Geçmişte onların yanında bile oturmak istemedim, onlardan kaçtım, onlara tepki duydum ve düşündükçe bunun karşısını geliştirdim.

Direniş öykümüzde bunları görmeniz gerekir. İlk çocukluk isyanlarımızdan tutalım bugüne kadar yürüttüğümüz mücadelenin her önemli dönemini anlamamız gerekir. Ben sizin gibi isyan etmedim. Siz de çok ağladınız, çok tepki duydunuz, ama bunların sizde bir zincirin halkaları gibi özgürlük temelinde geliştiğini belirtemem. Daha sonra siz kendinizi dağıttınız ve büyüdükçe daha da kötü duruma düştünüz. Benim durumum öyle değildir; ben giderek bütün öfkelerimi, tepkilerimi ve isyanlarımı bir zincirin halkaları gibi bugünkü halk önderliğine, PKK gerçeğine dönüştürdüm ve halk önderliğinde birleştiriyorum. Maalesef tecrübeli arkadaşlarımız dahi benim böyle bir halk önderliğini geliştirmek için nasıl yaşadığımı, bunun için çok müthiş bir çaba sergilediğimi, çok düşündüğümü ve adeta büyük bir düşünce savaşımı verdiğimi anlayamıyorlar. Bunu bilmeniz gerekir. Düşüncede çok zor duruma düştüğümde, birkaç defa neredeyse delirecektim. Daha lisede, hatta ortaokulda felsefe ve din konularını anlamak istediğimde çıldırıyordum. Pratik siyasete atıldığımda, her gün ölümlerle burun buruna gelerek adım atıyordum. Eğer ben de sizin gibi tehlikeye gözümü kapamış olsaydım, bugün sağlıklı olarak buraya kadar gelemezdim. Biz PKK'yi ölümlerle burun buruna gelerek sırat köprüsünden geçer gibi inşa ettik. Maalesef çoğu militanımız bunu da bir türlü anlamak istemiyor ve saygı duyma gücüne bile ulaşmıyor. Bu durumda sizler yetkin bir PKKli olamazsınız. Çünkü bunun öyküsü ve gerçeği böyledir. Bu gerçeği devletler incelemeye almışlar, ancak bizimkiler

militan olduğu halde bir türlü incelemeye yanaşmıyorlar. Bu tek kelimeyle münafıklıktır, oportünistliktir, çarpıtmadır, sapıtma girişimidir. Sonuçta işte sizin zavallılığınız ve çaresizliğiniz ortaya çıkıyor ki, bu da militana en yakışmayacak bir durumdur.

Bazı şeyleri neden vaktinde öğrenemediniz diye hayretler içinde kalıyorum. Dürüst bir militanımız neden bunları öğretememiş diye öfkeleniyoruz. Bizim yaptıklarımız ortadadır. Bunun anlaşılacak bir yönü ve fazla zorluğu yoktur demiyoruz, ancak partileşme böyle bir kişinin şahsında da incelenebilir. Bizim mücadele süreçlerimizi inceleyin.

Partileşme Halk Tarihimizin ve İnsanlığın En Anlamlı İfadesidir

Benim her yılım çok büyük bir savaş yılıdır. Bu büyük savaş yılımı anlayamayanlar PKK'yi anlayamazlar. PKK'yi anlayamayanlar da savaşamaz. Keşke bizim mücadelemizin yıl yıl anlama işini doğru başarmış olsaydınız! Halen hatırımdadır, bu çizgiyi kendi içimde, düşüncede resmen başlatmaya karar veriş sürecim 1972 sonlarıdır ve ondan sonraki her günüm nefes nefese bir çabayla geçti. Kaldırımları dersane gibi kullanıyordum. Yatakhanelerin ve tuttuğumuz bazı küçük evlerin -tek odada on kişi kalırdık- hepsini bir okula dönüştürdük. Derslerdeki tüm oturuşum mücadele anlamına gelirdi. Etrafımıza kim gelirse ideoloji saçıyorduk.

1973'te büyük bir cesaretle bu ideolojiyi dile getiriyordum. 1974'te daha cesaretle gruplaşmayı ortaya çıkardım. 1975'te resmi bir Yüksek Öğrenim Derneği'nde (ADYÖD) en önde gelen bir görev aldım. 1976'da büyük bir mitinge öncülük ettim. 1977'de **Haki Karer** yoldaşın şahadeti ardından Program Taslağını bizzat kaleme aldım. 1978'de artık PKK ismiyle **Kuruluş Bildirgesi**'ni yayımlayarak bu mücadelede dönülmez bir adım attım. 1979'da güçlü bir eylem olan Hilvan-Siverek direnişçiliğiyle düşmana karşı resmi olarak PKK adı altında açık bir savaş ilan ettik. Başlattığımız bu sürece karşı geliştirilecek yönelimlerin ağır sonuçlarını kaldırabilmek için Ortadoğu sahasına açıldık.

1980'de 12 Eylül faşist darbesini göğüslemeye çalıştık. 1981'de tekrar ülkeye yönelişin pratik hazırlığını yaparak derli toplu bir konferansı Ortadoğu sahasında gerçekleştirdik. 1982 yılında ülkeye dönüşün hem teorik hazırlıklarını yaptık; hem de büyük bir çabayla hazırladığımız grupları -ki sayısı birkaç yüzü geçer- ülkeye taşırdık. 15 Ağustos 1984 Atılımı'nı zorla da olsa veya istediğimiz gibi olmasa da gerçekleştirdik. 1985-'86 yılları arasında düşmanın dayattığı o büyük operasyona rağmen, 15 Ağustos Atılımı'nı kesintiye uğratmamak için tekrar Ortadoğu sahasında çalışmalarını derinleştirdik ve 3. Kongreyi gerçekleştirdik. 1987 yılı, bu sefer silahlı propagandayı aşan gerillayı kalıcılaştırma savaşımını verme ve Olağanüstü Hal uygulamalarını boşa çıkarma yılıdır. 1987 yılı, Olağanüstü Halin birinci yılında düşmanın bizi zindanda ve dağlarda bitirme planına karşı mücadeleye biraz daha derinlik ve süreklilik kazandırarak bir adım daha atma yılıdır. 1989 yılı gerillanın yenilmezliğini ve kalıcılığını bir kez daha kesinleştirme yılıdır.

1990 yılı, düşmanın bütün tasfiye planına karşı, serhildanları da ekleyerek gerilla ile serhildanı iç içe geliştirme ve mücadelenin yenilmezliğini ortaya çıkarma yılıdır. 1991 yılı, düşmanın yeni bir arayışını, hükümet değişikliğini, hatta yeni bir darbeye yönelmesini mücadeleye karşılama yılıdır. 1992'de bir ileri adımı daha oldu. Bu yıl Güney Savaşımın aleyhimize gelişmesini önleyemediğimiz bir yıldır. 1993'te mücadele mevzilerinde taviz vermeden, düşmanın özellikle Güney hamlesini boşa çıkardık. 1994 yılı, düşmanın "Ya bitecekler, ya bitecekler" politikasını boşa çıkarma yılıdır. 1995'te de artık bu politikanın sahipleri bunalım içine atılarak geriletildi. Şimdi de yeni bir hamleyi nasıl hazırladığımızı görüyorsunuz.

Bir çırpıda bunları belirtebilirim. Ayrıca her yıl için önemli ideolojik cevaplar vardır: Sömürgecilik tezlerini 1973'te bilince çıkardım, 1974'te bir gruba mal ettim. 1975'te ilk defa yazılı hale getirdik, 1976'da bildiriler biçiminde yaydık, 1977'de Program Taslağına, 1978'de de Manifestoya dönüştürdük. 1979'da broşürler haline getirdik. 1980'de Kürdistan'ın sömürge gerçekliğini, PKK ideolojisini ve politikasını daha kapsamlı olarak belgelendirdik. 1981 **Politik Raporunda** ise bunu kapsamlı ve sistemli bir biçimde yazdık. 1982'de **Gelişme Sorunları ve Görevlerimiz** adlı değerlendirmeye ortaya çıkan sorunlara cevap verdik. 1983'te kişilik problemini daha da derinliğine ele alarak çözmeye giriştik. Yine 1982'de **Kürdistan'da Zorun Rolü**'nü kaleme aldık. 1983'te ulusal kurtuluş problemi ve çözüm yolu daha derinliğine işlendi. 1984'e çok geliştirilmiş bir politik raporla başlanarak, merkezileşme sorunlarına daha ağırlıklı yer verildi. 1985'te çeşitli konulara ilişkin çok sayıda broşür hazırlandı. 1986'da Kongre konuşmalarıyla birlikte karar düzeyi çok ileri boyutta çözümlendi. 1987'de çözümlenmeleri daha derli toplu geliştirme süreci başlatılarak, hemen her yıl giderek derinleşen çözümlenmelerle sorunlara cevap arandı. Bu çalışma hızından hiçbir şey kaybetmeksizin sürdürüldü ve günümüzde de her ay neredeyse birkaç ciltlik kapsamlı çözümlenmelere ulaşılarak ideolojik yetkinlik en güçlü bir konuma getirildi.

Bu yıllarda politik olarak da büyük adımlar atıldı. 1973'ün o dar grup adımı bile sömürgecilik politikasına indirilmiş büyük bir darbe oldu. Küçük bir ideolojik adım, politik etkilerin temelini atma anlamına gelir. Bu, sömürgeci ideolojiden ve onun sosyal şovenizminden kopuşun büyük bir adımı ve temel bir politik başlangıç oluyor. 1974'te grubun gelişmesi çok cesaretli bir politik tavidir. İnsanlarımız artık köle olma politikası yerine, düşmanın birer esiri olmaktan kurtulup özgücüne dayalı olarak yaşama gücünü gösteriyorlar. 1975'te bunu daha da akıllı bir taktikle uygulayarak, solla değişik bir birliği geliştirip düşmanı yanıltarak çok önemli bir sıçramaya yol açtık ve kitleye açılmak için bir adım daha attık. 1976'da yine çok cesur ve düşmanı oldukça şaşırtan bir kitlesele gelişmeye ulaştık. Bu dönemlerde politik etkinlik ve Kürdistan halkının giderek yeni politikasının şekillendiği görülüyor. 1977'de Kürdistan'da oldukça iyi yayıldığımız ve her tarafta bağımsız eylemin gelişmeye başladığı görülüyor. 1978'de buna ek olarak giderek gelişen silahlı politikayı, yani şiddet temelinde politikayı geliştirdik. Artık yerel işbirlikçiliğin korkulu bir rüyasydı. 1979'da ortam adeta kaspı kavruluyordu. İşbirlikçilik ve geleneksel düşman etkileri karşısında müthiş bir politik güç haline geldik. PKK'nin kuruluşunun ilanı zaten yüksek bir politik eylemdi. 1980 yılında daha da tırmandırılan yönelime, biraz büyük silahlar da karıştırılarak yaygınlaştırılan bir savaş konumuna yol açılıyor. Bu, 12 Eylül faşist karşı-devrimci darbesine yol açıyor.

1980-'81 yıllarında geri çekilme ve uluslararası alana açılma büyük bir politik adım oluyor. Bu adım isyanın ezilmemesi ve süreklilik kazanması için alınan ciddi bir politik tedbirdir. Yine Kürdistan tarihinde ilk defa bir isyanın yenilmemesi, tam tersine süreklilik kazanması için temel bir politik adımdır. 1982 yılında ülkeye yeniden dönüş, yurtseverlik temelinde çok köklü tarihi bir adım ve yüksek bir politik tavidir. Çünkü her isyan daha sonra ardından bir iz bile bırakmadan yitirilirken ve giden de bir daha dönmezken, bu sefer ne isyanın sürekliliği engelleniyor, ne de geriye gidenler dönmeme gibi bir olumsuzluğa düşüyorlar. 1983'te ülke içinde silahlı propaganda temelinde muazzam bir politikleşme dönemi başlattık. Bütün kitleler yeni bir politik döneme ve yeni bir tarihi döneme gözünü açıyorlar. 1984 yılı da bunun atılım yılı oluyor.

1985'te düşmanın bütün yıldırıcı seferlerine rağmen ulusal kurtuluş savaşından vazgeçmeme ve ulusal kurtuluş politikasını ısrarla dayatma gerçekleşti. 1986 yılı çok zorlu bir süreci aynı kararlılıkla sürdürme, Kürdistan'ın diplomasi ve siyaset alanlarında giderek

nefes alma imkanlarını genişletme, içeride ve dışarıda artık yeni bir dönemin geliştirilebileceğini kanıtlayıcı oluyor. Tabii düşmanın da bu yıllara dayattığı provoke etme ve etkisiz bırakma yönelimlerine karşı politik taktiklerle aynı şekilde yanıt verme geliyor. 1989-'90 yılları da devrimci yurtsever politikayı **kitleselleştirme** yıllarıdır. 1991-92'de mücadeleyi kitleselleştirmeyi, serhildanlaşmayı daha da yükseltme söz konusudur. Yüksek devrimci bir politikayla politik bir sürecin içine girilmiştir. Kürt halkı tarihinde ilk defa çok büyük bir politikleşme sürecine tabi tutulmuş ve kitle temelinde birlik tutumu geliştirilmiştir. 1992-'93'te savaş artık Güney'de ve Kuzey'de yayılmıştır. Bu dönemde PKK'nin politikası Kürdistan çapında ilgi görüyor ve kitleleri etkiliyordu. PKK'ye dayatılan PKK'siz politika yapma anlayışı ve PKK'siz ulusal çözüm arayışları nihai darbeyi yedi. Her türlü işbirlikçi politikalar etkisiz kaldı. Bu güçlerin en son umudu 1992 savaşıydı. Ancak bu konuda alınan tedbirlerle bu umutları da boşa çıkarılarak PKK'nin yurtsever politikası kesin öncülük düzeyine ulaştı.

1994-'95 yıllarında düşmanın "Ya bitireceğiz, ya bitireceğiz" adı altındaki imha politikası pratikte boşa çıkarılarak, yarattığı büyük şovenist dalga kırılarak, halkın umudunu yerle bir etme çabaları da önledi. Türkiye ve Kürdistan kitesinin de artık kaçınılmaz ve geri dönülemez bir biçimde devrimci yurtsever politikanın etkisi altına alınması ve onun temel bir gücü haline getirilmesi sağlandı. 1995'le birlikte tarihin en büyük operasyonlarına rağmen, devrimci yurtsever politikanın artık kitlelerden kopartılamayacağını anlaşıldığı, düşmanın bizi bitirdiğini ilan etmek için düzenlediği sahte seçimlerin tersini kanıtlandığı bir durumu yakaladık.

Görüyorsunuz ki, her yıla böylesine muazzam politik gelişmeler sığdırılmıştır. Aynı zamanda bu yıllar taktik savaş yıllarıdır.

TC'nin tarihinde her başkaldırıya ve her devrimci harekete dayattığı **provokasyonlar** vardır. Bu yıllar aynı zamanda sürekli provokasyonları dayatma yıllarıdır. 1972-'73'te zaten Türk Solunun kendisi de sosyal şovenist hareketleriyle bir provokasyon dayatması içindeydi. 1974 yılı onların etkisine karşı direnme ve giderek bunu örgütsel bir direnme gücü haline getirme, "Ayrı ideolojiler, ayrı örgütlenme olamaz" komplosunu boşa çıkarmaydı. 1975'te devletin özellikle Ankara'da bizi kendi kontrolü altına alıp etkisizleştirme amacıyla bizzat içimize kadar sızma taktiğine karşılık, 1975, '76, '77 ve '78 yıllarında devletin bu taktiğini ona karşı bir silaha dönüştürdük. Tarihin en önemli gelişme adımlarını bu temelde atabilmek ve Ankara'dan sağlam çıkmayı başarmak önemliydi ve bunu başardım. 1978-'79 yıllarında dayatılan Hilvan-Siverek komplosunu tekrar silahlı bir mücadeleyle karşılık vererek boşa çıkardık. Türk Solu eliyle dayatılan komploları boşa çıkardığımız gibi, aynı zamanda Kürt solculuğu adı altındaki sözüm ona KUK, Beş Parçacılar, Tekoşinciler gibi komplocu örgütleri de etkisizleştirdik.

1980'de bizzat 12 Eylül komplosu söz konusuydu, buna karşı zamanında tedbir alarak yurtdışına açıldık ve yine silahlı mücadeleyi doğru temelde geliştirme adımını attık. Aynı komploların yurtdışında da gelişmemesi için son derece inatçı bir savaş yürüttük. **Semir** komplosundan tutalım, neredeyse her yıl dayatıldığı gibi dayatılan kapsamlı bir komplo yılını daha boşa çıkardık. İçimize taşınan düşmanın dolaylı veya direkt "Ülkeye dönemezsiniz, PKK'yi yeniden kuramazsınız" dayatmalarına karşı çok inatçı bir mücadele sergilendi. Provokatörler "Bunların bir teki bile Kürdistan'a adım atamaz" dediklerinde, ülkeye dönüş hamlesini yüksek bir biçimde başlatmayı gerçekleştirdik.

Ülkeye ulaşır ulaşmaz dayatılan Irak Komünist Partisi ve KDP'nin komplolarını önledik. 1984-'85 yıllarında uluslararası dayanaklarıyla birlikte **Sol Birlik** adı altında dayatılan, PKK'yi Avrupa'dan tecrit etme komplosuna karşı büyük bir savaş içine girdik. Hem ülkede, hem ülke dışında, hem de zindanda büyük direnişlerle karşılaşan bu komplo çabaları, yine büyük bir çabayla boşa çıkarılmaya çalışıldı. 1985-'86 yıllarında özellikle başından beri sızdırılan kişiliklerle komployu sonuca götürme girişimleri karşısında yürüttüğümüz mücadeleyle, devleti tarihindeki en köklü başarısızlığa uğrattık. 1986'da artık komplo sahiplerinin teşhir ve tecridini kesinleştirdik. 1987'de bunlardan önemli oranda kurtulduk. 1987-'88'de yeni komploları, özellikle zindan ağırlıklı geliştirilen komploları boşa çıkarmayla uğraştık. Yine dağlarda geliştirilen komploları da boşa çıkardık. Özellikle 1988'de neredeyse komploların tümünü tersine çevirdik. Devletin en çok umut bağladığı bu yılda, özellikle Avrupa'nın ilkel milliyetçiliğin gücüyle, hatta Kürt ve Türk solculuğuyla birlikte yürüttüğü bu komploları yenilgiye uğrattık. 1989'da bu anlamda komploculuğa büyük bir darbe indirerek partimizin önünü açtık.

1990'lara dayatılan zindanda başarıya ulaşmış komplonun elebaşını 1992'de parti içinde yakaladık, giderek teşhir ve tecridini gerçekleştirdik. Tabii bu işlerin hepsi çok büyük bir güç ve çözümleme kabiliyeti istiyordu. 1991'de de düşmanın, en üst düzeyde **Özal**'ın bizzat anayasa ilkesini bile gerektiğinde göz önüne getirmeyerek provokasyonlara yardımcı olma biçimindeki yaklaşımlarını etkisizleştirdik. Yine 1992 Güney Savaşındaki komplo ve bunun içteki yansımalarını görmemiz söz konusuydu; 1993'te bununla mücadele ettik ve aştık. 1994'te içe dayalı komplocu etkileri tamamen aşma ve küçük komplocukları görüldüğü yerde ve zeminde silip süpürme işiyle uğraştık. Bu anlamda da tarihi boyunca komplolar ve darbelerle iş görmüş sömürgeciliği büyük bir başarısızlığa uğratma, PKK tarihinde çok çarpıcı bir biçimde başarılmıştır.

Bütün bu gelişmeler kongreler boyutunda da ele alınabilir. 1973 yılında grup olduğumuzu ilk defa ilan edip gün yüzüne çıktık. 1978'de I. Kongre ile parti ilanını yaparak politik savaşımı karşılama kararı verildi. 1982'de 2. Kongre ile birlikte ülkeye dönüşün kesin kararı verildi ve bunun adımlarının atılması gerçekleşti. 1986'da 3. Kongre ile 15 Ağustos Atılımı'nın **sürekliliği** ve gerillada **ısrar** kararlaştırıldı. 1990'da 4. Kongre ile gerillanın yaygınlaştırılması, bunun serhildanlarla bütünleştirilmesi, iç engellemelerin boşa çıkarılması ve ikili iktidar durumuna ulaşma sağlandı. 1995'te 5. Kongre ile parti içinde olgunluğun yakalanması, ulusal birliğin sağlanması, iktidarlaşma ve ordulaşmanın sağlam zemine oturtulması ve savaşımın yenilgisini bekleyenlerin bunalıma sokulması gerçekleştirildi.

Bu yıllarda yayınsal alanda da bir gelişmeden söz edilebilir: **Serxwebun** gazetesini 1978'den bu yana kesintisiz temel bir yapıt olarak geliştirerek günümüze kadar getirdik. Yüzlerce ciltlik çözümlenmeleri kitaplaştırarak muazzam bir yayın gücüne ulaştık. On yılı aşkın bir yayın sürecinde tüm dünyaya Kürdistan'ı, onun savaş ve devrim gerçekliğini her dilde tanıttık. Buna en son ulusal kurtuluş hareketlerinde pek görülmeyen çağdaş bir yayın tekniğini de ekleyerek, televizyonu ve radyoyu dünyanın her tarafından izlenecek bir biçimde güçlü bir propaganda aracı olarak geliştirerek kullandık.

Görülüyor ki, parti tarihi bütün bu konularda büyük bir savaşım tarihidir. Hepsinde de gelişme vardır ve bütün bunlar et ile tırnak gibi birbirine bağlıdır. Bu çalışmaların hepsi büyük bir ideolojik savaş ve bu savaşın dolaylı yansımaları olarak da değerlendirilebilir. Parti tarihini inceliyorsanız, bu yönlerini ana başlıklar altında kalın kırmızı çizgilerle beyninize kazımanız gerekiyor ki, sağlam bir tarih bilincine ulaşsınız. Kaldı ki her yıl için söylenecek ve yazılacak yüzlerce öykü ve roman var. Parti tarihinde üzerinde destan yazılacak birçok olay var. Biz bunların belki de yüzde birini bile yazıma geçiremedik, anlatamadık. Parti tarihi fazla bilince çıkarılmış

ve yazılmış değildir. Üzerinde ne bilimsel ne de edebi çalışmalar fazla yürütülebilmiştir. Bu çalışmalar daha sahibini bekliyor. İleride koşullar elverişliyse, eminim ki her yıl için beş on ciltlik bilimsel, edebi ve diğer sanatsal değerlendirmeler ve çalışmalar ortaya çıkacaktır.

Parti tarihine bu kadar kapsamlı yaklaşacak ve saygılı olacaksınız ki, bu büyüklükten payınızı alalım ve bu büyüklükle yürüyesiniz. Bu büyüklükte ne kadar şehit var, ne kadar işkenceye karşı dayanma var, bunların adını bile söyleyemiyoruz. PKK fiiliyatta **şehit kanıdır**, işkenceye karşı direniştir; açlığa ve susuzluğa karşı direnme savaşıdır; büyük sabır, fedakarlık ve cesarettir; insanlık emelleri uğruna insanoğlunun tanık olamayacağı düzeyde, hiçbir bireysel çıkara yer vermeyen bir savaşımın adıdır. PKK tarihi, birçok adsız kahramanın emekleriyle bugüne kadar getirilmiş bir tarihtir. Bu tarihi kesinlikle bu yüce değerlerin toplamı biçiminde görmek gerekiyor. Parti tarihini bütün bu değerlerin bir bileşkesi olarak yüreğinize ve beyninize kazıyamazsanız, hakiki bir PKKli olamaz ve dolayısıyla büyük bir militan haline gelemezsiniz. Ben belki çok genel bir dökümünü yaptım; sizler mümkünse bu tarihin dökümünü kat be kat daha fazla yaparak, PKK nedir, nasıl temsil edilir ve PKK'ye nasıl ulaşılır sorularına mutlaka yetkin cevaplar vermelisiniz. Aksi halde bu büyük tarihe hakaret etmiş olursunuz. Bu büyük tarihi böyle özümseyemezseniz, bu kadar büyük değere kesinlikle hakkını vermemiş ve layık olmamış olursunuz ki, bu da en sığ, en saygısız ve değersiz bir yaklaşım olur.

Partimiz bu kadar yüce değerlere sahip olduğu halde bunları görmemek, hatta boşa çıkarmak, bireysel ve keyfi tutumları için kullanmak, üzerinde keyfi yönetimler geliştirmek veya tıkatmak ihanetten daha da kötüdür. Hiç kimse hiçbir gerekçeyle parti içinde kendini böyle tutamaz. Bu yüce değerlere böyle yaklaşanlar çarpılır. Nitekim bunun örnekleri her gün ortaya çıkıyor. Bu tarih sıradan kullanılacak ve görmezlikten gelinecek veya görülüp de gerekleri yerine getirilmeyecek bir tarih değildir. Çünkü bu tarih bir iradedir, hem de en canlı yaşayan bir iradedir. Kim buna iradesini katmaz ve bu iradeyle kendini güçlendirmezse parti içinde savaşılamaz.

Yaşadığınız zorlukların temelinde parti tarihini bu zenginlikle anlayamamanız, özümseyememeniz, kendinizi partiye katamamanız ve bir irade gücü haline getirememeniz gerçeği vardır. Eğer bunu şimdiye kadar doğru temelde yeterince sağlamış olsaydınız, dünyanın en büyük devrimci örgütü PKK olurdu. Nitekim emperyalizm bizden boşuna korkmuyor, boşuna "PKK dünyanın bir numaralı terörist örgütü" demiyor. Çünkü PKK'nin müthiş bir direnme ve dayanmanın, aynı zamanda büyük bir özverinin partisi olduğunu çok iyi biliyor. PKK'nin dayandığı zemin yitirilmiş bir halk gerçeğinde, umudun kııntısının bile kalmadığı ulusal bir davada ve bitmiş bir insanlık ortamında böylesine gerçekleştiriliyor. Parti gerçeği budur. PKK'nin, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin en büyük korkusu olması bu gerçeklik nedeniyle.

Sizin zavallılığımızın en temel nedeni bu büyük gerçekliği hakkıyla yaşayamamaktan, bunun büyük savaşımını her an ve her yerde yapamamaktan kaynaklanıyor. Eğer bu büyük gerçeklikle kendinizi yetiştirmiş olsaydınız, tüm düşmanların korkulu rüyası olmak kadar, halkın da umut savaşıları olacaktınız. Zaten benim büyük öfkelenmemin ve size yönelmemin nedeni de bu büyük tarihe hakkını vermemeniz, bu tarihi görmezlikten gelmeniz ve hatta aşındırma cesaretini göstermenizdir.

PKK büyük bir partidir ve çok geniş kapsamlıdır. Bu kadar çaba harcamama rağmen, PKK'ye layık olup olmadığını kestiremiyorum. Unutmayın ki, biz çıplak yüreğimiz veya bireyciliğimizle savaşıyoruz. PKK'de böyle bir savaşçılık yoktur. Bugün halen mücadeleyi yürüten ve bizi savaştıran güç bu partinin temel değerleridir, şehitleridir; birçok adsız kahramanın, köylünün, emekçinin ve aydınının zindanda işkenceye karşı direnişidir. Bu değerler kutsaldır. Birey olarak sizler bunun binde birini bile temsil edemiyorsunuz. Partinin şeref ve onurunu paylaşıyorsunuz, ama parti gerçeklerine hakkıyla sahip olmayı, layık olmayı düşünmüyorsunuz. İşte yanılığınız burada karşımıza çıkıyor. Siz "Tüm bunları bir tarafa ittik, aşındırdık" diyorsunuz. Siz çılgın mısınız? En değme düşman kontrastı bile böyle zarar veremez. Kendimize yapacağımız en büyük kötülük, partimizin bu yüce tarihini görmezlikten gelmek ve onun yerine kendi bireyciliğimizi dayatmak olur. Çünkü bu büyük bir tarihtir ve sıradan yaratılmamıştır. PKK tarihinin her saatinin bir destan değerinde olduğunu kanıtlayabilir, PKK'nin her bir şehidinin de büyük bir kahraman direnişçi olduğunu belirtebilirim. Bunun sahibi olmanız ve bunun için adeta yanıp tutuşmanız gerekirken tüm bunları hiçe sayıyor, "Unuttuk, ters yaklaştık ve gereklerini yerine getiremedik" diyorsunuz. İşte bu en büyük kötülük oluyor. Ailenizin sıradan bir değerine ters düşseniz, büyüğünüzden tokat yersiniz. Burada binlerce yüce değer var, ama bunlara ters düşmenin ne anlama geldiğini hiç hesaplamıyorsunuz. Bu nedenle ciddi ve yüksek anlayışlı olamamanız ürkütücüdür ve sizi bu kadar yüce değer karşısında kesinlikle affedilmez bir noktaya getirebilir. Eğer oldukça yanılığlı ve yetmez tutumlarınızı sürdürür, partileşmeyi bir türlü sağlayamaz, kendini dayatan ve tıkatan durumlarda ısrar ederseniz iflah olmazsınız ve belki de çok acı bir biçimde sonunuzu getirirsiniz.

Parti davası bu anlamda çok büyüktür. Benim büyüklüğüm bu değerlere hem anlam vermem, hem de onların uğruna yaşama gücünü göstermemdir. Eğer PKK'de bir kişi büyük olmak istiyorsa, onun büyüklüğü bu değerlere bağlılığında, bu değerleri kavramasında ve temsil etmesi gerçeğinde yatmaktadır; büyüklük ölçütü de budur. Kimse bunun dışında büyüklük aramasın. Sonuna kadar mütevazı olmak kadar, gerektiğinde en büyük zorluklar ve engellerle savaşmak için de bu büyüklükleri esas alacaksınız. Gerektiğinde en büyük otorite, gerektiğindeyse en mütevazı insan olacağız ki, bu değerlere layık olduğumuz kesinleşsin ve anlaşılsın.

Umarım partileşmeyi bu derinlikte ve bu kapsamda artık hem anlıyor, hem özümseyiyor, hem de bir daha silinmemecesine bilincinize ve yüreğinize kazıyorsunuz. Parti her zaman en büyük değerdir. Şu anda halkımız, ulusumuz ve hatta insanlık için de onur duyulacak en büyük gerçeklik, PKK'de yoğunlaşan ve biriken bu gerçekliklerdir. Böyle bir partiyi aşındırmak, onun gereklerini yerine getirmemek gibi çok kötü ve lanetli bir duruma düşmek şurada kalsın, onu paylaşmak ve yaşamak en büyük tutku olarak hepimizde ifadesini bulmalıdır. Çünkü bu parti buna layıktır ve bunu an be an emreden bir partidir.

Şehitlerin son vasiyetlerini kim unutabilir ve son nefes verişlerini kim göz ardı edebilir? O büyük direnişlerin anlamını kim unutabilir? Bu büyük zorluklarla, kıyamet kadar açlık, soğuk ve sıcakla savaşımı kim unutabilir? Bütün bu direnişler yüce amaçlarımız, insani amaçlarımız, ulusal ve sınıfsal amaçlarımız için gösterilmiştir. Bu konuda partililere düşen görev, en son temsilciler veya bayrağı en önde taşıyan militanlar olarak bu bayrağı yere düşürmemek ve daha da yükseklere kaldırarak karşılık vermektir.

En önde savaşacak partililik veya partileşme böyle ifade edilebilir. Yoksa "Partinin itibarı büyüktür, olanakları fazladır, onunla kendimi büyütür ve partiye dayatırım" demek, bu partiye yapılacak en büyük hakaret oluyor. Bu parti böyle olmayı kabul eder mi? Bu kadar şehit bunu kabul eder mi? Bizim önderliksel çabalarımız var. Biz böylesi yaklaşımları hiç kabul eder miyiz? Siz istediğiniz kadar "Biz laf anlamayız, biz kabadayıyız" deyin, düşmanı dize getiren bu partinin olanaklarıyla kendilerini yaşatan kişiler bu

konumlarıyla kabul edilebilir mi? Hiçbir anlamı olmayan küçük bir dayatmaya bile kimse cesaret edebilir mi? Bu ben bile olsam böyledir.

Partileşme, halk tarihimizin en yüce, ulusal kurtuluşun ve insanlığın da en anlamlı ifadesidir. Bu çok büyük bir direniş tarihiyle günümüze kadar başarıyla getirilebilmiştir. Yaşamımızı tamamen bunun içinde erittik ve ölümsüzlüğü bu parti içinde böyle geliştirdik. Buna katılan kişi en başta bu değerlere layık olmayı bilmelidir. Bu değerlere toz kondurmamalı, tam tersine daha da yücelmesi için katkısını sunmalıdır. Gerçek partileşme, PKKlileşme böyledir. Böyle bir PKKlileşme her zaman yücelmiş ve kazanmıştır. Kesin zafere gidecek PKKlileşme de böyle olacaktır.

19 Ocak 1996

ÖRGÜTLENME EN GELİŞMİŞ BİLİNÇTİR

Kişilerin, halkların ve ulusların yürüyüşünde başlangıçtaki yaklaşım tarzları, onların en hayati davalarında ve işlerinde bütün sonucu belirler. Yaklaşım tarzının içeriği, ciddiyeti ve yerinde çabası zaman ve mekan koşullarına bilimsel olarak oturmuşsa, bu iş başlangıçta bir kişi veya bir küçük grupla da başlasa, sonuçta başarı gelir. Ancak bu işin başlangıcı yerinde ve bilimsel olarak doğru değilse, tarzı ve onun gerekli kıldığı çabası yetersizliklerle yüklüyse, iş baştan kaybedilmiş demektir. Bu durumda isterseniz yüz bin kişiyle başlayın, isterseniz bir ulusu toptan ayaklandırın ve bütün dünya sizin olsun, yine de yenilgi kaçınılmazdır.

PKK yürüyüşünün de bu tanıma göre bir izahının olması gerekir. PKK'yi kendi kişiliğinde başlatanlar bu tanıma göre bir başlatmayı esas alırlarsa, bu bir kişi veya bir grup da olsa, PKK'nin zaferini geliştirir. Eğer işin gereklerine göre değilse, PKK'nin bir ordusu olsa ve zaferin eşiğine de gelse, her şeyi kaybetmesi kaçınılmazdır. Örneğin zayıf bir genel sekreteri veya birçok önemli görevlerde zayıf birkaç önder kadrosu olsa bile, bu parti baş aşağı yuvarlanır ve geriye kalanlar ezilip giderler. Tıpkı reel sosyalist ülkeler partilerinin tarihlerinde görüldüğü gibi, bu parti de kendi başına bela olur.

Halkların, sınıfların, ulusların, hatta kişilerin davaları da olsa, bu davaların bir anlam ifade etmeleri için partilere ihtiyaçları vardır. Davalar partisiz olmaz. Bir de bu yönüyle parti ihtiyacını bilmek gerekir. Davam vardır diye bu işe baş koymak kendi başına yetmez. Çağımızda her dava bir sınıfın, bir ulusun veya örgütlerin davası ise, kesinlikle sağlam parti aracını gerektirir. Günümüzde sağlam parti aracına dayanmayan hiçbir davanın başarı şansı yoktur. Demek ki, davanıza ne kadar kutsalca inanıyorsanız, onun aracına da o kadar kutsalca anlam vereceksiniz. Parti olmanın gerekliliğini, partisiz nefes bile alıp verilemeyeceğini iliklerinize kadar hissetmelisiniz. Kendinize ve davanıza saygınız ve bir başarı azminiz varsa, "Bu işler partisiz olmaz, parti çok gereklidir" diyeceksiniz. Çağımızın en yalın bir gerçeği de budur. Parti tanımını geliştirirken, böyle bir araç ihtiyacını kesinlikle göz önüne getirmek gerekiyor.

Parti denilince anlaşılması gereken şey kişinin, sınıfın veya bir ulusun temel hayati çıkarlarının **politika** adı altında bir **çizgiye** kavuşturulmasıdır. Politika veya parti çizgisi, halkın hayati çıkarlarıdır. Bu da ulusal kurtuluş aşamasında sömürgecilik ve emperyalizmden kurtulmayı ve onların gerici iç bağlantılarından kopmayı ifade eder. Çizgi biraz daha detaya kavuşursa, bir halkın veya bir sınıfın demokrasisini ifade eder. Eğer bu ezilen ve sömürülen bir sınıfsa, kendini ezilmekten ve sömürülmekten kurtarmak istiyorsa, **sosyalist** düzenin programını, öngörüsünü ve tasarısını esas almalıdır. Parti denilince ilk akla gelmesi gereken çizgidir. Neye karşı olduğunuzu, neyi yerine getirmek istediğinizi adınız gibi bileceksiniz. Bu da yetmez, bir de çizgi temelinde **örgütlenmek** gerekir. Çizgi ne kadar doğru olursa olsun, onun örgütü olmazsa, işleme ve eyleme geçme diye bir durum kesinlikle söz konusu olmaz. Çizginin haklılığı ancak örgütlülükle yaşamsallaşır ve kendisini başarıya götürebilir.

O açıdan parti tanımının ayrılmaz bir yönü de **örgütlülük**tür. Örgütlülük olmadan hiçbir dava, hiçbir parti ve hiçbir çizgi başarıya gidemez. Hele bu Kürt toplumu gibi lime lime edilmiş bir toplumsa, davası gözden düşmüşse, partisi yoksa, varolan partiler de basit birer ajan olup kötürüm bir aracı olmaktan öteye gidemiyorlarsa, orada sağlam bir çizgi olmadan, özellikle lime lime olmuş kitle ve toplum bağlarına dayatılacak çelik bir örgüt ve çok disiplinli örgütsel bağlar olmadan, bu partiyi korumak mümkün değildir. Tabii bu partiyi korumadıktan sonra dava da sloganlar düzeyinde yozlaşmaktan kendini kurtaramaz. Bu anlamda örgütlülük Kürdistan gerçeğinde her şeydir.

Kürdistan ve PKK gerçeğinde en örgütlü olan kişi, en büyük savaşandır. Kendini en iyi örgütlemiş olan da en güçlü kişidir. Bu anlamda PKK örgüt gerçeği Önderlik gerçeğidir. PKK Önderliği kendini örgütleyerek gücünü ortaya koymuş ve hiçbir kişinin sınıf adına yapamadığı örgütlenmeyi yapmıştır. PKK Önderliği gücünü bundan alıyor. Örgütlenme, kitle bağlarıyla kadro bağlarının iç içe geliştirilmesidir. PKK Önderliği bunu kendi şahsında toparlamıştır. Bütün düşman saldırıları, bütün iç ve dış gericilik buna çarpıp geriliyor ve püskürtülüyor. PKK, çoğunuzun sandığı gibi silahlar, maddi teşvikler ve bu eylemliliklerle ayakta tutulmuyor. Burada örgütlülük tarzı en büyük dayanma gücünü veriyor.

Örgütlülük önderliktir, önderlik örgütlülüktür; ikisi bu kadar iç içe geçmiştir. Tabii örgütlülüğün çabayla da ilişkisi vardır. Örgütlenme için **bilinç** gerekir. Örgütlenme için bilincinizi geliştirecek ve sürekli propaganda yaparak halka bilinç taşıracaksınız. Halk bağları oluşturup küçük gruplarla sürekli halkın çıkarlarına uygun bilinci taşıracaksınız. Bu ajitasyonla geniş topluluklara hitap ederseniz halk bağları oluşur. Propaganda ile dar gruplara hitap ederseniz, bu da kadro bağlarını oluşturur ve böylelikle eylemliliğinizi göstermiş olursunuz. Büyük bilinç taşıyıcısı olmazsanız, örgütlenme yapamazsınız. Örgütlenme yapmak için **ajitatör** gibi çok konuşma yapacak, **hatip** gibi geniş kitlelere hitap edecek veya bir **propagandacı** gibi küçük bir gruba sürekli fikir aşılayacaksınız. Bunların ikisini ustaca yaparsanız, kesinlikle en büyük eylemin sahibi siz olursunuz. Legal veya illegal, silahlı veya kitlesel bütün çalışmalarda bilinç örgütlenmesi ve ajitasyon esas belirleyici çabadır. Ajitasyon bir yerde kitleyi kıskırtma, serhildana kaldırma veya kadroyu örgütlendirme, ona sürekli propaganda etmedir. En büyük eylem budur.

Ustalar da "Örgütlenmenin kendisi eşittir eylemdir" derler. Örgütlenmeyi böyle geliştiren kişi en büyük eylemi de yaratır. Nitekim sağlam bir örgüt bağı oluştuktan sonra, o örgüt kendiliğinden eyleme geçip askeri, siyasi, ekonomik ve sosyal birçok hedefe yürür.

Çünkü örgütlü güç boş durmaz. Örgütlü güç kurulmuş bir mekanizmadır, bomba gibidir, nerenin üzerine gitse patlar ve sonuç alır. Bir yerde başarılı eylem yoksa, orada yeterli örgüt yoktur. Bir yerde hata varsa, oradaki örgütlenmede ciddi bir yanlışlık vardır. Bir yerde eylem tehlikeliyse ve kayıplara da yol açıyorsa, orada örgütlülük düzeyi hiç göz önüne getirilmemiştir. Bir yerde sağlam eylem varsa ve muazzam başarılar kazanılıyorsa, orada oldukça örgütlü bir yönetim ve sağlam bir örgüt vardır. Bunlar birbiriyle bu kadar bağlantılıdır. Tüm bunlar doğruysa -bunlar parti tanımını ihtiva ediyor-, böyle bir parti anlayışına ulaşırsanız, bu temelde hem anlayış hem de çabalarla kendinizi partiyeye katmışsanız ve bunu yaşamın kendisi haline getirmişseniz, sizin bütün yürüyüşünüz parti yürüyüşüdür, başarı yürüyüşüdür. Bazı talihsizlikler olmazsa, el atacağımız her görevde başarı gelecektir.

Eğer pratiğinizde fazla başarı yoksa, bilin ki sizin yürüyüşünüz parti tanımına göre değildir; ya bir sağ sektör ya da sol sektersiniz, ya bir çaba yetersizliğiniz var ya da intiharvari bir gidişin sahibisiniz. Dolayısıyla kendinizle birlikte çevrenize ve iradeniz dışında örgüte de zarar vermeniz kaçınılmazdır. Siz “Ben iyi niyetliydim, çok çaba harcadım ve çok çalıştım” diyebilirsiniz, ama bir partili gibi ve parti tanımına göre çalışmadınız. Bu dünyada halkımız kadar çalışan, ancak aynı zamanda halkımız kadar yoksul ve haklarından yoksun başka bir halk yoktur. Çünkü halkımızın partisi, örgütü ve yönetimi yoktur. Halkımız başka örgütlerin çizgilerinin emir eridir, dolayısıyla onlara çalışır ve kendini yönetemez. Bu nedenle sizin yürüyüşünüzün de başkaları adına olması objektif olarak ağır basıyor. Sizin beyninize örgütsüzlük yerleşmiştir.

Örgütlülük kolektivizmdir. Siz ondan sıkılmışsınız, daha doğrusu öyle bir kolektivizm parçalanmıştır. Israrla bireyci olmak ve kendiliğinden yürümek istersiniz. Çünkü size yaşam, felsefe ve pratik olarak benimsetilen budur, bundan da zevk alıyorsunuz. Bu da örgütlülüğü inkârdır, kolektivizmi inkârdır ve sonuçta bu yürüyüşünüz bir felakettir. Nitekim pratiklerinizde ortaya çıkan ummadığınız ve sizleri de hayrette bırakan durumların esas nedeni, kendinizi gerçek parti tanımına göre yürütmeyişiniz ve en başta da örgütlenmeyişinizdir. Örgütlülük en zor eylemdir. Örgütlenme en gelişmiş bilinç, en gelişmiş yönetim, en gelişmiş hassasiyet ve çabanın en özlü ifadesidir. En değerli yönetim örgütlü yönetimdir. Doğru bir örgütsel yönetim savaş yönetiminin de özüdür. Böyle olursanız askeri çizgiyi, ekonomik çizgiyi ve lojistiği çok iyi örgütleyebilirsiniz. Halkı da, diplomasiyi de çok iyi örgütleyebilirsiniz. Çünkü esasta parti çekirdeğinin örgütsel yönetimine akıl erdirdiğimiz ve onu başarıyla yaptığımız için diğer bütün örgütsel yönetimler çok rahatlıkla yürütülebilir.

Bu tanıma göre bakıldığında, sizin yürüyüşünüz felaket derecesindedir. Şu anda sizi parti gerçekliği karşısında çözdüğümüzde ve parti gerçekliğinin tarihsel boyutlarına kadar indirgediğimizde, sizin en büyük hatayı kendinize parti tanımına göre bir istikamet vermemekle yaptığınızı göreceğiz. Böylelikle yalnız kendi çabalarınızı değil, bütün çabaları ve özellikle önderliksel çabaları da boşa çıkarıyorsunuz. Daha da kötüsü bu yürüyüşünüz ister kendi hata ve kusurlarınızın, isterse bazı başarılarınızın sonucu olsun gerçeklikle bağdaşmaz. Bazıları kaybetmişse, doğru olduğunuz ve kazandığınız halde o kayıp sizin de kaybınız oluyor. Bazıları kazanmışsa siz tamamen kaybettirdiğiniz halde ona da sahip çıkmakla büyük haksızlık yapıyor ve dolayısıyla kendinizi kandırmayı yaşıyorsunuz.

Gerek güncel gerek tarihi açıdan pratiğinize baktığımızda, en tehlikeli yanınızın bu olduğunu rahatlıkla belirtmek mümkündür. Bunu da kötü niyetle değil, çok iyi niyetlice, varınızı yoğunuzu ortaya koyarak yapıyorsunuz. Ama yaptıklarınız parti tanımına göre olmadığı için, bunlar parti yaşamına verilen büyük bir zarar oluyor. Burada muazzam bir tepkicilik var. Kendi kendini savunma, keyfilikine kılıf biçip kendini haklı gösterme, örgütlenmeye gelememesinin bahanesini her tarafta arama, parti tanımının tüm ölçülerine göre kendini sağlam, başkalarını ise hep suçlu görerek parti yürüyüşünü keyfince yorumlama söz konusudur. Parti imkanları arttıkça ve Önderlik tarzının partiyi bütün iç ve dış engellemelere rağmen sürdürmesi geliştikçe, buna yüzde yüz engel teşkil edenlerden tutalım önemli düzeyde görevlerin gereklerini yerine getirmeye çalışanlara kadar herkes “Ben de bu gelişmelerin sahibiyim” diyor. Siz yetersizseniz ve gerekenlerin tersini yapmışsanız, bu gelişmelere nasıl sahip olacaksınız? “Partinin hatalarının sonuçları benden uzak dursun, başarılar benim olsun” deme veya başkalarının yanlışlıklarının kurbanı olup kendi doğrularına da sahip çıkamama anlayışı ters bir yaklaşımdır. Böylece parti tarihinin en körce, en oportünistçe yapılan tanımına denk gelen bir anlayış, bir yaklaşım tarzının sahibi olursunuz.

Bir tarafta parti tanımı, diğer tarafta sizlerin yaşam süreciniz var. En kötüsü de bu tutumlarda kemikleşme var. Burada ölçüler fena dağılmıştır. Parti vicdanının tıkanması ve parti hassasiyetlerinin bir tarafa bırakılması söz konusudur. Bunun sonucu da daha fazla bireyciliktir; eski toplumun, hatta düşman düzeninin etkilerini dobra dobra taşırmadır. Hiç sıkıntı bile duymadan, bizi nereye götürür, bizden ne götürür demeden kendinizi dayatıyorsunuz. Bu artık tam bir vicdansızlık halini almıştır ve bu tipi durdurmak artık imkansızdır. Çünkü emeğinin çok üstünde bir parti itibarını yakalamış ve parti olanağının başına geçmiştir. Belki rüyasında bile görmediği bir kişisel etkinliğe kavuşmuştur ve onu bırakmamak için on defa kelleyi koltuğuna alır. O yetkiyi, o gücü elinden bırakmamak için her türlü iftirayı yapar, bunun için bir canı bile kesilebilir, her türlü demagojiyi kullanır, küser; olmazsa alttan oynar, daha da olmazsa kaçır. Parti içinde parti tanımının dışında yanlış güç kazanmış kişi, bu anlamda tam bir beladır. Düşmanın gizli kontraları onun yanında solda sıfır kalır. Düşmanın gizli kontrası, provokatörü parti içinde ufak bir zarar verirse açığa çıkar. Bu kişilikler ise genellemeci ve tasarrufçu olduğu ve tüm gücü ustaca kontrolüne alıp üzerine açıktan tasarrufçuluğu egemen kıldığı için tehlike sınırı artık akıl almaz ölçüdedir.

Bunlar iktidar uğruna öncelikle babasını asan çingeneye benzerler. Kürt olayında bu şiddetlidir. Duygular, düşünce ve bilinç birikimi çok geri ve çarpık olduğu için, bunların toplam ifadesi örgüt gücüyle birleştiğinde bu kişilik bir canavar kesilir ve artık onları durdurmak imkansızdır. Nitekim bizim önder militanlarımızın ve komutanlarımızın yürüyüşünün bu hatalı biçimlerini durduramıyoruz. Ölüme gidiyor ve kendileriyle birlikte altın kıymetindeki değerleri de bitiriyorlar. Öncelikle yapılması gereken şey bu kişiliği durdurmaktır.

Tabii bunun zıddı da emeğinin farkında olmayan köle, **hamal** kadro tipidir. İşlerin kötüye ve kendi emeğinin boşa gitmesi bu kişiliğin umurunda bile değildir. Artık bastıran bireyin, işi alıp götürenin emrine takılmıştır. Parti tanımı bunu da kabul etmez. Parti tanımına göre katılım kolektiftir, inisiyatiflidir. Parti doğruya sonuna kadar evet, yanlışa ve yetersizliğe de sonuna kadar hayır deme inisiyatifini her kadrosuna tanır. Kadro bu inisiyatifini kullanamadığı için, yönetici kendisini uçurumun kenarına da götürse ona boyun eğer, hatta birlikte düşer. Oysa kadro sesini biraz yükseltse bunlar olmayacaktır. “Bu gidişat ölçülere, taktiğe, çizginin uzun vadeli çıkarına, partinin militanlık ölçülerine, askerlik ölçülerine ve yaşam ölçülerimize uygun değildir; partililik ölçülerimiz bunları kaldırmaz, sana bu işin doğrusunu gösterecek ve seni ikna edeceğim” denildiğinde, karşıdaki kişi “Ben ikna olmuyorum, çevremi bastırıp işleri bildiğim gibi yürüteceğim” cevabını veriyorsa, kadronun “Partiyeye bağlılığım ve parti tanımına uygun katılımımın bir

gereği olarak seni önce teşhir ve tecrit edeceğim, bu da olmazsa senden kopacağım. En yakın bir parti organına gideceğim ve ayrıca gücüm varsa bunun tedbirini de alacağım, seni doğruya davet ediyorum” diyerek bir mücadeleyi vermesi gerekir.

Tabii kadrolarımız müdahalenin ne ölçülerini, ne yerini, ne zeminini bildiği için, karşılarındaki kurnaz ve bastıran kişiler onların emeğini alıp götürüyorlar. Ondan sonra da hamalca çaba sahibi olan kadrolar sıkılıyor, “Neden böyle oluyor” diye şikayet ediyor, bunalıma düşüyor ve tıkanıyorlar. Sonuçta partinin başına daha fazla bela oluyorlar. Diğerleri daha da bunların canına okuyor ve problemi kangrene çeviriyor. Partinin bin bir emekle topladığı bütün değerler, bu iki tarafın karşılıklı uzlaşması temelinde dibine bir dinamitten daha fazla patlayıcı yerleştirilerek bertaraf ediliyor. Dolayısıyla temel sorunuz, eğer gerçekten bir partililik niteliğiniz varsa, parti tarihini bu temelde incelemeniz ve güncel partileşme sorunlarına bu yaklaşımla çözüm gücü olmanızdır. PKK militanı bu anlamda parti tanımını da esas alarak parti tarihini doğru çözen ve güncellikte de böyle bir partilileşmeyi kişiliğinde uygulayandır; herhangi bir yerde doğru çalışma tarzının, çizginin başarısı ve zaferin garantisidir; ortaya çıkacak tüm yanlışlıklara karşı panzehirdir ve ne kadar sorun varsa çözer.

Bunun için de parti tarihinin bilincine ihtiyaç vardır. Bu partiyi parti tanımına göre kim yaşatmış, nasıl yaşatmıştır? Zindanda, dağda, Avrupa’da, kısacası iç ve dış bütün alanlarda nelere karşı nasıl mücadele edilmiştir? En önemlisi de bu parti şimdiye kadar nasıl yaşatılmıştır ve bunun can alıcı kısmı nedir?

Önderlik Örgütlülüktür ve Esas Belirleyici Güçtür

Önderlik hikayesi şimdi ulusal bir hikaye haline gelmiştir. Herkes ulusal önderlik, ulusal kahramanlık, ulusal yaşam gibi olgulara bir anlam yükleyerek çıkış yapmak istiyor. Bu sıfatlar hak edilmiş mi edilmemiş mi? Böyle bir Önderlik var mı yok mu? Yazarlar ve militanlarımız bunları incelesinler. Bu Önderlik ne kadar zor da gelse çok ilginç, çok anlamlı, çok ustaca ve ustaca olduğu kadar da çok yiğittir. Amansız çabalarla yürüttüğüm parti tanımını ve onun günümüze kadar ki tarihi işte budur. Bunu anlamayanlar ne yeni Kürt çözümlerinden, ne savaş tarzından, ne yurtseverlikten, ne de duygulardan bir şey anlarlar. Bunu abartma olarak belirtmiyorum. Düşman bile bize kulağını kabartıyor. Ben, Çiller-Erbakan izdivacı tehlikelidir diyorsam, düşman ikinci gün “oldu” diyor. Ben, Araplarda bir bloklaşma var, PKK ondan yarar görecektir diyorsam, düşman ertesi gün “Bunda bir keramet vardır” diyerek politika değişikliğine gidebiliyor veya eleştirdiğimiz her şeye sahip çıkıyor. Yani düşman bunu tersinden yapıyor. Zaten başka bir öğrenme yeteneği de yoktur. Böyle bir düşmana saygı duyuyorum, çünkü iyi öğreniyor.

Bir Genelkurmay yetkilisi ve onun sivil bir uzantısı, “Bu işe APO gölgesi düşmüştür, parlamentomuza yansıyor, hukuksal alanımızı bozuyor; bu adamlar bunu anlamıyor, biz bunu kabul etmiyoruz, haddimizi fazla zorlamasınlar” diyor. Ben de, güzel ve doğru tespit etmişler, buna saygı duyuyorum dedim. Ama ortada savaşımlar bunu anlamıyorlar ve anlamadıkları için de tedbirleri yoktur, “Gerçekler başkadır” diyorlar. Aslında başka değildir, gerçekler böyledir. Ondan sonra da demokratik güçleri topluyor, zorluyorlar. Ondan sonra bu demokratik güçler “İnsan hakları nerede, uluslararası güçler neredesiniz?” diyorlar. Güç mü yoktur? Güçler çoktan mevzilenmiştir. Siz ona göre kendinizi mevzilere yatırmamış, orta yerde kendinizi damdazlak bırakmışsınız. Zamanında yapılan çağrılara kulak kabartmış, bildiğinizi okumuşsunuz. Biz yaşarsak belki idamlıktan kurtulurlar; yani bu güçlerin yaşamlarını güvence altına almak da şu anda bizim bir görevimizdir. Önderlik gerçeği budur. Bize en uzak olanlar da, en karşıtları da buna dahildir. Güney Kürdistan önderliği tamamen aleyhimize çalışıyor, ama “Siz olmazsanız bir gün bile yaşayamayız” diyor. Bu da politik bir tutumdur. Varsın bunlar da böyle yaşasınlar.

Bu yaklaşımı bu uç noktalardan alıp kendi merkezimize kadar getirebiliriz. Merkezimiz “Sen bize gereklisin” diyor, ama bazen de “Yaptıklarımızla canına okuyoruz” diyorlar. En dost bildiklerimiz bile, “Ne zaman ölecek de mersiyeler okuyacağız, kendi kendimizi yaşatacağız?” diyorlar. Bunlar hayranımdır, fakat yaşamlarını benim ölümüne dizecekleri mersiyelerde buluyorlar. Bu bir gerçektir. Bunun egosu yaşamla değil, ancak ölümlerle tatmin olur. Bu sadece dışarıdaki dostlarla sınırlı değildir, içimizde de bazıları böyledir. Tüm gücünü ve olanaklarını bizden alan kadro, “Benim yaşamım senin ölümünden geçer” diyor. Aslında bu bir egoizmdir. Orada bazı duygularını, yerine göre keyifliklerini istediği gibi yaşamak istiyor. Bu yaşam değildir, yaşarken hazır ölümdür, ölüme hazır koşuştur. Çünkü bu yaşamın kendi başına yirmi dört saat direnme ve ayakta kalma imkanı yoktur. Düşman bu yaşamı bir vuruşta yerle bir ediyor. Onu yaşatan güç Önderliğin çabalarıdır, ama ona gerekli olan o an keyfini yaşamaktır. “Ne olursa olsun, yeter ki kendimi bir gün yaşayayım” demek bir Kürt felsefesidir. Örneğin, sigara sorununa boşuna yüklenmedim. Sigara sizin bir alışkanlığınız; sizin için önemli olan onu bir güzel içinize çekmektir. Büyük işkencelere dayanıp savaşırsınız, ama sigarasız yaşamaya dayanamazsınız. Bu, sevdalınız gibi bir şeydir, ancak bu yaklaşım doğru değildir. İstedığınız kadar beni kandırmaya çalışın, “Ben başka işlere de varım” deyin, bu bir kişilik göstergesidir. Bunları bir çırpıda aşamayan kişi tıkanmış bir kişiliktir. Kendinden vazgeçmez, kendini ya ölü gibi katar, ya da keyfi uğruna bütün bir örgütü yıkar. Bunu kendini yaşamak için yapar ve bu da tehlikelidir.

Bu bireyci kişiliği yıkmak gerekir. Kapitalist ülkelerde bu kişi bir trösttür, bir karteldir, bir holdingdir ve kanser gibi büyümüştür. Ama Kürdistan gibi bir toplumdaysa bir zavallıdır, yoksulun yoksuludur, bir ekmek kırsıtısı için kırk takla atan birisidir; ama yine de kapitalisttir, bireycidir, egoisttir. Bizdeki bireycilik çok tehlikelidir, çünkü **yoksulluk ortamının bireyciliği**dir. Bir tavuk için gözünü kırpmadan kardeşini ve komşusunu öldürür. Bu çokça görülen bir durumdur ve yoldaşını katletmeye kadar götürür. Bu kişilik basit bireyciliğini yaşamak için etrafını bastırır, söylenmedik söz bırakmaz. Bu en tehlikeli egoizmdir ve bizde de yaygındır. Kolektivizme gelmeme, ortak yaşama ve paylaşmaya gelmeme, duygularda ve düşüncede ortaklığa hitap etmeme ve bundan zevk almama birçok kişide yaşanıyor.

Bu, ‘benim olsun da ne olursa olsun’ anlayışıdır. Bu konularda da sıkça verdiğim bir örnek vardır: Bizim köyde **Dedo** diye birisi vardı, iki üç öküzün kaldığı gübre ve suyla karışık bir yerde kalırdı. Dedo’yu oradan çıkaramazdık. Oranın kokusu onu sarhoş etse de, onun için bir cennet köşesiydi. Birkaç öküzüyle kendisine öyle yaşam kurmuştu ki, kellesini koparsanız köylü cemaatine girmez, buna bir dakika bile tahammül edemezdi. Hep oraya koşardı ve herkes “Dedo” diye ona güler geçerdi. Bu felsefe Kürt felsefesidir. Adam kendine göre bir köşe kurmuş, bir takım putları içine yerleştirmiştir ve hep oraya takılıyor. Aslında bu doğal bir şeydir. Çünkü insan ancak kendisinin olan şeylerle yaşar. Sizdeki kendinizin olan şeyler de, Dedo’nun kendisinin olan şeyler gibidir. Her şeyi birkaç tane hayvanı, zavallı iki üç çocuğu, biraz kıraç toprağıdır ve bunlardan başka bir şey düşünmez. Bunun sizin gerçekliğinize yansıtılışı sizin parti içindeki kümelenmenizi ve duruş şeklinizi belirliyor. Onun için kolektivizme gelemezsiniz. Yani Dedo’nun köy cemaatine giremediği gibi, siz de etkileyici genel konuşmalara gelemezsiniz. Dedo gibi gider hayvanlarınızla, yani putlarınızla konuşursunuz.

Gün ışığına gelemesiniz. Bu türden karanlık ve hiç penceresi olmayan ahbab çavuş tekkeleriniz vardır, gizlice gidip orada fiskos edersiniz. Çünkü onlar sizindir.

Ben daha o zaman bunlar bizim olacağına hiç olmasın dedim. O gün bugündür genele hitap eden düşünceler, genelin beğenisini kazanane ve giderek dünyayı bile etkileyecek çalışmalar sergiledik. Çok utanç verici durumdan, o izbe yaşamından uluslararası alana bile etkide bulunacak bir yaşam tarzına ulaştık. Bu da bizim parti yaşamımızı, yeni yaşam felsefemizi ve yürüyüşümüzün özünü temsil ediyor. Siz bu yürüyüşün neresindesiniz? Sizin yürüyüşünüz önemli oranda komşum olan Dedo'nun yürüyüşüne benziyor. Yürüyüşünüzün zırnık kadar onları aştığını sanmıyorum, hatta daha da tehlikelidir. O emekçiydi, başkalarının değerlerine asla göz dikmezdi. Sizin daha fazla kötülük yapma ve birçok değer üzerine kurulma gibi bir tehlikesiz de var.

PKK içinde bu tehlike kesin vardır. Emeginin çok üstünde yetkiye konmak veya bunun tersi olarak emeginin savunusunu bile yapamamak çok yaygındır ve şu anda egemen olan da budur. Bunu aşmak için yönetim olayını çok adaletli yürütmek gerekir. Bu da parti tarihine ve parti tanımına göre yürütmektir; bütün birikim değerlerini savunmak, korumak ve eğer bu değerleri paylaşacaksa kişilerin yeteneğine göre değer teslim etmektir. Bu değerleri onları haksız olarak ellerinde biriktirenin elinden alır. Hakkını ve yetkisini doğru kullanmayana "Hakkın ve yetkin şudur, sahip çık" der; sonuçta örgütsel işleri düzeltir, yönetir ve yürütür. Dikkat ederseniz, sizin çalışma tarzınızda bunlara yer yoktur.

Parti içinde değerler nasıl adaletli paylaşılır, nasıl korunur ve geliştirilir? Bu sizin umurunuzda bile değildir. En değme olanınız da, basit bir hamal gibi "çalışıyorum işte" diyor. Ama sonuçta emeğini kurdun mu yoksa karganın mı kapıtığının farkında değildir. Bazıları da "Bu kadar çalıştığım yetmiyor mu? Bunun karşılığında parti bana bir şey vermeli" diyerek, köylü veya küçük burjuva yaşam tarzını istiyor. Siz köylü veya küçük burjuva kalmak için değil, değişip dönüşmek kolektif bir savaşçı ve bir halkın kurtuluşçusu olmak için partiye girdiniz. Ama en değmeniz bile bir köylü veya küçük burjuva olmaktan öteye gidememiştir. Hak talepleriniz, hak arayıcılığınız tamı tamamına böyledir. "Ben partiye bu kadar emek verdim. Parti hala neden bana dilediğimi vermiyor?" diyorsunuz. İçinizde bunu söylemeyen tek bir kişi yoktur. Mücadeleye girdiğinizde karşılık istemeyeceksiniz. Karşılık zaten elde ettiğiniz o andır, manevi gururdur, yediğiniz ekmektir, yoldaşlık sevgileriniz, yoldaşlık tutkularınız ve heyecanınızdır. Bu mükafat size yetmiyor mu?

Ama dikkat ederseniz, içinizde böyle tatmin olan yoktur. Bazıları bir gün fırsat bulup yetkileri ele geçirirse kendine dayalı bir şato kurar ve kimseyi yanına yaklaştırmaz, o eski despotlardan daha fazla feodal olur. Eğer bir köleyse yetkilerini başkasına verir veya hepsini bir çırpıda sağa sola dağıtır. Eskinin bir ekmek kııntısı için yalvaran kölesi bütün değerleri elden çıkarır. Bu da çok tehlikelidir. Önemli bir bölümünüz böyle bir kölenin değer harcaması konumunu yaşıyor. Önemli bir bölümünüz de despottur, feodaldır, emeği gasp eden bir tarzda yaşıyor. Diğer önemli bir kısım da orta yolculuğu, ne olup bittiği konusunda kafası karışık olan çaresiz zavallıyı oynuyor. Sizin tanımınız önemli oranda böyledir. Bu üç yöntem ve yaklaşım tarzı da partililiği ifade etmiyor. Bunların sınıfsal nedenleri ve yol açtıkları sonuçlar bellidir. Bu yaklaşımlar partinin Önderlik gerçeğine ve PKK tanımına göre değildir, kendinize göredir.

Bu bir çelişkidir ve çözümlenmelidir. Çözümlemeyi sizlerle uzlaşarak mı, sizlerle kanlı dövüşe geçerek mi yapacağız? Bunların ikisini de esas almamalıyız. Ne sizinle uzlaşabilir, ne de kanlı bıçaklı olabiliriz. Çünkü bunlar eski toplumun yöntemleridir. Çoğunuz buna hazırsınız, adeta "Gel beni döv" diyorsunuz. Ben bu kavga biçimine girmem veya sizinle anlaşalım demem. Sizinle uzlaşmayacağım ve sizin anladığınız tarzda kavga da etmeyeceğim. Bunun tersine zafer kazanmış tarzımızda ısrar edeceğiz. Bu da parti tanımına göre büyük bir yürüyüştür; PKK'yi PKK yapan, bu halkı dirilten, bugün de uluslararası hak sahibi durumuna getiren tarzıdır. Bu dava sıradan bir dava değildir; son yüzyılın son çeyreğinde yakaladığımız en önemli yürüyüş fırsatıdır. Hiç kimse bu son fırsatı ve yürüyüş şansını hiçbir gerekçeyle elimizden alamaz. Ne buna gerek vardır, ne de kimsenin buna gücü vardır. Buna cüret etmek bile kimsenin haddine olamaz.

Gençsiniz, tecrübelisiniz ve şimdi yapmanız gereken mütevazı olmaktır. Anlayışınızın ve vicdanınızın gelişimine oldukça değer biçeceksiniz. Buna nasıl ulaşacağınız, nasıl yaklaşacağınız konusunda inceleme yapacak, tartışacak ve 'Parti denilen olayı yakaladım' diyeceksiniz. En temel göreviniz partilileşmedir. Bu konuda belirttiğim sakat yaklaşımlarla, üç sahte yolla kendinizi kandırmayacak ve partide bunu dolaylı veya direkt biçimde yapmayacaksınız. Bunu yaptınız mı Önderlikle çelişirsiniz. O zaman Önderlik çok örgütlü ve esas belirleyici olduğu için sizi daraltır, en son ya bir provokatör olarak içinden kopartıp atar; ya bir hamal olarak maskenizi indirir, ya da bir despotsanız onun da ne olduğunu gösterir ve sizi gerekli olan yere oturtur. Önderlik bu konuda hem tavizsiz olarak anlama ve hem de bir uygulama gücüdür. Bağlılık, ancak bu güce bağlı kalarak onu yürütmekle mümkündür.

Bir provokatör, "PKK'yi hiç de böyle düşünmüyorduk; her yiğidin, her PKKlinin kendine göre bir tarzı, bir yoğurt yiyişi olmalı" diyordu. Zaten partiyi ilk başlardan itibaren nereye götürmek istedikleri daha sonra belli oldu. Bunu diyen provokatör, bir dönem sonra şunu da ekliyor, "1973'te nasıl toprağı yararak çıktıysa, PKK'yi aynen öyle toprağı gömmek gerekiyor" diyordu. PKK tarzını PKK'ye uygulamak, yani nasıl doğmuşsa öyle yerin dibine batırmak daha sonra TC'nin taktiği oldu. Benim kimliğimde ve tarzımda tam olarak bana karşı bir kişilik ortaya çıkarmak istediler. Ben nasıl hareket ettiysem, kime nasıl yaklaşıtsam, hatta TC'ye nasıl yaklaşıtsam, onlar da aynen inanılmaz bir ustalıkla onu bana uyguladılar. Tabii taklitçiler esası belirleyemez. Asıl olan biz olduğumuz için bunları açığa çıkarmakta da zorlanmadık. Yerin dibine gömülmesi gereken onlar olduğu için kendileri gömüldüler ve sonuçta TC'nin kendisi gömülmeye doğru gidiyor. Kemalizm'in kendi kendini nefret ettiği **Erbakan**'ın kollarına atması budur. Bunu biz yaptık. Önderlik bu kadar hakimdir.

Sizin politika ve güç meselesinde bunları anlamanız gerekir. Dost ve düşman dahil herkes olup bitenin hikayesini anlasın. Eğer yeni bir nizamı kavuşmak, hele ordu olmak istiyorsanız, bunu adınız gibi öğreneceksiniz. Bireysel anarşist savaşları ne yapacağım? Bunlar Kürdistan'da doludur ve her gün düşmanı güçlendirmekten başka bir sonuca yol açmıyorlar. Bu bireysel savaşçılar ve kendine sevdalanmış kişilikler mücadelemize zarar üstüne zarar veriyorlar. Bizim örgütün ölçülerine uyum gösterenlere, yani nizamı ve işleyiş esaslarını esas alanlara ihtiyacımız var. Çünkü yürüyüşü sağlam götürecektir olanlar bunlardır.

Kürt tarihinde bireysel başı boşluk had safhadadır ve birbirine ihanet etmeyen önder yoktur. Siz bunu benim de başıma getirmek istiyor, "Biz de bunları uygulayalım" diyorsunuz. Benim en büyük eylemim, bu noktada tarihe dur deme eylemidir. Siz bu ihaneti, bu anarşizmi, bu bireyciliği dayatamazsınız. Biliyorsunuz ki ben iyi bir savaşçıyım. Örgütsel yönetim işlerinde akla karayı seçerim. Bir maceracı gibi kendi dengelerimi bozmam. Hiçbir zaman, hiçbir cephede, hiçbir yerde haddimi aşacak veya beni tehlikeye

yuvarlayacak adımları atmam. Çünkü örgütsel bir yöneticiyim. Her gün örgüt nizamına göre kimin amacının neye yönelik olduğu olgusuyla uğraşırım. Bunu yapan adam neyi ortaya çıkartıyor, ne kadar ölçüye geliyor, ne kadar gelmiyor diye terazinin bir şu kefesine, bir bu kefesine koyup ölçerim. Bu da sizin kaç gram değerinde olduğunuzu veya ne kadar ölçü dışı olduğunuzu ortaya çıkarır, size ona göre yer verir, ona göre yetki tanır, ona göre sizinle savaşıır. Ölçüde dengeyi boşuna zorlarsanız, ne kadar hafif olduğunuz ortaya çıkar. Bütün bunlar ölçüye uydurulur ve sizi tam dengeye ulaştırır. Bu da örgütsel yönetimdir. Bu ölçüleri kendinize uygulayın.

Üsluptan, tarzdan ve tempodan hiç bahsetmiyorum. Akıl nerede, vicdan nerede, siz neredesiniz? Peki, bu halinizle bu işleri nasıl başaracak, tarihe verdiğiniz sözlerin ve aldığınız kararların uygulayıcı gücü olacaksınız? Ağlayan kişiliğinizle bir canınız var, onu da ateşe atacaksınız. Bu aşamada halk savaşı hiç böyle kazanılır mı? Hele özel savaşa karşı bu savaşıklıkla bir şey elde edebilir misiniz? Aklınız bunu alıyor mu? Bunun için çoğunuz sarhoş gerilla diyorum ve durumunuza üzülüyorum. Büyük kısmınız da ölçülerden kaçıyor. Kaçışlarınızı durdurmak için düşmana karşı harcadığımız çabanın on katını harcıyoruz. Ölçüleri bozan, dengeleri dağıtan olumsuzluklarınızı önlemek için akla hayale gelmez sabır ve tahammül gücü gösteriyoruz. Tabii siz bunun farkında bile değilsiniz.

Aile ocağındaki yetişme tarzınız düşmancadır, hatta TC okullarındaki yetişme tarzınızdan daha tehlikelidir. Öyle bir büyütülüş şekliniz var ki, her birisi korkunç bir beladır. Tabii siz bunun farkında bile değilsiniz, ama çürüme halindesiniz. Bana dayanarak ulusal kurtuluşçuluk yapmak, hatta beni bile beğenmemek moda olmuştur. Baylara ve bayanlara diyorum ki, gelin, bu düşman karşısında bir gün bile onurlu direnin, tek bir başarılı iş yapın, o zaman APO sizin köleniz olsun, size her gün hizmet etsin. Ben buna varım, siz de namusluca ayakta durmaya var mısınız? Eğer yok diyor, bu işleri yapamıyor ve buna dayanamıyor, “Yapamıyorum, edemiyorum, bu kadar laubali alıştırmışım, hep bu türlü işler için ayarlanmışım” diyorsanız, o zaman oturduğunuz yerde oturun.

Öncelikle dil kurallarını iyi öğrenin. Siyasi güç olmak istiyorsanız, bunun kurallarını da iyi öğrenin. Önder olmak istiyorsanız, bunun tarzını kesinlikle tam kavrayın ki, sizi alkışlayalım. Maalesef içinizde böylesi yoktur. Nerede olduğunuz hiç belli değildir. Böyle yaşam olmaz. Bu sefer de “Ölüme koşarsız” diyorsanız, bunun adı ne yaşama ne de doğru ölüme gelmemedir. “Bırak, bu işler tarzımıza göre olacak” diyorsanız, biz de size tarzınızda şans yok diyoruz. Sizin tarzınız Önderlik gerçeğine, yaşam gerçeğine rağmen düşman karşısında kafasını duvara vurarak, “direndim” demektir. Tarzınız, boğa güreşlerinde boğaların birbirine girip daha sonra da başlarını parçalamalarını andırıyor. Sizin yaptığınız halk savaşı değil boğa güreşidir. Sizin yaptığımız işleri düzenleme değil karıştırmadır. Sizin yaptığınız güzelleştirme değil çirkinleştirmedir. Ama tüm bunlar umurunuzda bile değildir. Şu sonuç ortaya çıkmıştır ki, birer zavallıdan öteye bir şey değilsiniz.

Yiğit kişilik, kendini doğru ifadelediren ve hiçbir güçten çekinmeyen kişiliktir. Çünkü yaptığı iş kahramancadır. Çekinecek veya kendini örtbas edecek bir nedeni yoktur. Ama içinizde kendisini böyle savunan yoktur. Çünkü bunun için gerekçeniz, yüksek başarılarınız, savunmanız yoktur. Bilinçsizsiniz ve çabanız yanlışlıklarla doludur. Ne uğruna savaştığının farkında bile değilsiniz. Çoğunuzun durumu böyleyken, neden yiğitliğe özlem duymayacaksınız? Bu, gereksiz değil, tam tersine en değerli yaşamdır. Bunu ne güne erteliyorsunuz, erteletmenin ne gereği var? Anı anına temsil edilmesi gereken kişilik bu olmalıdır. Bunlar partileşme için verilecek doğru cevaplardır. Bu cevapları doğruca ve yeterince vermezseniz size yazık olur.

PKK'nin Esas Gücü Örgütsel Olması ve Doğru Partileşmesidir

PKK tarihi bu anlamda korkunç trajik bir tarihtir. PKKlileşmenin ölçüleri dışında direniş tarihi kaybetme tarihidir, acılar tarihidir, zindanlar tarihidir, dökülmeler tarihidir, hata ve yanlışın kurbanı olma tarihidir. Bu tarih ileride ciltler dolusu romana konu edilebilir. Bunun böyle olmasının nedeni kadroların parti tanımına göre yaşayamamalarıdır. Kimileri “Biraz benim istediğim gibi olsun”, yani “Biraz bireycilik, biraz kölece olsun” dediler ve bu tarihi böyle karmakarışık hale getirdiler. Şu anda benim en büyük savaşıмым, kadroların bu parti tarihini doğru anlamalarını sağlamaktır. Bu size admızdan daha önce gereklidir. Önce parti tarihini, sonra da admızı öğrenin. Çünkü adım gibi biliyorum ki, bu gidişatı doğrultamaz, bu parti tarihine göre yetişmenizi ve katılımınızı sağlayamazsak, bundan sonrası tamamen kaybedilir. Çünkü daha önce biraz daha gençken dinamik bir yaklaşımla birkaç parti daha yaratırdım diyordum; ama şu anda düşman her tarafı kuşatmıştır. Bugünkü parti yürüyüşü durdurulursa veya ben durdurulursam sizin ömrünüz yirmi dört saati geçmez, ilk hamlede yere serilirsiniz. Bu parti anlayışınızla durumunuz ancak bu olur. Tek sebep budur, yoksa düşmanın gücü değil. Partileşmemekte ısrar ettiğiniz ve doğru parti ölçülerine gelmekte çok zorlandığınız için bu tehlike büyüktür. Yoksa partinin günümüzdeki olanakları her düşmanı devirecek kadar güçlü, zaferi belki yarından da yakın edecek kadar fazladır. Ama bu olanakları partili gibi kullanamama, temsil edememe, savunamama çok tehlikeli boyutlardadır ve tehlike buradan gelecektir.

Sizi anlamakta güçlük çekiyoruz. Dönemi yakalayacak ve zaferle kapatacak partililiği neden halen yaşayamıyorsunuz, neden halen tepkilisiniz ve bundan kaçırıyorsunuz? Derdiniz nedir? Parti silahından başka hangi silah sizi kurtuluşa götürebilir? Partinin özellikle örgütsellik, örgütlenme ve yönetim silahından başka hangi silah sizi hedefe taşıyabilir? En büyük silah budur. Ancak bu silahı kullanabilecek tek bir kişi bile yoktur. Kimisi “askeri yanım gelişmiş”, kimisi “şu yanım gelişmiş” diyor. Bunların hepsi kendini aldatmadır. Örgütsel yönetiminiz doğru olmazsa, ister ordu, ister kültür, ister diplomasi, isterse legal faaliyet içinde olsun, hiçbiri acı kaybetmekten kurtulamaz. Yapabileceğiniz en büyük yiğitlik, örgüt ölçülerini kendinize uyarlamaktır.

Örgütlülüğü anlamaz ve doğru örgütlenmeye gelmeniz için yıllarca bekledim. Şimdi bakıyorum da, size bırakılsa, örgütün canına okumaktan çekinmeyeceksiniz. Artık bu noktada size dur diyorum. Önderlik gerçeğinde artık bundan sonrasına bu biçimiyle geçit yoktur. Ben tek olmama rağmen, bunu dayatma üzerine karşıma çıkanların hepsi yenildi. Bizim de kendimize göre bir yiğitlik anlayışımız var. Orta çağlarda şövalye tarzı bir savaşıklık vardı. Bu çağda da benim örgütsel tarzda bir savaşıмым var. Kim karşıma çıkacak? Parti içinde birçoğu kendini denedi ve hemen saldırıya geçtiler. Şimdi bunların çoğu nerede? Belki siz pusudasınız ve çağrıcılarınız “Zamanı kollayın” diyorlar. Belki de kulağınızı kabartmışsınız, “Ne zaman ikbal günlerimiz gelecek?” diyorsunuz. Özellikle ben oldukça öyle bir gün olmayacak, almış olduğumuz tedbirlerle yüzyıllarca da olmayacaktır. Çünkü halklara kazandırılan halkların elinden almak mümkün değildir.

Dolayısıyla bu eski çarpık beklentileri bir tarafa itmeniz kendinize yapabileceğiniz en büyük iyiliktir. Köylü kurnazlığımız, esnaf üç kağıtçılığımız ve orta yolculuğunuz bitsin. Şimdiye kadar bundan hiçbir yarar görmediniz. Gençsiniz, tecrübelisiniz, doğru olanı kazanın. Sizin de bir yiğitliğiniz olsun. Kaldı ki, bu hiçbir zaman kişiyi kendini yaşamaya değil, müthiş derecede bilimsel inisiyatife

ve kendi özgürlük dünyasına taşımaya götürüyor. Bu da özgürlük yaşamında yiğitçe, başarılıca, düşman karşısında yenilmeden, aldanmadan, gücünü çok iyi hesaplayarak ve böylece emeğinin karşılığını çok iyi değerlendirerek bir yol alıştır ki, emeğine sahip çıkış işte bu temelde olur. Böylece kazanılmış ülke ve halk gerçeği ortaya çıkar ki, bu da yaşamın kendisidir. Bunun dışında bir yaşamı kim bekleyebilir? Ülke az çok kazanılmaya doğru gitmezse, halk özgürleşmezse, siz birey olarak ne yapabilirsiniz? Birçoğu halka rağmen yaşamayı denedi. Günümüzde bu mümkün değildir. Bu boş kuruntulu, çoğu geçmişten kalma avantajları bir tarafa bırakın. Bu özgür yaşama, özgür vatana, bireyin inisiyatifine ve bireyin büyüklüğüne de götürmez.

Şu anda benden daha özgür, daha inisiyatifli birey yoktur. İstedğim gibi yerim, istediğim gibi gezerim, istediğim gibi konuşurum. Bu ülkenin en özgür ifadesine ve yaşam tarzına sahibim. Bundan daha büyük bireysel inisiyatif olmaz. Bu, sıkı bir örgütlülük, örgütsel ölçülere sıkı sıkıya bağlılık, yani elimden geldiğince halkın emeklerine, örgütlenmesine ve denetlemesine gösterdiğim bağlılıktan kaynaklanıyor. Gücümü özel marifetlerimden değil bunlardan alıyorum. Kırk sekiz yaşındayım, buraya kadar büyük sabırla geldim ve daha da sabrederim. Neden tüm yaşamımla bu mücadeleye kendimi adamayayım diye düşünür ve daha fazla kendimi adamayı da prensip edinirim. İçinizde eğer bazıları kendine biraz özgürlük payesi tanımak istiyorsa kendisine bir baksın: İlkeyi ve esası bir yana bırakan bir yaşam gerçekleşecekmiş gibi davranıyorsunuz. Oysa özgür yaşam şansı belirttiğim örgütsel ölçülerle gerçekleşir. Bunu canı gönülden en değerli şey olarak bileceksiniz.

Parti tanımından, tarihinden ve onun güncel başarı gerçeğinden çıkarılması gereken bazı temel sonuçlar bunlardır. Biz bu hususları defalarca işlememize rağmen, maalesef yaşam çizginize dönüştüremedik. Çarpıklıklar tahammül boyutlarını aştı ve bu tehlike halen devam ediyor. Burada yapmanız gereken şey doğru ve yiğitçe iş yapmak, samimiyetle bazı doğruları kabul edip kendinizi ona göre eğitmektir. Bu, büyüklüğünüzden ve inisiyatifinizden bir şey götürmez; tam tersine ona güç, gerçeklik ve başarı şansı kazandırır. Bunun dışında gelişemez, savaşamaz, savaşları da başaramazsınız. Kadrolaşmamızın en temel sorunu doğru temelde partileşmemedir. Parti tanımına göre doğru bir tarih anlayışına ulaşırsanız, mükemmel bir kadro olursunuz. Devrimimiz, bütün ülkede parti çizgisine göre kadro olmak, parti çizgisini nitel ve nicel ifadesi olmak için yeter de artar bile. Parti çizgisine göre kadro olmak önemli bir çalışmadır. Bunu bütün çalışma alanlarımıza özümsettik mi, partileşme karşısında hiçbir düşman gücü dayanamaz. Nitekim tüm dünyanın çekincesi budur.

Düşman için PKK'nin esas korkutucu yanı, örgütsel olması ve doğru partileşmesidir. Yoksa gerillada ne kadar hata yaptığımızı Türk subayları telsizlerden sizlere söylüyor. Kitleyi nasıl bastırıldığını, hatta kitleye nasıl ters dayatmalarda bulunduğunuzu her gün bütün pratiklerinizde gösteriyorsunuz. Düşman sizin bu çalışma tarzınızdan korkmuyor, tam tersine güç buluyor. Ama buna rağmen en büyük emperyalistinden tutalım en yumuşak sömürgecisine veya dostuna kadar hepsi bizden korkuyor. Çünkü bu örgütleniş tarzı hiçbir karşıtını ve amaç dışı kalmayı affetmez, ona galebe çalar. Doğru örgütlülük ve doğru yönetim hepsinin canına okur. PKK budur, PKK'yi bugüne getiren bu tutumdur ve nihai amacına ancak bu tutumla ulaşacaktır. Siz bu tutumun çok gerisindesiniz; ya çok sağında ya çok solundasınız, ya da bu tutumdan adeta kopmuş ve dolayısıyla tehlikeyle yüz yüze gelmiş bir konumdasınız. Tüm bunları aşmak, ölçülere kesin anlam vermek, en önemlisi de doğru tutumu savunarak her yerde ve her görev içinde uygulamak gerekir. Böyle olduğunuzda aşmayacağınız bir engel, çözmeyeceğiniz bir sorun ve başaramayacağınız bir eylem olmayacaktır. Düşmanın en çok korktuğu da bu tarz PKKciliktir. Bizim bunun dışında düşmanla savaşacak etkili hiçbir silahımız yoktur.

Kaba silahlara fazla güvenmeyin; onlardan kat be kat fazlası düşmanda da var, teknik ve sayı üstünlüğü onlardadır. Ama belirttiğimiz örgütlülük, örgütlü yaşam tarzı kesinlikle hiçbir düşmanda yoktur ve olmaz da. Bu ancak bizde olur. Bizde olduğu için de esasta sonucu bu belirliyor. Çünkü insan iradesinin, insanın dayanma gücünün, insanın kendi kendini atomize etmesinin, kendi kendisini en gelişkin teknik haline getirmesinin bu örgütlülükle mümkün olduğu ortaya çıkmıştır. Bu anlamda bu tür örgütlülük en büyük tekniktir. Biz bunu defalarca belirttik. **Örgütlülük atom bombası kadar etkili bir tekniktir.** PKK militanı böyle örgütlenirse, hiçbir bomba bunun kadar etkili olamaz. Nitekim kendimi biraz bu tekniğe, bu militanlığa, yani bu örgütlülüğe kavuşturduğum için şu anda çok etkiliyim. Ne kitlede, ne cephede, ne diplomaside sizin kullandığınız silahlar benim elimde yoktur. Ama burada öyle bir silahla savaşıyorum ki, dünyadaki bütün düşmanlarım buna dayanamıyor. Diğer silahlar da gereklidir, ancak bu silahı da keşfetmeli ve elinize geçirmelisiniz. O zaman askeri silahlar, kültürel silahlar, diplomaside silahları, ekonomik silahlar, serhildan ve diğer tüm silahlar müthiş etkili çalışır. Çünkü o temel silahtır; adı üstünde, örgütseldir, yönetseldir ve bütün silahlara yön verir. Eğer bu silahı elinizden kaçırsanız, bütün diğer alanlardaki silahların elinizden düştüğünü de kesinlikle bilmelisiniz.

Örgütlülük silahı bizim elimizdedir. Önderlik bu silahı iyi kullanıyor, ama bu yetmez. Bir değil, on değil, yüzlerce militan da bu silahı iyi kullanmalıdır. Sorun budur. Birkaç yüz militan her görev sahasında bu silahı kullanırsa, PKK bir planlamayla uygun bir zaman aralığında olanaklarını mevziye sürerek bu savaşı başarabilir. Son dönem çabalarımızın ağırlığı bu yönlüydü. Amacımız böyle birkaç yüz militanı bir kez daha geliştirmektir. Siz buna da talip olmalısınız. Gelişiminizi ve dönüşümünüzü burada yeterli kılmalı ve bu temelde diğer görevlerin üzerine yürümelisiniz. Bunu sağladığınızda eminim ki hepinizin başarı şansı yükselecek ve nihai zafere de bu temelde gidilecektir.

29 Haziran 1996

18. YIL BÜYÜK PKK DAVASININ ZAFERE EN YAKIN OLDUĞU YILDIR*

PKK, 18. yıl gerçeğinde zafere en yakın durumda olduğunu kanıtlamıştır. Büyük parti davamız, **Amed**'in **Fis** köyünde ne olduğu ve ne olacağı fazla belirgin olmayan bir grupla, en az donanımla ve fazla gelişkin olmayan iddialarla partileşmeye adım attığından günümüze kadar destansı diyebileceğimiz bir süreci yaşamının adıdır.

*Abdullah Öcalan'ın PKK'nin 18. kuruluş yıldönümüne ilişkin yaptığı değerlendirmedir.

Şüphesiz parti tarihimizin daha öncesi de vardır. 1973 baharı, partileşmemizin daha alt düzeyde rüşeym haliydi. Bu da ciddi bir adımdı ve daha sonraları her yılın kuruluş anlamında böyle bir yeri vardır. Nasıl ki her bahar yeşerme, filizlenme ve tohuma gelmede yeni bir yaşamın başlangıcıysa, partimizin her yılının da kesinlikle böylesi bir anlamı vardır. Hem her yıl filizlenip tohuma gelir, hem de yalnız bir yıl için değil, ikinci yılda daha değişik bir ürün ve üçüncüsünde de daha değişik ve daha fazla ürün verir. Şimdi partileşmemizin en sekizinci yılımdayız. Ürünleri çok çeşitli, hem de oldukça niteliklidir. PKK'yi bu zenginleşme içinde buraya kadar getirdik. Mücadelemiz salt ulusal kurtuluş ürünü, salt parti ve savaş ürünü değil, buna benzer birçok ürün veriyor. Bugün sosyalizmin de en iddialı ürünlerini veriyor, kadın özgürlüğünün ürününü veriyor. Tarihte eşine ender rastlanan bir özel savaşa karşı ayakta durmanın ürününü veriyor. Karşısında tüm dünya da birleşse, zaferin kazanılabileceğinin imkanını ve ürününü veriyor. Bunlar parti davasında iddialı olanların eşsiz hazineler olarak görüp değerlendireceği, sınırsız zafer umudu ve tutumuyla kendini silahlandıracağı büyük değerlerdir.

Parti davasının önemini anlayamamanız veya bütün kapsamıyla değerlendirip gereğini yerine getirememeniz, sizin için gerçek bir yetersizlik ve dolayısıyla bir üzüntü kaynağı olmalıdır. Bu aşamada, bu kapsamda parti ülküsü kadar hiçbir ülkenin ve değerli çalışmanın olacağını sanmıyorum. Ben çoğunuzun yaptığı gibi ne kitleler içinde, ne de sıcak savaşım alanlarında çaba harcama imkanına kavuştum. Ama bir parti üzerinde, bir partinin fikri örgütlenmesi ve özellikle kadro çalışması üzerinde yoğunlaştığımda ne destanlar yaratılabileceğini gösterdim. Bundan daha değerli bir çalışma olamaz. Çok zor koşullarda yürüttüğümüz bu çalışmanın bile nelere kadir olabileceğini şimdi görebilirsiniz. “Parti davası çok büyük bir olaydır, partileşmek en büyük bir güçtür” diyeceksiniz. Ben tüm gücümü partileşmekten alıyorum, benim başka güç kaynağım yoktur. Parti üzerine yoğunlaşmak, partinin ilkelerine göre yaşamak ve partinin örgütlenmesine güç vermek tüm güçlerin esasıdır. Bu çok açıktır. Parti kadroları olarak çalışmalara yüklenmek ve etkili olmak istiyorsunuz. Bunun yolu partileşmek ve ilkelerin gerekli kıldığı tarza ulaşmaktır. Bunu gösterdiğinizde güçlüsünüz. Bu ülkede ordu içinde ve hatta tüm düşmanlarımıza karşı güçlenmenin başka yolu düşünülemez. Önderlik çizgisinin gücü, kendini partileşme yoluna yatırmanın gücüdür. Daha da açarsak, Önderliğin ilkeleri, bu ilkelerle tutarlı çabaları ve bu çabaları yerli yerinde ustaca sergilemesi var. İşte Önderlik, işte başarı!

Son zamanlarda, “Parti ölçüleri de, gerilla da aşındı; yurtdışında, Avrupa’da parti yaşamı aşındı” diyorsunuz. Bir PKK kadrosu için bu sözleri söylemek, söyleyip de acı duymamak, acı duyup da kendisine karşı savaşmamak kadar tehlikeli bir tutum olamaz. Ama ne yazık ki, sadece bunları söylemekle yetinmiyor, en olumsuzu da yaşıyorsunuz. Bana göre kaybetmenizin en temel nedeni budur.

PKK'nin bütün şehitlerinin anısına belirtirim ki, partileşmek kadar **değerli** hiçbir çaba yoktur. Parti ölçülerinde ısrar, parti yaşam tarzında ısrar, parti görevlerinde ısrar, cephede kazanacağınız en son nihai zaferden bile daha değerlidir. Nihai bir zafer gelip geçicidir, belki ardından bir yenilgi de gelebilir, ama kapsamlı bir partileşmenin önünde her zaman başarı vardır ve bu başarı süreklidir. Kapsamlı partileşen, nihai zafere kadar kazanır. Onun için zafer kişiliğinde ısrarlı olan, öncelikle partileşmenin tüm gereklerine ulaşmalıdır. Buna anlam vermek için fazla söze gerek yoktur. Benim pratiğime bakın: Daracak bir yerde ve çok kısıtlı olanaklarla yürüttüğümüz parti çalışmaları bugün bizi nereye getirdi, nerelere taşırdı? Başarılarımızın ne kadar olduğunu hesaplayabiliyor musunuz? Parti tarihinden öğreneceğiniz en temel husus, bütün başarıların sırrının partileşmede, partinin ölçülerine, tarzına, temposuna ve ahlakına sahip olmaya karar vermede ve bu kararda ısrarda olduğu gerçeğidir.

Parti tarihinin dönemleri, her yılı ve hatta her saati vardır. Her bir saati kesinlikle diğerinden daha değerlidir. Bir zincirin halkaları gibi sürekli göğe yükselen helezonvari bir sütun gibi hep birbirini ilerletir, amacına ulaşmaya kadar dur durak bilmez, kopukluklar ve sistemsizlikler yoktur, tarz ve tempo kesindir, düşmanın ulaşamayacağı ve dağıtamayacağı kadar güçlüdür. Küçük bir tohum olarak serpiştirdiğimizde onun çürümemesi için gereken yapılmış, en önemlisi de düşmandan korunmuştur. Yani bu tohum sert bir rüzgardan, kurak kalıp çürümekten korunmuştur. Bu, üzerine titreyerek, bir ananın çocuğuna olan bakımından daha fazla bakarak gerçekleştirildi. İdeolojik çalışmayı bunun için geliştirdik. Düşman tehlikelerinden uzak olmak için gizli tuttuk ve bu başarılı. İdeolojik gelişme süreci, kesinlikle olmazsa olmaz kabilinden bir süreçti. Ondan önce bu halkta sadece kendinden utanç duyma vardı. Toplum bireylerine kadar parçalanmıştı ve dolayısıyla zayıflığı vardı. Toplumda iddia, karar ve bir araya gelme hiç yoktu. Kardeş bile kardeşi kabul etmez ve bir arada bir saat tutamazdı. İdeolojik hamle sürecimiz buna bir son verme süreciydi. Yıllarca inkar edilmiş, “Ben bir daha sana gelemem, ben bir daha seninle yaşayamam” denilen toprağımıza ve insanımıza bir bakıştı. Birbirlerine hain gibi bakanların dost gibi bakmaya başlamalarıydı. Birbirlerine müthiş yabancılaşmış olanların tanışmışlığa gelmesiydi. İşte ideolojik gerçeklik budur ve bu bakış yaratıldı. Dost bakışı, birlik bakışı, ruh yakınlığı ve ülke bakışı oldukça önemlidir. Yürümeden önce bakacak, yapmadan önce de göreceksiniz. Bunlar olmadan tek bir adım bile atılamaz.

Örgütlenme yürüyüşe geçmedir; bakış açısı yaratıldıktan ve verilmesi gerekenler tespit edildikten sonra ona yürümedir. Toprağa ve halka yürüyüş tek kişiyle değil, ancak örgütle olur. Bakışlarımızda tutarlıysak, görmemiz gerekenlerle birlikte yürüyeceğiz. Çünkü ulusal amaç, bir avuç hainin ve onda ısrar edenlerin dışında herkesin amacıdır. Özgürlük, bir halk içindir, herkes içindir ve dolayısıyla herkesin yürüyüşünü gerektirir. Örgütün gereklerini yerine getiremeyenler yalancadır; örgütle yürüyemeyenler hem bakış hem de yürüyüş yoksunudur. Bu kişiliklerin ülkesine ve halkına bakışı yoktur. Bunlar kördür, kendilerini körce veya sersemce yürütebileceklerini sanırlar.

Biz bu yılları kısa aralıklarla yaşadık. 1980'lere merdiven dayadığımızda, toprağa yürüyüş ve halka ulaşma asgari düzeyde gerçekleşmişti. Bu, ideolojiden politikaya aşama yapıldığı, politikanın doğru olduğu, halk yürüyüşünün gerçekleştiği ve politik anlamda özgürlük savaşımının artık başladığı anlamına gelir. Bakış açısını yok eden, “Senin ülken ve halkın yoktur” diyen güç, bakışın oluştuğunu ve politikanın başladığını görünce, en son ferdimize dek bizi yok etmek için bize karşı faşist bir süreci geliştirdi. 12 Eylül son tahlilde bu bakış açımızın ve halk yürüyüşümüzün yok edilmeye çalışılmasıdır. Bu savaş, büyük ve özel bir savaştı. Biz, 12 Eylül'ün ayak sesleri geldiğinde yurtdışına çıktık. Bu, yürüyüşümüzün kesilmemesi için bir taktikti. Taktisyenler, ayak sesleri bile çok uzaklardan gelirken, bizim neden bu adımı attığımızı kendilerine sormalıdırlar. 12 Eylül'ün ayakları altında nasıl ezilmeyeceğiz diye adeta iliklerimize kadar titriyorduk. Sorumluluk duygusu budur. Yüreğimizin, bu bakış yok olmasın ve bu yürüyüş kesilmesin diye nasıl sık attığımızı acaba düşünebilecek misiniz?

Bu süreçte yakalanırsam kopan sadece benim yüreğim olmayacak, bir halkın yüreği olacaktır; karartılan bakışlar sadece benim bakışlarım olmayacak, kendi toprağında özgürce ve ulusalca bakması gereken bir halkın bakışları olacaktır. Bu nedenle kendimi korudum; korumak ve yaşatmak için de kendimi iğne ucundan geçirme taktiğini uyguladım. Bunun için dur durak, kendini yere atmak

ve ucuz ölüme terk etmek olmazdı. Çünkü bende gören göz artık bir halkın gören gözüdür, bende atan yürek bir halkın yüreğidir. Buna nasıl ihanet edilebilirdik ki! Eğer gerçek böyleyse, milyonlar yüreğinizde atıyorsa, gözleriniz milyonların gözleriye ve büyük görüyorsa, artık duramaz ve görmezlik edemezsiniz. İşte biz böyle yaşamaya başladık. Partinin bakıştaki iddiası ve soluksuz yürüyüşü böyle anlamlıdır. Gelişmeyi biz böyle sürdürdük. Çoğunuzun halen anlamadığı bu gerçeklik, bizim yürüyüşümüzde veya partimiz adına bende böyle gelişti ve böyle anlam buldu.

Halen bu bakış açısına ve yüreğe sahip olamayanlarınıza şaşıyorum. Bu, ne kadar acı ve ne kadar iflah olmaz bir durumdur! Partimiz adına yapılanlar düşman çizmeleriyle yerle bir edilmek istendiğinde, buna karşı bir savaşçı yetiştirmek için canımızı dişimize takıyorduk. O süreçte arkamda yer alanlar, “Bir daha ülkeye dönüş mü?” diyerek dalga geçiyorlarmış. Kendini en fazla sorumlu tutması gerekenler böyledi. Fakat yapılacak başka bir şey yoktu. Bir savaşçı yetiştirmek için o zamanlar bunun dışında bir şeyle uğraşmak mümkün olamazdı. Her şey oradaki ısrara bağlıydı. Tarihi kaybetmek istemiyorsanız, yüreğinizin sökülüp kurutulmasını istemiyorsanız, savaşta ve savaşçıda ısrarlı olacaksınız. Hiç kimse bunun anlamını bilmedi, “Neden bu arkadaş bu kadar ısrarlı?” demedi. İsrarlı olmak gerekirdi, çünkü bu başarılmasaydı geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Şimdi sizin bakışlarınızda ve yürek atışlarınızda bu noksanlığı görüyorum. Çokça söylendiği gibi, trene bakan gibi mi, mandanın yürek atışı gibi mi sorularını soruyorum. Eğer benim gibi bakılsa ve duyulsa, eminim ki o çabanın önünde hiçbir engel duramaz. Hele parti ve savaş görevlerinde böyle başarısız ve çaresiz kalınmaz. En çok hayıflandığım bir konu da budur. Bunlardaki bakışlar kimin, bu toprağa nasıl gitmişler? Özgürlükle iç içedirler, ancak bir keçi kadar bile orayı sevemiyorlar. Cudi dağındaki keçinin Cudi dağına sevdası daha fazladır. Ama oradaki gerillanın bu dağlara bağlılığı henüz gelişmemiştir. Biz buna öfkeliyiz. Bunların yürekleri adeta manda yüreği kadar duyarsız. Orada bir tarihin canlandığının, orada özgürlüğün adım adım geliştiğinin farkında bile değiller. İşte hayıflandığımız durum budur. Buna hiç mi hiç saygılı olamadılar ve her zaman büyük öfke ile karşıladılar? Bana göre bu büyük bir suçtur.

Siz savaşanlar bunun bizdeki hikayesinin nasıl geliştiğini bile bilmiyorsunuz. Bu durumda hangi yürekten bahsedilebilir? Bizim bakış açımıza dahi ulaşmamışsınız. Böyle olunca bakışlarımız size hiç güç veremez ve onun sonucu olarak da tarzımız ve temponuz düşer. PKK'yi anlayamadınız, PKK'nin bizim tarafımızdan yürütülüşünü göremediniz ve duyamadınız. Onun için şimdi de fitne fesat topluluğu haline geldiniz. Bu da bize yapılabilecek en büyük kötülüklerden birisiydi. Sizin bu bakışsız ve yüreksiz yaklaşımlarınızdan dolayı çektiğim zorlukları ve buna duyduğum öfkeleri düşmanın en büyük seferlerine karşı bile duymadım. Hele hele ülkeye adamakıllı yerleşmenin, onun havasını solumanın, sadece ülkeyi görme değil onu yaşamının da gerçekleşmeye doğru gittiği, halkla kaynaşma ve bayramlaşmanın imkan dahiline girdiği bir süreçte halka dayatmalarda bulunmanız, sanki ülke yaşanılmayacak ve kaçılacak bir yermiş gibi davranmanız kadar beni öfkeliyordüen hiçbir tutum yoktur. Bu en lanetli tutumdur.

Biz o yıllarda tarihimizin en önemli ve bizim için tek yaşam yolu olan savaşımı başlatmıştık. 15 Ağustos Atılımı'nın öncesi ve sonrası öyle nefes nefese geliştiriliyordu ki, bunun tüm zorlukları benim için bir hiçti, hatta zorluklar beni daha da kamçılıyordu. Ancak bazıları “Bu çabaların üzerine nasıl konulur, onların ürünü nasıl ele geçirilir?” diye düşünüyordu. Bu ne vicdansızlıktır, bu ne saygısızlıktır? Savaşı anlamamak, savaşın tarihini böyle anlamak ne kadar büyük bir yanlışlık, büyük bir yürekten yoksunluk, saygıdan uzaklık ve verilen çabayı hiç anlamamaktır. Sizler bunu nasıl yaptınız? Savaş komutanları, savaş birliklerinin başında yer alanlar neden bunu anlayamadılar? Savaş tarihine hiç anlam vermemek, bir silahın elde edilmesinde kimlerin ne kadar rol oynadığını, onlarca silahın nasıl temin edildiğini, bir savaşçının yetiştirilmesi için yıllarca sürdürülen çabayı, bir ülke uğruna günde beş on kişiyi kaybettiğimizi bilmemek sizi ancak lanetli yapar. Bu anlamda siz, parti tarihini anlamak şurada kalsın, adeta kara bir leke gibi ortamımızda yer işgal ediyorsunuz.

Partinin savaş tarihini anlamamak büyük **vicdansızlıktır**. Oysa bu süreci başlatmamız mucizevi bir olaydı. Tarihte hiçbir Kürt isyanı birkaç aydan öteye gidememiş ve hepsi de baş aşağı gidişin bir adımı olmuştur. Bizim başlattığımız mücadeleyle ilk defa giderek yükselen ve başarı umudu veren bir süreç yakalanmıştır. Bunun en büyük sorumlulukla değerlendirilmesi, ‘bir yapı taşı da benden’ dercesine bir çaba gösterilmesi gerekirken, “Savaş kurallarını gevşetelim, olanakları çarçur edelim, bu komutanlık sayesinde kendi güdülerimizi tatmin edelim” dediniz. Bu en büyük düşkünlüktür. Adı ve ünü ne olursa olsun, eğer tarih bir gün bana sonucu gösterirse, zaferi yakalamış birileri dahi olsalar bu kişilerden hesap soracağım. Daha önceki yıllarda o kadar şehit gömülmüş ve o kadar umut dirilmiştir ki, bunlara hakkını vermemek mümkün değildir. Bu anlamda, bu yıllara anlam verip vermediğiniz konusunda kendinizi gözden geçirin.

Karşımızdaki özel savaş fırtına gibiydi. Çok iyi biliyorum ki, özel savaşın arkasındaki güçler “Bunları bin yıldır yerle bir ettik, ama daha ölmemişler, içlerinden başkaldıranların ve ‘Ben yaşamak istiyorum’ diyenlerin başını ez” diyorlardı. Bin yıllık tarihleri onlara bunu dayatıyordu. Sırf o olumsuz tarihi kurtarmak için bir hücum dalgası daha başlat; küfürle, savaş tarihinde hiç yeri olmayan özel savaş yöntemleriyle yüklen ha yüklen! Şunu belirtmeliyim ki, “Savaşmak istiyorum, gerilla olacağım” diyenler eğer bize ve kendilerine saygı duymak istiyorlarsa, düşmanın bu dalga dalga gelişimini görmelidirler. En önemlisi de büyük emredici olarak uyanan yaşam umutlarına mutlaka sahip çıkmak, ölümcül olan yanlış ve yetersizliği gidermenin büyük çabası içinde olmak gerekiyor. Bunu yaşamadan, bunun gerekliliğini hissetmeden nasıl savaşacağınızı sanıyorsunuz? Yüreklere neden böyle kaskatı kesilmiş? Utanıp sıkılmadan halen karşımıza bir savaş adayı, hatta komutan adayı olarak dikiliyorsunuz.

Sıkça bunlar da kim diye kendi kendime soruyorum. Kendimi dağlara sizin gibi taşırma ve geniş halk yığınları içine girme imkanını da olmadı. Ama küçük bir mevzide kolay kolay zapturapta alınamaz yaşamımı davamız uğruna yatırdığımda neler yaptım? Peki, siz ne haldesiniz? Bunları değerlendirmeniz gerekiyor. İyi bir komutan, hele namuslu ve şerefli bir savaşçı olmak kolay değildir. Eğer savaşa inanıyor ve “Savaşa varım” diyorsanız, hesap verecek bir durumunuz olmalıdır. Ben hatırınızı kırmamak için sizleri kovmuyorum. İnsanları kovma gibi bir özellik benim tabiatımda yoktur ve kimse de beni kovamaz. Savaşın şerefi, onuru ve amaçlarıyla ve sizdeki tarihiyle oynuyor, hatta bunu görmezlikten geliyorsunuz. Ben bunu kabul edemem. Bana biraz saygınız varsa bunları anlamak zorundasınız. Ancak anlamıyorsunuz. Size açıkça gösteriyorum ki, bu savaşı öyle sandığınız ve kendinizi aldattığınız gibi değil, belirttiğim çerçevede yürütüyorum.

Görkemli On Sekiz Yılıımız Amansız ve Aydınlıklı Mücadele Yıllarıydı

PKK tarihi çok kapsamlı ve yeniliklerle dolu olduğu için, en önemlisi de PKK tarihini anlaşılmasız kıldığımız için onu anlatmaya gücüm yetmiyor. Bu büyük tarihe yanaşmadığımız, bu büyük tarihi kirlettiğiniz ve hataya bu kadar müsait olan çarpık kişiliği dayattığımız için size öfkeleniyorum. Size rica ediyorum; bir an önce bu tarihin önünde engel olmaktan çıkın. Çünkü hızımı kesiyorsunuz. Yoksa bu tarihin önünde ezileceksiniz. Bu tarihe göre yiğitlik mümkün değil mi? PKK'nin her birisi birer abide değerinde anlam ifade eden bu kadar şehidi olacak, bunun karşısında sizin bu kadar çarpıklığınız olacak! Bir halkın yaşam olanağı bıçak altında olacak, buna karşılık siz bu kadar duyarsız olacaksınız! Olanaklar savaşı bu kadar amansız olacak ve siz bunları bu kadar çıkar edeceksiniz! Bu değerler karşısında böyle kolay duruşa geçilmez, hele sizin gibi hiç durulmaz. Bu kadar hata ve yetmezlikle parti davasında kalınmaz. Kalınırsa, size “Düşmanlık yapıyorsunuz” denilir.

İnsan bu tarihe karşı nasıl düşmanlık yapar? Eminim ki, düşmanın bir ajanı burada olsaydı, ben onu yüreklendirir ve kendimle yürüttürdüm. Dolayısıyla PKK tarihine doğru dönüş yapacak ve doğru anlam vereceksiniz. Bu yıldönümü dolayısıyla çok açıkça belirtebilirim ki, bu tarihe böylesine bir dönüşü yapmayanlara ve hakkını vermeyenlere hiç saygım olmadığı gibi, metelik kadar değer bile vermeyeceğim. Parti tarzına göre olmak benim için her şeydir. Böyle olan benim yüreğimdir, ruhumdur ve sevgimdir. Biz zaten bunlar için varız. Başka türlü bizi kimse kullanamaz ve kimse bu değerleri paylaşamaz.

1990 sonrası, halkın mücadeleye daha köklü kalkışması ve cesaret etmesi vardır. Serhildanlar döneminde ARGK'nin, yani ordumuzun hızla elli binlere tırmanma imkanı doğduğunda bu artık yüreğimize sığmıyor ve çalışmalarda sınır tanımıyorduk. Şu daracık sahadında dört bin kişiyi eğitiyorum. Yurtdışının çok az imkanları var. Siz ülkedesiniz, ülkenin her bölgesine akın akın savaşı geliyor. Kitlelerle de iç içesiniz, ancak kitleyi uzaklaştırıyor, kaçırıyor ve çok kolay imha olmalara terk ediyorsunuz. Bu tarihte bunun kadar öfke verici bir şey düşünülemez. Düşman bu yıllar için daha yeni yeni şunu itiraf etti: “1992’lerde Kürdistan’ı kaybetmiştik.” Karşımızdaki kontrgerillacların tüm iddiası şuydu: “Biz kaybedilen Kürdistan’ı yeniden kazandık.” Buna kim yol açtı? Gerçekten kazanmaya doğru giden bu Kürdistan’ı ve bu devrimi kim kaybetti? Bunu ciddiyetle kendinize soracak mısınız veya tarih karşısında kendinizi sorgulama cüretini gösterecek misiniz? Bu büyük kazanmanın olanaklarını görme ve gerektiği kadar bunu işleme görevini anlayacak mısınız? Bu görevi yapamadığımızda, düşmana nasıl kazandırdığımızı görecek misiniz? Bunları görmeden yürek büyütlemez, düşünce geliştirilemez, askeri stratejiye ve taktiğe anlam verilemez. Ne yazık ki, bu yaramaz ve yetmez kişiliğinizle bu tarihi her yerde kırk defa yenilgiye uğratabilecek hale getirdiniz.

Benim yıllık çalışma bilançom, yalnız bu sahada binlerden aşağı olmayan savaşı ve PKK kadrosunu yetiştirmeye çabalamak ve tabii bir de bunları silahlandırmaktır. Dünyadaki hiçbir kurtuluş hareketinin tarihinde bu görülmüş müdür? Bütün yurtdışı alanlarında çalışan önderlerin örgütlediği insanların sayısı yüzü bulmamıştır. Oysa ben bu süreçte kendi elimle yalnız otuz bini aşkın insan yetiştirdim. Bu işe meteliksiz başladım. Ancak daha sonraları trilyonlarla para harcayarak hepsini silahlandırdım. Sizler ise, “Ne de olsa yağmur gibi olanak ve savaşı geliyor” diyerek bu imkanları çarçur ettiniz. Bunu Botan’da, Amed’de, kısacası her yerde yaptınız. Şimdi bazıları Güney’de bunu yaparak, orada o yaramaz ve sefil ruhlarını sözümlerine ona doyuracaklar.

Her yıl dayattığımız yenilgileri size rağmen karşılayarak dayandık. Benim için savaşı bitmedi; tam tersine, geçen savaşları bir hazırlık süreci olarak değerlendiriyorum. Diplomasiden savaş cephesindeki çalışmalara kadar her şey bir hazırlıktan ibarettir. Kendimi bu hazırlıklar temelinde yeniden mücadeleye verdim. Düşman benimle savaştı, siz de ağırlıklı olarak düşmana karşı savaştınız. Bu konuda emeğinizi inkar etmiyor, tam tersine çabanızı sizden daha fazla takdir ediyoruz. Bizim öfkelenmiş husus, kendinize yaptığımız saygısızlık ve emeğinize değer biçmemenizdir. Bu konuda öfkelenmenize hiç gerek yoktur. Kendisine saygısızlık edenlerin ancak kendisiyle savaşma hakkı vardır, onların verecekleri hiçbir sözleri de yoktur. Biz bu anlamda sizlerle de savaşarak hazırlıklı hale geldik. Düşmanın bugün çıldırıldığı bir konuma gelmesinde benim tarzım sonuç almıştır. Daha düne kadar bizzat düşmanın içinden gelen bir bilgi şuydu: “Devleti de, toplumu da bu hale getirenler başarısızlar, sizin kişiliğinize suikast yaparak kendi kurtuluş yollarını arıyorlar, aman kendinize dikkat edin. Kire bu kadar bulaşmış olanların aklanmaması için kendinizi yaşatın.” Bunu siz değil, düşman cephesinden biri belirtiyor. Biz bu savaşı biraz böyle geliştirdik. Kirli savaşın yürütücüleri kendi toplumuna, hatta kendi devletinin de başına bela getirerek bu sonuca ulaştı. Büyük insanlık savaşımız, kendimizi büyük inatla buraya kadar getirişimiz düşman cephesini parçaladı ve kirli savaşçıları kendi içlerinde bile taşınamaz bir yük haline getirdi.

Düşman çözülüyor, eğer siz yanlış tutumlarınızla yardımcı olmazsanız yenilecekler. Bu da kaçınılmaz bir yenilgidir. Düşmanın en çok umut bağladığı güç sizlersiniz. “Mücadele eden bir kişi var, onu öldürürsek bizim savaşmamıza hiç gerek kalmayacak, geriye kalanlar zaten kendileriyle savaşıyor” diyorlar. Zaten siz, Ana Karargahımızda bunu kanıtlamadınız mı? Halen bazı raporlarda “Bölüğü dağıtıyorlar” deniliyor. Bugünkü düşman basını bile bunu söylüyor. Kirli özel savaş çetesinin en büyük umutları sizler oluyorsunuz. Benim ölüp ölmemem veya ölsem de savaşın yürütülüp yürütmemesi ayrı bir konudur. Savaşımızı kendi ölümümüzle sınırlamıyoruz. Ama düşman için böyle umut olmak sizin için en büyük ayıptır, şerefsizliktir. Bu durumunuzdan kurtulmanın tek yolu, bir an önce bu düşmandan kurtulmaktır. Hiç kimse “Bu kadarı banadır, bu kadarı bana değerdir” demesin. Herkes bu suçta çok büyük bir sorumluluk payına sahiptir.

Siz fazla yorgun değilsiniz, çok genç ve oldukça atılım yapabilecek durumdasınız. Hem büyük bir şansa sahip, hem de savaşın olanaklarına hakimsiniz. Fakat bunun üzerine bu son yıllarda görüldüğü gibi, “Ele geçireyim, kendimi yaşatayım” diye hesap yapılmaz. Bunun düşmanın yapamadığını yapmak anlamına geldiğini ben söylemiyorum, zaten düşman size söylüyor. Bu, savaş hainliğinden daha kötüdür. Çok özel bir kontra bile iç cephede karşıt savaş yürütme ve bizi bitirme işini bundan daha tehlikeli yürütemez. “Keyfimiz, benliğimiz, yaşam hakkımız” diyeceksiniz: Böyle yaşam hakkı, böyle bencillik mi olur? Bu yaptığınız bencillik bile değil, güdülerine körce takılıp gitmektir. Bu kadar küçük amaçlar için savaşılır mı? Sizin suçunuz bu kadar bencil davranarak savaşta yalnız kendi komutanızı görmek, savaşın tümünü görmemektir. İliklerinize kadar böylesiniz.

Böyle savaşılmaz, bu olsa olsa düşman adına savaşmadır. Düşmanın bu kadar bel bağladığı kişilikler artık benim için değersizdir. Halkların huzuruna başarıyla çıkma, halkların tarihine, hele halkımızın biricik özgürlük umuduna böyle başarıyla yaklaşma imkanı doğmuşken, siz kimin adına böyle kalabilir, kimden bu cesareti alabilirsiniz? Bunun kör bencilliğinizden, egoizminizden başka bir izahı var mı? Çok çürümüş, bitmiş tükenmişliğinizden başka bir izahı var mı? Düşman buna umut bağlıyor. Çürüyen ve dökülen düşmana böyle umut olmak kimin haddinedir?

Demek ki, çok zor olduğu kadar anlamlı olan önümüzdeki bu tarihi savaş sürecine önderlik tarzımızda yürürken, böylesine görkemli olan mücadele tarihimizi arkamıza almışken, özel savaş cephesinde de insanlık suçu işleyen bu düşmanı karşımıza alıp bu

laneti yok etmek üzereyken, herhangi sıradan bir savaşçı gibi, hele hele birçok hata işleyen bir komutan gibi olmanın izahı yapılamaz. Sonuna kadar yenme azmi ve kararlılığımı, en azından verdiğim emek kadar çabamın amansızlığını, tecrübemin gücünü ve bizzat kazandığım mevkiileri göz önüne getirerek bu sürece varım diyorum. Sizler de bu işin komutasız olmayacağını düşünüyor ve “Başsız yürünmez” diyorsanız, o halde benim varolma tarzıma göre “varım” diyeceksiniz. Özellikle orduda bu kesinlikle böyledir. Yetki alıp kendinizi yaşatmayı asla bir daha dilinize değil, beyninize bile getirmeyin. Bu yetersizlikler ve yanlışlıklarla bizden izin almak bir yana, semtime bile uğramayın.

Burada şunu görüyorsunuz: Biz parti davasında da, ordu davasında da zayıf değiliz; hükmetmeme gibi bir konumda da değiliz. Bunu görmeme gibi bir durumunuz yoktur. Size büyük bir şans verilmiştir. Oysa siz bunu yanlış anlıyorsunuz. Özgürlük davası öyle kolay değildir. Tarihin bu adlaşma süreci sıradan bir süreç olarak ele alınamaz. Bu mücadelenin iki kelimelik fikri bile beni büyük heyecana getirdi ve mücadele öyle başladı. Bugün başarı bu kadar gerçekleşmeye doğru gitmişken, insan hiç heyecansız durur mu, hiç hücumuz kalabilir mi, hiç anlayışsız olabilir mi? Bu dönemler kartal kanadıyla uçuş dönemidir. Bu dönemler, yüreğin sonuna kadar haykırdığı ve yaşama hakkına hiçbir dönemde bu biçimde yaslanmadığı dönemlerdir. Bu dönemler bayram dönemleridir. Biz sadece ulusal amaçlarımız için mücadele etmiyoruz; sosyalizmimiz dünya halklarının da ilgisini çekiyor, en köhne kapitalist ülkelerin aydınlarında bile bir umut yaratıyor. Katliam altındaki bir halkın devrimini başarmakla kalmıyor, en gelişmiş uluslardaki umutsuzluğa da umut oluyoruz. Parti ve savaş gerçeğimiz budur.

Bu şanlı on sekiz yıla büyük değerler sığdırılmış ve en önemlisi de büyük bir patlamanın özgürlük şafağının çarpıcı aydınlığına gelip dayanılmıştır. Her kim ki bunun heyecanını yüreğinde duymuyorsa, o büyük bir sefil veya münafıktır. Ona hiçbir derman artık çare olamaz. Ama insanın yaşama, halkıyla ve insanlıkla bağı varsa, bu dönemler bayram dönemleridir. Biz bunu yaşamı bir sigara dumanından veya insanlığın ilkel dönemlerindeki toplayıcılıkla karın doyurmadan ibaret görmeyenlere söylüyoruz. İnsan olmanın yüce değerlerine sonuna kadar sahip çıkmanın bir gerçekleşmesi olarak anlam veriyoruz. Bu yılların mücadelesinde haklıyız; kendi haklılığımızı bu yılları kazanıp mücadelenin ürünlerini çok zenginleştirmek ve bollaştırmakla gösteriyoruz. Mücadele etmenin fikri güzel, maddesi güzeldir. Bundan daha değerli ne olabilir ki? Öfkesi yerinde, sevgisi yerinde; bundan daha yerinde olan ne olabilir ki? İşte size böyle bir **yücelikler dünyası** veriliyor. Bundan daha yüce ne talep edilebilir ki? Parti bu kadar büyüktür ve bunları size, en çok hayata geçirmek isteyenlere sunmuştur. Bundan daha değerli armağan ne olabilir ki? Bunu anlamayanlar, değerini takdir etmeyenler, çok bireyci ve keyfince güya yemek isteyenler kadar zındık olan, hırsız olan kimdir?

Sizlere sunulan şehitlerimizin kanıdır; böyle yüceltilen değerlerin altında yatan, adsız milyonlarımızın emeğidir. Bunun kadar kutsal karşılanacak başka bir değer var mıdır? Bu değerlere kadir bilmezlikle hiç yaklaşılabilir mi? Görüyorsunuz ki, parti tarihinin bu on sekiz yılı görkemli, amansız, öfkeli, aydınlıklı, savaşlı, başarılı ve trajik olaylarla geçmiştir. Bunların hepsini iç içe yaşıyoruz. Önümüzdeki günlere büyük bir aydınlık ve büyük bir başarı umuduyla ulaşılacaktır.

Bu temelde sizleri, tüm PKKlileri ve onun dostlarını, tüm halkı ve her cepheden savaşanları böylesine büyük bir dava partisine, yenmeye ve yenilmezliğe doğru götüren partiye sahip çıkmaya, onun başarısı için bütün yeteneklerinizi bir kez daha göstermeye, olanakları doğru parti taktikleriyle, en başta onun savaş stratejisi temelindeki gerilla taktikleriyle ve döneme uygun planlanmış hazırlık tarzıyla karşılamaya çağırıyoruz. Mücadelenin birinci dereceden sorumluları olarak en başta parti militanlarını bu süreci ideolojik, siyasi ve örgütsel yaklaşımlarla karşılamaya; parti içinde, yaşamında ve öncülüğünde onunla uyuşmayan ne varsa silip süpürmeye; doğrular için ne gerekiyorsa onun savaşımını ve başarılı çabasını vermeye davet ediyoruz.

Bu temelde kaybettiğimiz yılları bu eşsiz şansla yeniden değerlendirmeye ve mutlaka başarmaya; affedilecek yanlarımız varsa, kendinizi hızla ıslah ederek çalışmalara katılmaya; başarmak isteyip de başarmamak durumunuzu gidererek, yine önünüze verilen bu imkanları ve parti yetkilerini yerinde ve yeterlice değerlendirmeye; on sekizinci yılı kendi yaşamımızın tek büyük davası haline getirmeye çağırıyoruz. Bundan sonraki yılları emredilen ve oldukça yakın olan zafer şiarı temelinde yakalamaya; bu temelde kendinizi amansız yoğunlaştırmaya, zaferi kaçtıracak tek bir yetersizliğe fırsat vermemeye ve bu yılları mutlaka zafer yılları haline getirmeye çağırıyor, başarılar diliyoruz.

-Yaşasın PKK!

26 Kasım 1996

PARTİLEŞME ESASLARI YAŞAMIN EN SAĞLAM KÖPRÜSÜDÜR

Partileşmeyi bilmeyenlerin ciddi bir iç savaşmaları olamaz. Partileşmeye karşı sürekli tepkili olanların ve onu anlamazlıktan gelenlerin bu savaşta fazla uzun süreli yeri olamaz; bunlar her gün partinin başına bela olmaktan kendilerini alıkoyamazlar. O açıdan tüm gücünüzü sağlam bir partileşmeye vereceksiniz.

Maalesef dağda bunu çok geri plana bırakmışsınız. Kendinizi çok dışlamış, tekleştirmişsiniz; bu da sorunlarınızın kaynağını teşkil ediyor. Bir kadro, hele sorumlu militan sorunların bu kadar ağırlaşmasına fırsat vermemeliydi. Hayret ettiğimiz nokta, buna nasıl bu kadar fırsat verdiğinizdir. Parti içinde kadro çalışmasına harcadığımız bu çabaları bile fazla yeterli görmüyoruz. Sağlam partileşme imkanlarınız bulunmasına rağmen, bunları yaşam dışı, devre dışı bırakmanın izahını yapamaz ve bu konuda hiçbir biçimde kendinizi savunamazsınız. Partileşmenin ölçüleri belli olduğu halde, hiçbir bireysel niyetinizle bunu neden yapmadığınıza dair inandırıcı olamazsınız.

Partileşme esasları bütün yaşamın en sağlam köprüsüdür. Bu köprüyü kurmayanlar iki adım öteye geçemezler. Bu konuda tanınmaz hale gelmişsiniz. Bireysel marifetlerle devrim yapmayı bir yana bırakalım, kendinizi bile yaşatamazsınız. Sizi yaşatan partidir. Partiyi bireyciliğinizle boğmuşsunuz. Partinin bireyciliğinizi kendi içinde eritmesi gerekirken, hiçbir gerekçesi ve yeteneği olmayan bireyciliğiniz içinde partinin değerlerini boğuntuya getiriyorsunuz. Bu çok hoşunuza gidiyor. Bu bireyciliğiniz altında

kendini yetiştirememe, düzenleyememe, en başta da doğru siyasileştirmeme ve moral gücüne kavuşturamama yatıyor. Yıllar da geçse, bireyciliği istediğiniz kadar çeşitli kılıflara büründürüp sürdürseniz de, eğer partiyi bir aşama olarak görüyorsanız, bu aşamayı kat edemez ve hep sınıfta kalırsınız.

Yaşadığınız o pratikleri çözümlerseniz, bu tutumlarınızın hiçbir gerekçesinin olmadığını göreceksiniz. Yanı başlarında onlarca yoldaş ve militan adayı olmasına rağmen, bazı komutanlarımız onlarla oturup toplantı yapma gereği duymuyor; yapınca da sıkıcı bir biçimde sırf laf olsun diye yapıyorlar. İhtiyaca göre ne kadar kadro gerektiği umurlarında bile değildir. Bunun gibi başka birçok görev var. Doğru bir yönetimin, doğru bir eylemin ne kadar çaba ve örgütlü olmayı gerektirdiğini hesaba katmadan, bunları hiçbir önkoşula ve hazırlığa tabi tutmadan, iki dudağınız arasından çıkan bir sözcükle yürütmeye çalışıyorsunuz. Dahi kişiler bile böyle yapmaz. Napolyon bile olsa sizin gibi komutanlık yapmaz. Çok ucuz bir tarz icat etmişsiniz ve bu da en umulmadık yerde bu durumların karşımıza çıkmasına yol açıyor. Madem savaşmaya cesaret ediyorsunuz, o halde neden onun en temel ihtiyacı olan partileşme esaslarına aynı savaşma isteğiyle karşılık veremiyorsunuz? Madem yıllardır 'Bu işte varım' diyorsunuz, o zaman neden onun asgari gereklerine bile anlam veremiyorsunuz? Bu tutumlarınıza devam ettikçe ikiyüzlü olmaktan kurtulamazsınız.

Parti Merkez Okulu, parti kadrolarının eğitildiği en temel okuldur. Burada doğru dürüst bir partileşmeyi sağlayamayan biri kesinlikle iflah olamaz. Bundan daha ideal bir partileşme alanı bulunamayacağı halde, bunu da değerlendiremeyenlerin ilerisi için fazla iddiaları olamaz. Gelişme düzeyinizi vasat buluyorum. Halen sizde gerçek PKKliliğin yüksek çekim gücünü ve özümseme tarzını göremiyorum. Sizde temel gerçeklerimizden habersiz, oldukça yüzeysel ve çok önemli siyasi gerçeklerimize, savaşımıza cevap vermeyen bir kendini veriş tarzını görüyorum. Hatta sizi, PKK'nin mevcut mevzilerinde en çabasız, fazla sonuç alamayacak olan en sağ, geri de diyemeyeceğim ilginç bir militanı, bir savaşçısı gibi görüyorum. Sanki sıradan bir çabayla yaşanılacakmış gibi bir duruşunuz var. Bunlar derin yanılgılardır. Kimse PKK'de böyle yaşanacağını sanmasın.

Bazı şeyleri kesinlikle anlamamızın zamanıdır. Ben yıllarca bunu belirttim ve şimdi de tekrarlıyorum: Bugün dünyanın en baş emperyalisti eğer bizim için "en korkunç terör örgütü" diyorsa ve dünyanın en karşı-devrimci istihbaratları her gün bize ilişkin toplantılar yapıyorlarsa, bu demektir ki, PKK işlerini öyle kolay yürütemez. Geri ve sağ düzeyinizle bu savaşı veremezsiniz. Sizin yalnız karşı cephedeki düşmanın niyetlerinden ve yaklaşımlarından değil, kendi tarihinizin gerçeklerinden de müthiş bir kopukluğunuz var. Bir tarzı icat etmiş gidiyorsunuz. Sorumluluk düzeyiniz zayıftır. Sizde tarihi gerçekleri esas almaktan uzaklık, güncel siyasal gerçeklere göre yaşama gücü gösterememe, ama bizim özellikle sürüklediğimiz bir PKK tarzı üzerine rahatlıkla kurularak "Bu yıllarca bana yeter" deyip oldukça zorlanan yaşamınızı adeta kurtarmaya çalışma yaşanıyor. Bu yaklaşım yanlıştır. Bununla kesinlikle PKK'nin gerçek bir militanı haline gelinemez. Yaşamınız iflas etmiştir. Kurtarıcı değil kurtarmalık durumdasınız. Ama görev sizi kurtarmak değil, sizin gibi kurtarıcılarla halkı ve değerleri kurtarmaktır. Sizin en iyi becerdiğiniz iş, kendinizi kurtarmalık duruma koymanızdır. Sizin adeta "Parti beni kurtarsın" der gibi davranışlarınız çirkincedir. Bunu kesinlikle aşmanız gerekir.

Tüm bu tarihi buraya kadar getirmemize ve sizin müthiş zorlanmanıza rağmen, kesinlikle böyle kurtarmalık bir durumu yaşamıyoruz ve kimseye de "Gel beni kurtar" demedik. Şimdi dünyanın en belli başlı düşmanları bizi en korkunç düşmanları gibi görüyorlar. Biz düşmanımızı bu kadar korkuturken, kendimiz için "yorulmuştur, dayanamıyor" dedirtmiyoruz. Tek başımıza bu işi yürütebileceğimizi dostu düşman herkese gösteriyoruz. Partinin içindensiniz, size bu kadar destek sunuluyor; buna rağmen utanmadan kurtarmalık bir durumu hem yaşıyor, hem de yaşıyorsunuz; gözünüzün içine baka baka "Haydi, biraz daha beni kurtar" diyorsunuz. Böyle ağır durumlarınız yoktur. Bu, bebeklik teorisine göre yaşamaktan bir türlü kurtulamayışınızdır. Kendinizi, karılık veya kocalık teorilerine göre sahte yaşam felsefesinden kurtaramamanızdır. Bu teorilere göre büyütülmüşsünüz. Mutlaka birileri size bakar diye düşünüyorsunuz. Ya düşmana, ya Allah'a yalvarır, ya da duygulanma durumlarına girip kadere küsersiniz. Bu tutumlarınıza mutlaka bir bahane uydurur ve böylece artık çözüm değil derin bir çözümsüzlüğü yaşayıp gidirsiniz. Bizim ortamımızda bundan çıkış yapacaksınız.

Sizin bu yaşam gerçeklerinizi reddediyorum. Bu uydurmaları eskisi gibi fazla dinlemeye niyetim yoktur. Bu dünyada hiç kimseye bu kadar uzun süreli bebeklik yapma izni vermezler. Yine bu dünyada böyle siyasi avanaklar, yetersizler gibi durmayı da kimse kabul etmez. Geçenlerde büyük bir ihtimalle bize karşı savaş yürüten cepheden dolayı yoldan bir bilgi geldi: "Parti Önderliği kesinlikle yalnızdır, çevre kadro veya kadrolar siyaset üretmiyor" diyorlar. Şimdi bu doğru bir tespittir. Politika üretmeyenler savaşı da üretmezler. Kadroların da savaşı çizgiye göre üretmediklerini tespit etmişler. Bu da düşmanı muazzam bir rahatlığa veya her şeyi Parti Önderliği ile sınırlı görüp, ona göre plan yapmaya götürüyor. Hata düzeyini çok iyi tespit etmişler. Dağdaki militanından tutalım bilmem neredeki ucuz politikacısına kadar, Kürt politikacılığının bütün boyutlarının çok yetersiz olduğunu ve rahatlıkla işbirliğine çekilebileceğini görüyorlar. Biz bunu burada kırmaya çalışıyoruz.

Neden iyi bir savaşçı olmadığımızı önce kendinize izah edin. Kocakarılar gibi küsüp veya köylüler gibi alınganlığına kapılıp kendinizi koyuverceğinize, adam gibi kafanızı çalıştırıp rolünüz nedir, yiğitliğiniz nasıl olmalıdır sorularına cevaplar geliştirin. PKK adına hiç kimse kesinlikle yanlış hesap yapamaz. PKK içinde yanlış hesap yapmanın en ağır suç olduğunu bilmek gerekir. PKK içinde ucuz da yaşanamaz; bunu tecrübelerime dayanarak belirtiyorum. Bu konuda hiçbirinizin özne niyeti fazla değer ifade etmez. Bizim için değer ifade eden şey her gün yaşanan onlarca şehittir, bir halkın ahıdır, bir halkın son umutlarının yitirilişidir. Beni bunlar ilgilendirir. Bireyin pek iç açıcı olmayan ucuz davranışları tartışılmaz. Burada bunu esas alan sadece sizsiniz.

Bana yazılan bazı raporları esefle karşıladım. Bu raporlar bana pek tutarlı gelmedi. Örneğin, yeni gelen bir arkadaşımız partiyi kişiler şahsında tanımış ve Önderliğe tepki duymuş. Tabii bunlar genç arkadaşlar, fazla suçlamak gerekmez. Çünkü kimse onlara bir şey öğretmemiş. Bazı komutanlarımız "Parti demek ben demektir" demişler. Bu gençler kendilerini daha yeni ya tanıyor ya tanımıyorlar, moral değerleri yoktur, varsa da allak bullak oluyor. Tabii bu, bizim vermek istediğimizi de ters anlamaya götürüyor, güya bizlere tepki duyuyorlar. Bunun suçlusu o sorumlu kişilerdir. Bunlar bizim adımıza yıllarca ağalık yaptılar. Çoğunuzun durumu böyledir.

Kadın özgürlüğü için de bir sayfa açarken sorunların ne kadar boyutlu olduğunu bütün çerçevesi ile ortaya koyduk. Kendinize özgürlük çerçevesi dahilinde bir yaşam sınırı çizeceksiniz. Bunun dışında kalan eski bölük pörçük dünyanızı artık beyninizden ve ruhunuzdan sileceksiniz. Bu gücünüz yoksa sorumlu olarak kendinizi göreceksiniz. Bu konuda bazı yoldaşlarımızın kendilerini sorgulamaları bana pek yeterli gelmiyor. Kişilikleri itibarıyla bunların PKK'nin yaşamına dayanacaklarını sanmıyorum.

Dayanamadıkları gibi, siz onlara dayanabilmenin nasıl olması gerektiğini de gösteremiyorsunuz. Burada genelde parti yapısının, özde ise erkek yaklaşımının fazla geliştirme gücü yoktur. Kadın da duyguları ve yaşam felsefesiyle öyle şartlandırılmıştır ki, dayanılır gibi değildir. Biliyorsunuz, kadın inadı da müthiş çekişmecidir. Kadında en bol olan şey ucuz duygusallık ve onun tepkiye dönüşürmesidir. Veya bastırıldığında, bu sefer çok kölece yıllarca hiç ağzını açmadan her şeyi tersinden yaşar. Bu da bir duygusallıktır ve tabii ki yanlıştır. Bunu parti içinde yoğun yaşıyor ve yaşıtıyorsunuz. Bunun aşılması gerektiğini de yoğunca işledik.

Ülkede ucuz kaybettirenlerin kendileri gider. Yoksa biz bu savaşı durdurmayaacağız. Genellikle bizi kandırarak isteyenler veya kendini kandıranlar kaybediyorlar. Yönetim rolünü oynamadığında bunu hemen anlıyorum. Yönetimin savaşçılarla ne kadar ilgilendiği kendiliğinden belli oluyor. Bununla kendi kendinizi ele veriyorsunuz. Belki yıllarca böyle alışmış olabilirsiniz, fakat sonuçta boyunuzun ölçüsünü almaktan kurtulamıyorsunuz. "O halde bu PKK denilen olayın ölçüsü nedir? Acaba ben bu işin neresindeyim? Acaba bu işi kıvrabilecek yetenekte miyim? Burada işlerin özü nedir? Ne nasıl ele alınıyor, nasıl başarıyor? Ben gerçekten bu ölçülerde mi yaşıyorum?" gibi soruları kendinize soracaksınız. Bizden bulduğunuz desteği böyle kötü kullanmayacaksınız. Komutayı öyle kullanın, böyle yönetici olun diye ben mi size söyledim? Tüm bunları kendiniz uyduruyor ve sonuçta da, "bizim kişiliğimiz niye kabul edilmiyor" diyorsunuz.

Önderlik olarak, daha yedi yaşındayken, ölçülerini bana geri geldiğinden anamı bile reddetmiş bir kişiyim. Sizi bu halinizle neden kabul edeceğim? Yıllardır gelişkin insan ölçüleriyle ilgileniyorum. Bu örgütlenme için her şeyini ortaya koyan, nefes nefese yaşayan bir insanı nasıl kandırabilirsiniz? Çoğunuz genel anlamda idare edilerek saflardasınız, yoksa PKK'nin gerçek bir militanı olarak sizi yönetmiyoruz. Kendinize ucuz bir idareciliği, idare edilmeyi yakıştırıyorsunuz. Ancak bizim yaklaşımımız bu değildir, biz boşuna yaşamıyoruz, yönetmiyoruz. Kendinize güveniniz ve saygınız varsa, o zaman doğru ölçülerin neler olduğunu artık kendinize sorun. "Ben savaşıma ve partili olmaya geldim" diyen siz değil misiniz? Bunları öğrenmek zor mudur? Bizim yaklaşımlarımız değişiktir, hepimize sıkı bir PKK ölçütü dayatmıyoruz. Size zorla boyun eğdirmek, Türk ordusunun kuralları gibi bir dayatmada bulunmak şart mıdır? Böyle bir yönetim, inançlarımızın ve ideolojimizin gereklerine uygun mudur? Siz üzerinizde bir baskının olmasını istiyorsunuz. Sizin istediğiniz yöntemler, "Ya hiç bir araya gelemez, geldik mi zorla getiriliriz ve birbirimizi bastırırız" biçimindedir. Bununla hiçbir yere varılamayacağı ortadadır.

Bireyciliğinizden çok az taviz veriyor, ama fırsat düştükçe bütün tavizleri partiden koparmaya çalışıyorsunuz. Bu parti öyle taviz veren bir parti değildir. PKK partililiği, Amerika'nın da dediği gibi, "korkunç" bir partidir. Bunu beyninize kazıyın. PKK'nin korkunçluğu, tavizkâr bir parti olmaması ve bireye taviz vermemesidir. Kalbinizden ne geçerse geçsin, çabalarınız ne olursa olsun, partiden dilenip bir taviz alamazsınız. PKK'nin böyle bir PKK olduğunu peşinen kabul edin ve ona göre yanlış hesap yapmayın. Bu aşamada PKK, bir bireyi mutlak olarak kendi içinde gerektiğinde en gelişmiş teknik araç, gerektiğinde en özverili insan, gerektiğinde en cesur ve en kahraman asker gibi savaştırma partisidir. PKK, her cephede müthiş savaşan kişi olacaksınız der. Bunun dışında bireye, bu kadar kendini yaşa, bu kadar hakkın var, bu kadar keyfilik yap, bireycilik yap demez. PKK bu anlamda bir kahramanlık örgütüdür; emek kahramanlığı, kolektivizm kahramanlığı örgütüdür. Bunun inceliğini anlamamız gerekiyor.

Bu aynı zamanda toplumumuzun, halkımızın somut gerçekliğinin devrimle aşılmasının öncü örgütünü belirleme, ona uygun örgütü oluşturma kuralıdır. Sizin anladığınız anlamda partileşme olmaz. Yani sizin bu mevcut partililik anlayışınızdan ahbab çavuş birliği kurulur, ailecilik kurulur veya hemşehricilik kulübü kurulur, ama parti kurulmaz. Bizim yürüttüğümüz partililik, Amerika'nın da anladığı gibi "korkutucu" bir partililiktir. Hesabınıza gelsin ya da gelmesin, ben varolduğunda bundan taviz vermem. Biz hiç kimseyi rica ve minnetle buraya çağırmadık. Biz kendimize güveniyor ve böyle bir partileşmeye yüksek değer biçiyoruz.

Aklınızı başınıza alın, işinize gelmiyorsa yavaş yavaş çekilin. Belki onurunza düşkün olduğunuz için birden bire çekilemezsiniz, ama bunun bir yolunu bulursunuz. Ben insanı en iyi tanıyan bir kişiyim, devletleri de çözdüm. Beni mi kandıracaksınız? Ayrıca beni ucuz kullanmaya da çalışmayın, çünkü beni kullanmak mümkün değildir. Bu dünyada kullanılmayacak bir kişi varsa o da benim ve bunu kanıtladım. Bir halk adına nelerin nasıl ortaya çıkarıldığı göz önüne getirildiğinde, kimin dünyayı kullandığı anlaşılır. Bizim komutanlarımızın PKK'yi kullanma tarzına bakın: Nereye kadar kullanacaklar? Ucuz yaşayarak PKK'deki özgürlük imkanını nereye kadar kullanacaklar? Acaba PKK'nin Programı bunu kabul ediyor mu? PKK'nin özgür yaşam programı nereye kadardır, kişiden ne istiyor ve bu neyle bağlantılıdır? Bunları ölçüp biçmiyor, "Haydi kendimi yaşayayım" diyorsunuz. Buna fırsat bulmadığınız için de çok öfkeleniyorsunuz. Yüzünüzde öfke görüyorum. Ama öfkenin bir şeyi çözdüğü görülmemiştir. Durumunuz, acınacak çocuklara, "Vay halimiz ne olacak?" diyen delikanlılara, "Vay bize kim sahip çıkacak?" diyen kızlara benziyor. Ben bunları normal görmüyorum.

Biz ilk adımlarımızı aileye ve kurulu düzene karşı attığımızda ele avuca sığmazdık, öyle sizin gibi ürkek değildik. Siz "kanadım var" deyip çırpınıyorsunuz, ama uçamıyorsunuz. Evcil tavşanlar gibisiniz; isteyen sizi istediği yerde yakalayabilir. Özgürlük anlayışınız bu kadardır. Ama benimki bu kadar değildir. Ben halen tutulmuş değilim. Düşman istediği yerde sizi tutup vurmuyor mu? Her tür çalışmada istediğiniz hatayı yapıp partiye zarar vermiyor musunuz? Bunlar evcil tavşan veya tavuklar gibi davrandığınız anlamına gelir. Gerçekliğinizi doğru görün. Size özgürlük uçuşunu, ele avuca sığmazlığı yanlış belletmişler. Sadece kabadayılık yapıyorsunuz. En değme mahalle kabadayısı, mahallenin bekçisi geldi mi, "Emredersiniz ağam" demekten öteye bir rolün sahibi olabilir mi? Bu kabadayılık bize sökmez.

Bütün bunlardan çıkarmanız gereken önemli sonuçlar var. Eğer devrime ve onun PKK Önderliği tarafından şimdiye kadar yürütülen savaşımına içtenlikle bağlıysanız ve buna gücünüz varsa, bütün ölçülerinizi yeniden gözden geçirmeniz gerekiyor. Artık bazılarınızda taşlaşmayı görüyorum. Tam bir klinik vaka haline gelmişsiniz. Sizi ne yapacağız? Bazılarınızın durumu tam bir kurtarmalık. Buna nasıl tenezzül ediyorsunuz? En büyük savaşçılık, kendi içinizde gerçekleştireceğiniz savaşçılıktır. PKK'nin gücüne dayanarak imkanlarını çarçur etmek en tehlikeli olandır, hatta objektif olarak haincedir.

Yine de size güvenmek gerekir. Yaptığımız eleştiriler, size biraz yol açmak içindir. Ben başka ne yapayım? Başka türlü söz sahibi olmayı bir yana bırakalım, canınızı bile fazla uzun süreli yaşatamazsınız. Biz düşmanımızı tanıyarak yaşadığımız için açık olmak zorundayız. Eğer "Bizde yiğitlik var" diyorsanız, sizinle bu temelde konuşurum; yok eğer böyle değilseniz, er geç açığa çıkıp gidirsiniz. Ama çoğunuzun savaşmak istediği bellidir. Ben anlayışınızı doğrultmak ve sorunun doğru çözümünü anlaşılır kılmak istiyorum. Nereden bakılırsa bakılsın, gerçek PKKliliğin böyle olması gerektiğini sıkça düşünüyorum. PKK'de böyle sorumsuzca savaşamaz. Savaş biçimleriniz bana müthiş tehlikeli geliyor. PKK, düşmanına bu kadar açık vermez; PKK bu kadar tasasız ve

endişesiz olmaz, böyle ucuz ve çok keyfi tarzda savaşmaz. Şimdi bunun tamamen tersini dayatıyorsunuz.

Yaşamda, örgütlenmede ve dilde, hele özellikle en ağır iş olarak savaşta yanından bile geçemeyeceğimiz tarzda, komuta adı altında ne varsa alınıp götürülüyor. Bunun PKK'nin öngördüğü komutayla ne ilgisi var? Bazıları PKK'yi adeta PKK'nin elinden çalmış gibi görüyor. Bir raporda "Rehine tutuluyoruz" deniliyor. PKK'nin ideolojik ve siyasi düzey kazanmış değerleri rehine tutuluyor. Bir dağ eşkıyası veya bir lümpen PKK'nin parasını, savaşçısını ve örgütlenmesini rehine almıştır. Bu, birer zavallı olmaktan öteye gidemediğinin anlamına gelir. Siz nasıl insanlarsınız, düşmanın elinden, PKK'nin içindeki lümpenlerin elinden, bir de içinizdeki köleliğin elinden hep ben mi sizi kurtaracağım? Kendinizi bu kadar kurtarmalık duruma soktuktan sonra sizi ne yapayım? Zaten kendinizi bu kadar yan yatırarak kurtarmalık bir koyun gibi ortaya attığınız için kimse Kürtlere sahip çıkmıyor, kimse Kürt kelimesini ağzına bile almak istemiyor. Raporlarınızda bile açılmadık veya fire verilmedik tek bir yerinizin olmadığı görülüyor. Kafanız, yüreğiniz, fiziğiniz, yani her tarafınız delik deşik edilmiş. Bu da öldürülmüş kişiliği ifade ediyor. Burada bu kişiliği onarmaya çalışıyoruz. Düşüncenizde bu kadar sistemsizlik olursa, düşman her tarafınızdan vurur. Ruhunuz ne kadar dağıtılmışsa, karamsarsanız, moral ve iradeden fazla nasibinizi almamışsanız o kadar bitmişsiniz demektir. Morali böyle olan biri bizzat moralsizlik kaynağı olur. Yani yaşam kıvancınız ve yaşam iddianız yoktur. Birileri gelsin de sizi kurtarsın! Peki, söyleyin, bu neyin adıdır? Fırsat bulduğunda hiçbir kural tanımadan bir gün bile olsa kendini ucuz yaşatma dünyası... Bu düzeyle savaşıyoruz ve diyoruz ki, tüm bunları aşacak mısınız veya aşmaya niyetli misiniz?

PKKlileşme İnsanoğlunun Büyük Aşama Yapma Merdivenidir

Siz özgürleşmenin neresindesiniz? Büyük savaşlar verilmedikçe kişilik özgürleşemez. Ruhunuz pamuk ipliğine bağlı, en ufak şeye aldaniyor; derinliği, saygınlığı ve sevgiyi özümsemesi yoktur. Sizi kendi halinize bıraksak, kim bilir ne hale düşersiniz. Tabii bu durumunuzu bir kader olarak görmek istemiyoruz; değişip dönüşemezsiniz de diyemeyiz. Bu noktada PKK büyük bir inatla dönüşmenin adıdır. Siz de dönüşecek ve değişeceksiniz. Varolan durumunuzla neyi kurtarabilirsiniz? Varolan eğer durumu kurtarmaya yeterli olsaydı, PKKli olmaya hiç gerek yoktu. Şu anda bir de PKK'nin kalabalıkları var. Sizi bu halinizle bıraksak -ki bunun birçok göstergesi var-, birbirinizi çok kısa sürede işlevsiz bırakırsınız. Birbirleriyle en rahat yürümesi gerekenler birbirlerini beğenmiyorlar. Fırsat bulsa hiçbiri diğeriyle yürümeyecektir. Hiç kimse birkaç ahbap çavuşu dışında kimseyle birlikte olmaya fazla gerek duymuyor, hatta buna karşıttır. En önemlisi de basit yaşamaya meyilliler ve yücelikte ısrarlı değiller. Şimdi size fırsat verilse, hanginiz basit Kürt kişilik sınırları dahilinde yaşamaya tenezzül etmez? Hepinizin arzusu, özlem duyduğu şey budur. Oysa ben bunu kabul etmiyorum. Buradaki Önderlik tarzı, meyil gösterdiğiniz yaşamı kabul etmez.

Amerika'nın korkunç dediği bir nokta da burasıdır. Bu bireycilik tarzı, "Bir kırıntı atalım, Kürtleri de idare edelim, bırak bu insanları biraz böyle yaşasın" diyor; ben de buna karşılık, buna lanet olsun, yaşatmam diyorum. Ama siz buna tenezzül ediyorsunuz, hatta neredeyse "Burak biraz yaşayalım" diye ağlayacaksınız. Sizin yaşamak istediğiniz her şeyin içinde pislik var; isterseniz aklıktan ölün, bunu size yedirmeyiz. Önderlik gerçeği olarak biz bu konuda iddialıyız. Çünkü bu yaşamın içinde zehir var. Bunu yerseniz, özgürlük ve yücelik anlamında veya kurtaracak bazı önemli yüce değerler anlamında, öleceksiniz. Sizin meyil gösterdiğiniz bütün yaşam tarzları, kesinlikle bir olta yemine takılmış balığın yaşam tarzıdır. Bu yaşam tarzını bırakmazsanız, balık gibi sudan çekileceksiniz, sizi sepete koyup sonrada kavuracaklar. Denizin derinliklerine dalıp olta yeminden kurtulmalısınız. "Korkuyorum, güç yetiremiyorum" dersiniz ben ne yapayım? Olta yemi sizi kurtarmaz.

Bu dünyada benim kadar yaşamı seven yoktur. Bir ekmeğe için nasıl kavga ettiğim, ekmeğe nasıl saldırdığım, ilk kavgalarımı nasıl korkunç verdiğim halen hatırlımadır. Hiçbir çocuk benim kadar kurnaz değildir. Gücüm oranında bazı şeyleri çalmaya gidiyordum. İçinde ne gizlidir diye evimizin bütün deliklerini altüst etmişim, ama şimdi hiçbir şeye tenezzül etmiyorum. Tavırlarımda korkunç ısrar ettim, ama sonradan baktım ki böyle olmuyor; çünkü anladım ki yaşamın yolu buradan geçmiyor ve biz yaşamın peşindeyiz. Müthiş bir yaşam takipçiliğim olduğu için önceki aradıklarımı buldum, ama bulduklarım fos çıktı. Şimdi başlangıçtaki eğilimime ters düşmüyorum, aradıklarım aslında onun doğal bir devamı gibidir. Eminim ki, siz kendinizi çok alt düzeylerle sınırlamış veya hapsetmişsiniz. Önderlik gerçeğinde bunların tam tersi bir durum vardır. Şimdi bunları görüp aşacağınızı numara yapıyor, bunlar yüzünden nasıl birbirinize gireceğinizi ve birbirinizin gözünü çıkaracağınızı gösteriyorsunuz. Durumunuzu gördükçe ne kadar da iyi PKKlileşmişler diye hem üzülüyor, hem de size bakıp gülüyorum.

PKKlileşme, insanoğlunun ta göklere ulaşmaya kadar büyük aşama yapma merdivenidir. Biz PKK'yi böyle ele alıyoruz. PKK'nin, şu merdivende oturup yiyerek rahatına bakabilirsin gibi özellikleri yoktur. Ütopya, göklere merdiven dayama sanattır. Bu merdivenin sonu yoktur; gücünüz yettikçe bu merdivene çıkacaksınız. Bu merdiven çekicidir, çünkü yükselişi ifade ediyor. Sizi böyle ütopyasız bir yaşam içinde bırakmak, size hakaret etmek demektir. Ben bu yaşamı kendime yakıştıramadığım için, her şeye rağmen bu düzeyi zorlamayı tercih ediyorum. Siz "Pis ve iğrenç yaşamı bırakmayız" diyor, bizim bu yaşamımıza metelik kadar değer vermiyorsunuz. Sizler "yorulduk" diyerek bu tutumlarımızda ısrar edemezsiniz. Yorulsanız da yine bizim yaşamımıza tercih edeceksiniz. İşte bu PKK'nin büyük terbiyesidir, PKK'nin gerçek eğitim ilkesidir. Bu ilkeye dayanırsanız, PKK içinde varsınız demektir. Eğer bu ilkeye dayanamazsanız, PKK'den uzaklaşacaksınız. Tabii ki bu bir adımdır; gerisi PKK içerisindeki savaş sanatı, örgüt sanatı ve yönetim sanatı gibi işleri olağanüstü ele almaktır. Siz bu konularda daha zayıfsınız.

Bazılarınız, "Her şeyimi bu temel ilkeye göre PKK'ye adadım" diyor. Saflarımıza gelenlerin hepsi adanma ilkesinde benden daha fazla ileridedir. Belki ben kendimi PKK'ye bu kadar adamamışım, ama siz adamışsınız. Bu adanmışlığımıza, PKK teslimiyetçiliği de denilebilir. Siz "İrademi PKK'ye teslim ettim" diyorsunuz; ancak bu düşmana teslim olmanın başka bir biçimidir. PKK'ye teslim olunmaz, çünkü PKK teslim alma hareketi değildir. PKK bir **özgür katılım** hareketidir. İrademi PKK'ye teslim ettim demek, ben kurtarmalık olarak kendimi PKK'nin içine attım demektir. Ondan sonra da bazıları "PKK bize ne yaparsa yapsın", bazıları da "Oğlum veya kızımı verdim, PKK nasıl yaparsa yapsın" diyorlar. Bu, bir malı alıp istediğin gibi kullan demektir. PKK içinde mal gibi olunamaz. PKK'ye katılım yürek katılımıdır, kesinlikle düşünsel ve beyinsel bir katılımıdır. Bu, işin başlangıcıdır.

Bu konuda eleştirilecek yön, PKK'ye doğru tarzda katılım yerine, kendini teslim etme anlayışıdır. Hayır, kendinizi PKK'ye teslim etmeyeceksiniz. Kendinizi PKK'ye katacak, "PKK'ye katılmaya ve görevleri paylaşmaya geldim" diyeceksiniz. **Paylaşmak** ortaklaşacılık, ortaklaşacılık da kolektivizm, yani emekleri birleştirmek demektir. Bu da örgütsel ve ideolojik emeği, hatta savaş eylemini birleştirmek anlamına gelir. Katılım teslim olma anlamında olursa, "Beni bir taş olarak bir yere koy, bir figüran olarak kullan

ve bir hizmetçi olarak istediğin gibi değerlendir" demek anlamına gelir ki, bu da ortaklaşacılık ilkesinin reddidir. Bu anlayışın üzerinde kesinlikle bireysel diktatörlük kurulur. Eleştirdiğimiz komuta kişilikleri ve tasarrufluluk anlayışı bu tip katılımın üzerinden yükselmiştir. Roma imparatorları kölelerin üzerinde yükselmişlerdir; imparatorluk kölelik sisteminin idare tarzıdır. Demokrasi ise uyanmış ve iradesini ortaya koymuş halkların idare tarzıdır. Sizin PKK'ye katılım tarzınız, halk demokrasisinin ölçülerine ulaşmayı bir yana bırakalım, Roma dönemi kölelerinin katılımına benziyor. PKK içinde katılım tarzındaki kölelik aşılmadıkça, rahatlıkla bu kölelerin üzerinde bir imparator çıkabilir. Komuta tarzınız eğer bu haliyle devam ederse, sizi bir imparatorluğa götürür. Keşke bu olabilseydi; ancak bizde imparatorluk gerçekleşmez, çünkü çok bayıldığınız kaprislerinizi bize dayatıyorsunuz. PKK, kaprislerinizi konuşurma ve bireyciliklerinizi tatmin etme yeri değildir. PKK, belki de bir müminden veya bir dervişten daha fazla kendini eritme yeridir.

Biz bu işleri biraz geliştirmek için size siyasi seviye kazandırıyoruz. Siyasi önderlik yapıyor, ilişkileri yeterli düzeyde kurup yürütüyor, yine askeri bir çalışma için hazırlıklar yapıyor ve en temel doğrularda ısrar ediyoruz. Fakat siz bununla uyum halinde değilsiniz. Siyasi seviyenin neresindesiniz? Yıllardır size örgütsel ilişkiler boyutunu dayatıyorum, ancak kendi aramızda doğru bir ilişkiler sistemini bile kurmuş değilsiniz. Zapturapta gelmeme konusunda birebirsiniz, yani ilişki sanatında çok tehlikeli bir konumdasınız. Askeri bir tarza da ulaşamamışsınız.

Şu anda iddialı bir komuta kişiliği gelişmiyor. Komutanların hepsinin tarzı ya intiharvaridir, ya da büyük bir savaş birliğini yıllarca başıboş bırakabilecek bir sorumsuzluk düzeyindedir. Bütün bu konularda ilerlemek istiyor musunuz? Savaş ve örgüt sanatında bir iddianız var mı? Yapılması gereken görevler var; ancak kendinizi parti ortamına mal gibi atarak veya bireyciliğiniz ve tasarrufluluğunuzla her şeyi kendi keyfinize göre yaparak bu sanatı icra edemezsiniz. Kendinizi bundan kurtarabilecek misiniz? PKK'de işlerin bir sanat inceliği ile yürütüldüğünü fark ederek bu işte yürüyebilecek misiniz? PKK öyle sizin sandığımız gibi bir örgüt değil, benim belirttiğim tarzda bir örgüttür. Siz, "PKK'yi böyle gelişmiş, yenilmeyen ve savaşımını başarıyla yürüten bir örgüt olarak görmekten vazgeçip, her birimizin özlem ve emellerini konuşturduğu bir örgüt olarak görelim" diyorsunuz. İnsaf bunun neresinde? Böyle bir örgüt özlemlerinizi acaba bir günü bile kurtarabilir mi? Belki şimdi biraz yaşıyorsunuz, hiç olmazsa can güvenliğiniz ve belki umudunuz var; ancak o zaman bunlar da olmaz.

Kendinizi çocukça kandırarak yaşamaya alıştırmışsınız. Yaşam tecrübeniz sizi en dar, en ufaksuz olanıyla sınırlandırmış. Tecrübe sizin için ya öldürücü ya da çok sıkıcı oluyor. Hiçbir sonuç çıkarmadan "Bu dünyada hiçbir şey beni etkilemez" dercesine ele alınıyor. Siyasilerin, PKKlilerin duyarlılığı böyle olmaz. Çok sıkıcı, sağırca ve çok vurula vurula özellikleriniz kemikleşmişse, çocukça büyütülmüşseniz, ben sizi ne yapayım? Bu, sizin zavallılığınızı ortaya koyar, başka bir şeyi ifade etmez. Bu nedenle gerekirse yedi yaşından itibaren kendinizi yeniden yaratmaya çalışın. Sosyal yaşama yanlış başlangıç yapmışsınız. Her şeyiniz yanlış temellendirilmiş ve çok tehlikeli büyütülmüşsünüz. Bu büyütülüşün içinde dişe dokunur koparıcı bir değer yoktur. Ananız zavallı, siz zavallısınız. Sizi büyütenler zafer vaat etme şurada kalsın, kendisini bir hasta olmaktan bile kurtaramıyor. Ben bu konuda size haksızlık etmiyorum. Büyüğünüze de, küçüğünüze de bazı işler veriyorum. Oysa siz bu işin en olmadık yerindesiniz. İçinizde "Güzel, yerinde ve başarıyla yaşadım" diyen kim var? Bu örneği sergileyen kaç kişi var ve bunlar nerede? Umduğunuzu bulamayınca kolayca umutsuzluğa düşüyor, "Artık bu iş hiç olmaz" diyorsunuz. Bu en tehlikeli yaklaşımlardan birisidir. Bu işin olmayacağını nereden uydurdunuz? İşte bu iş oluyor. PKK eylemi bir de bu olmaza dayatılan en büyük olur hareketidir. PKK bütün benliğinizi, zavallılığınızı ve her türlü basitliğinizi vurup yıkarak ve parçalayarak işte kendi olurlarını gerçekleştiriyor. Bu işi kolay sanmayın, bu en büyük savaşçılıktır.

Yaşamın En Değerli Dönemi Doğru Partileşme Kesitidir

Partileşmeyi sağlam gerçekleştirenler en büyük savaşçılardır. Partileşmeye gücü yetmeyenler, hangi özellikleri güçlü olursa olsun, hatta ne kadar savaş verirlere versinler, er ya da geç, şurada veya burada kesinlikle önemli yenilgiler ve zararlara yol açacak kişiliklerdir. Artık PKK'ye inanmanın tam zamanıdır. Geç de olsa bir şeyleri itiraf edin; "Bu PKK'ye inanmalıyım, PKKlileşmeyi doğru ele almalıyım" deyin. Kendinizi şimdiye kadar çeşitli postlara büründürerek yaşatmışsınız, bu postu atın. Gerçeğiniz neyse öylesiniz. Ben her gün kendimi böyle katıyorum. Özlü ve yürekli olun ki, insan sizinle gurur duysun. Bunun ölçüsü de ne kadar PKKlileştiginizdir. İçinizde ister kadın ister erkek olsun, ister yeni ister eski olsun, partileşmeye örnek teşkil edecek ve "müthiş partileşiyor" denilecek kimse yoktur. Yaşamın en değerli dönemi, doğru partileşme kesitidir. Gözünüz bunda olmalıdır. Bunun gözü karalısı, aşığı, sevdalısı olmalısınız. Bunun dışında her şey laftır. Yaşamdaki hırsızlıkta veya demagojideki ısrar sizi hiçbir yere vurdurmaz. PKK'nin 'korkunçluğu' budur. Bizim Amerikan raporuna vereceğimiz en etkili cevap budur.

Amerika'nın neden bizi dünyadaki en korkunç parti olarak gördüğünü anlatmaya çalışıyorum. Çünkü inadımızı gördü. Amerika bütün ulusal kurtuluş hareketlerini ve bütün komünist hareketleri evirip çevirerek istediği kalıba sokmuş, sıra bize veya bana gelince kesinlikle bizi anlayamıyor; anlayamadığı gibi bizi dışına her aldığında sert bir çakıl taşı gibi ya dışlarını kırıyor ya da deli oluyor ve ağzından atıyor. Oysa siz değil Amerika'nın dışında, Amerika'nın üçüncü dereceden sıradan uşağının dışında bile bir leblebi gibisiniz. Bunu anlamalydınız. Anlamadıysanız ben ne yapayım? Ben kendimi size az anlatmadım.

Kemal Pir'ler, **Mazlum**'lar, **Hayri**'ler PKK'yi içinde çok köklü bir düzeltmeye tabi tutma çağrısıdır ve buna bağlı olmanın militanlarıdır. Saflarımıza yeni gelenler hiç zaman kaybetmeksizin, gözü kara bir biçimde sağlam PKK ölçülerine bu şansını mükemmel değerlendirsinler. Eski katılımlar ise "Hatanın neresinden dönülürse kârdır" anlayışına göre tecrübelerinin verdiği güçle kendilerini büyük ve soylu bir dönüşüme tabi tutsunlar. Büyüklük, hatadan köklü bir biçimde vazgeçilen noktadır. Yoksa "Bir kez daha tavırlarımı incelterek kandırayım" diyen biri, toplumda siyasi literatürde **dönük** kişilik dediğimiz rolü oynar. Siyasi literatürde bunun anlamı, her gün aynı yanlışı tekrar etme, onunla tatmin olma veya yaşamı bundan ibaret saymadır. Tabii bu tehlikelidir. Bütün bunlardan çıkarılması gereken sonuç, bu işleri sağlam ele almak olmalıdır. İşleri sağlam ele almayanlar kesinlikle bilinçsizlikten değil, belirttiğim özelliklerden dolayı işleri boşa çalmak veya çaldırmak istiyorlar. Bu da er geç onları boşa çıkarır.

PKK'nin bu anlamda bir büyüklük hareketi olduğu ilkesinden hiçbir zaman vazgeçemeyiz. Çünkü ortada o kadar değer, o kadar işkence, o kadar yiğitlik, o kadar şehit kanı var ki, hiçbirinizin bir an bile "Bırakın, ben kendime göre olmak istiyorum" demeye hakkı yoktur. Benim bile, bırakın da biraz dinleneyim, tarzımı ve tempomu yavaşlatayım demeye hakkım yoktur. Bunu anlayacaksınız; anlamazsanız kabul görmezsiniz. Bunu kendim istediğim için değil, ortada değerler olduğu için belirtiyorum. Büyük acılar nasıl

düşündürtür, nasıl acıya, kine ve öfkeye gark eder? Büyük istemler, büyük yaşam idealleri nasıl çoşturur? Elimizden alınan değerler bizi nasıl feryat figana götürmeli? Bunların tümünü anlatmak isterdim. Ama sizin böyle büyük kavramlarla fazla ilişkiniz kalmamıştır. Adeta bana şunu dayatıyorsunuz: "Kendimizi bu büyük kavramlara değil de, küçük kavramlarımıza göre yaşatsak ne olur?" Sizi bıraksam, bir iki gün keyfinize yaşabilirsiniz, ama bundan bir sonuç elde edemezsiniz.

Ruhlarınızda ve yüreğinizde bir eksiklik görüyorum. Bir büyük yenilgi kendisini kapıya dayattığında eğer kalbiniz küt diye durmadya, siz şereften yoksunsunuz. Bu davada ağır bir yenilgi kendisini kapıya dayattığında, "Bize bireysel yaşam yolu açıldı" diyemezsiniz. Ben tu tehlikeyi açıkça görüyorum. Yenilgi kapıya dayandığında, yüreğiniz rahatlıkla kendini yaşatacağını sanıyor. Benim kalbim ise yıllar sonrasını görür; aynı zamanda yaşadığı bütün tehlikeyi görerek sadece dayanabilmek için çalışır. Yüreği durduracak yenilgiler karşısında gelişebilmek için dayanabilmek, bu yenilgiyi mümkünse kader olarak karşılamamak ve önleyebilmek, yaşanılacaksa yüreği bir başarı için çalıştırmak gerekir. Siz yüreğinizi bu ilkeye göre çalıştırıyor musunuz? Yüreğinizin böyle olup olmadığını kendinize sorun. Yüreğten haberiniz yoktur, ancak bazen kendinizi yürekli sanıyorsunuz. Ağlamalarınız, üzümleriniz kendinize ağlamadır. Ağlayacaksınız büyük bir değer için ağlamalısınız. Sevinirken de, üzülmürken de kendinizi düşünürsünüz. Üzüntülerimizin de, sevincimizin de odağında biz olamayız. Sevinçlerimizin ve üzüntülerimizin odağında savaş, halk ve tarihsel bir gelişme olmalı ki, bunların bir anlamı olsun.

Kendini sözüm ona sevincin de, üzüntünün de, acının da, coşkunun da kaynağı yerine koyana öfke duyuyorum. Kendinizi neden bu kadar basitleştirdiniz? Kendinizde neden bu kadar ısrarlısınız? Hepinize şu ölçüyü veriyorum: Yaşam sevincinizde ve üzüntünüzde kesinlikle kendiniz olmayacaksınız. Genel değerler, genel olumlu gelişmeler sizi sevgiye ve yaşam coşkısına katacağı gibi, olumsuzluklar da öfkeye sevk edecek. Sizler birbirinizi sorun yapıp o gün "Moralim bozuldu" diyorsunuz; bir iki tane ahbap çavuş veya keyfinize göre bir ortam bulduğunuzda ise, sizde yaşam sevinci oluşuyor. Bu büyük bir yanıltır. Partileşme bu tip duygu durumlarını aşmaktan geçer. Benim kendime ilişkin bu anlamda fazla sevgilerim, sevinçlerim, üzüntülerim ve acılarım yoktur. İliklerime kadar genel gelişmelerin etkisi altındayım. En özel olması gereken bir ilişkiyi bile kendime kesinlikle ne üzüntü, ne acı, ne de sevinç kaynağı olarak görüyorum. Onda bile geneli düşünür, acaba genel üzerinde ne kadar etkileyici oldu diyorum. Bunu anlayacaksınız, çünkü küçücük yüreği aşmanın yolu buradan geçer. Siz bu kadar sığılığı nasıl yaşadınız, neden kendinize bu kadar üzüldünüz?

Büyük sevinecek olaylar çoktur. Emeginizle olmadığı halde, ülkemiz ve halkımızda bugün bizi sevindirecek bazı durumlar var. Her şeyden önce devrimci gelişmemiz sürüyor. Halkımız da, örgütsel ilişkiler de gelişiyor; mevzilerimiz çoğalıyor, silahlarımız halen eldedir. Bizi öfkelendirecek ve kahredecek yanlar da çoktur. Çünkü devrim mevzileri iyi kullanılmıyor, silahlarımız adeta bazı hırsızların elinde kayboluyor, değerlerimiz çarçur ediliyor. Sevinç kaynaklarımız çok büyüktür ve bu sizi muazzam bir ilerlemeye götürür. Üzüntü ve acı kaynağınız size, "Bunların sorumlularının üzerine gideyim de canına okuyayım" dedirtir ve bu da bir karşı koymaya dönüştürür. Bunu anlayıp da gerekenleri yerine getirmek pek zor değildir, tam tersine gerekeni yapmamak çok zordur.

Tüm bunları gerçek partilileşmenin, en başta da şehitlerimizin anısına bağlılığın bir gereği olarak belirtiyorum. Bunları sıradan olaylar olarak ele almayın. Ben her zaman PKK'nin gerçek savaşçıları olarak **Mazlum**'lar ve **Kemal**'leri görürüm. İlk başlangıçta **Haki**'ler vardı. Onlar bizim için her zaman gerçek PKKlilik yaklaşımlarıdır. Hepiniz dev gibi imkanlarla ideolojik ve siyasi düzeyde, pratik savaşçılık düzeyinde onlardan bin kat daha fazlasını yapabilirsiniz. Biz PKK'nin bu özelliğinden bu nedenle vazgeçemeyiz. Siz de böyle olacaksınız. Başka tür bir PKKliliğe rıza göstermek, izin istemek veya "Boşluk var, genişlemiş olanak var" deyip tenezzül etmek, bu büyüklüklere ihanet etmek anlamına gelir. Bunları sıkı inceleyip kendinizi terbiye etmeyi iddialı veya en sonuç alıcı savaş olarak kabul ederek -eminim ki hepinizin iyi niyetliliği ve dürüstlüğü bunun içindir- çabalarınızı sıklaştırırsanız, bu işi yürütebilir bir militan haline gelebileceğinizi göreceksiniz. Şimdi bu gerekiyor ve biz bundan taviz vermeyiz.

Bütün dünya emperyalizmi birleşmiş, bundan taviz vermemizi bekliyor. İşin en ilginç bir yanı da budur. Son değerlendirmelere bakıyorum, "PKK'yi yumuşatalım, PKK'yi bir parça da olsa dönüştürelim" diyorlar. Emperyalist güçler, özellikle Amerika ve Almanya hep bunu bekliyor. PKK'yi kendi istedikleri gibi görseler, dünyalar onların olacak. Bunun nedeni çok para kazanmak veya Kürdistan'ı ve emekçileri çok sömürmek istemeleri değildir. Onlar için bu adeta bir ilke sorunu haline gelmiştir. İlkeden taviz vermemizi istiyorlar. Değerlendirmelerinde büyük Sovyet Partisi'nin adı bile geçmiyor. Bolşevik Partisi onlar için şimdi gülünecek bir olaydır. **Mao**'nun Çin'i, Kuzey Kore ve Arnavutluk'taki halklar dünyanın en düşürülmüş halkları durumuna getirilmiş. **Enver Hoca**'nın daha düne kadar ne kadar radikal olduğunu, Arnavutluk çizgisi diye bir çizginin şakşakçılığının ne kadar yapıldığını biliyoruz. ABD'nin raporunda onlara bir satırlık bir yer bile yoktur. Her şeyi bizim için söylüyorlar ve burada yeni olan şeyler var.

PKK olayında çok dikkat edilmesi gereken yanlar var. Büyük bir devleti tehlike gibi görmüyorlar, ama katliam köprüsünden geçen PKK üzerine neden bu kadar geliyorlar? Eğer bunun nedenini anlarsanız, PKK'nin büyüklüğünü de anlamış olursunuz ve bu onur insanı ömür boyu yaşatmaya yeter. Kaldı ki, böyle onurlu yaşayanların da el atacıkları her işi koparacakları açıktır. Size PKK'yi anlatıyoruz, her tarafta PKKlileşme konusu eğitim olarak derinliğine veriliyor. Bunun büyük bir fırsat ve şans olduğunu da belirtmeliyim. Bunun dışında size dünyayı da verseler bunu kabul etmeyeceksiniz. Ama PKKlileşmeyi özümseme imkanınız vardır ve bu da size tüm dünyayı kazandırır. Bütün bu zavallılıklarınızın hepsi aşılır, özlemlerinizin hepsi yerine gelir, sıkıntılarınızın ve acılarınızın hepsi yavaş yavaş diner. Bunun için gerekirse yıllarca militanlık yapın. Başka ne işiniz var? Zaten toplum olarak toptan işsiziz, metelik kadar değerimiz yoktur. Ama bu, en değerli olanının hızla mal edilmesi kadar, estetik değerlerinden maddi değerlere, moralden gerçek zafer değerlerine kadar bütün değerlerin çarpıcı kazanılması anlamına da geliyor. Buna sadece şükredilir, "Ne mutlu ki bu şansa eriştim" denir ve gerisi çaba ister. Zaten insanı insan yapan da çabadır.

Belirttiğim gibi zaten başka bir işimiz de yoktur, çok çalışıp büyük kazanabiliriz. En önemli savaşları planlarsanız, kendi tarzınıza göre kazanırsınız. Bununla da dünyayı kazanırsınız. Daha neyi istiyorsunuz? Başka bir iş size bir somun ekmek bile getiremez. Şu anda ülkemizin yüzde sekseni işsizdir, isteseler de bir somunu kazandıracak işi bulamıyorlar. Moral olarak ne kadar düşmüş olduklarını, ne kadar aşağılık ve lanetli bir durumda tutulduklarını belirtmeme gerek yoktur. Mutlu mudurlar, onurlu mudurlar? Kendilerini mi yaşıyorlar? Aile yaşamları mı var? Onlara metelik kadar değer veren yoktur. Bunlar yaşanan gerçeklerdir, ben icat etmedim. Ben yeme içme gibi şeyleri kesinlikle önemli görmüyorum. Benim için her zaman güzel bir kuru ekmek, bir pilav oldu mu yeterlidir, yanında soğanı da lüktür. Biz yaşamı böyle yürütebiliriz. Beni tatmin edecek şeyler daha değişiktir. Benim için önemli bir başarıya kendini yatırmak, PKK'nin içini geliştirmek, kadrosunu geliştirmek zevkin ta kendisidir. Yaratıcı bir düşünceye, gelişmiş bir

örgütlenmeye, bir mevzi kazanmaya kendini yatırmak en büyük zevkim, arzum ve tutkumdur. Zaten bunlar olursa gerisi kendiliğinden gelir.

Halkın kendisi aç olduğu halde, sizi hiç aç bıraktı mı? Bütün dünya bizi daraltmak istediği halde daraltabildi mi? Her zaman daha çok genişlemiyor muyuz? Demek oluyor ki, bütün bu iç eleştirilerimize ve sizin bu halinize rağmen, daha fazla emek verirse kazanmayacağımız hiçbir şey olmaz. Bu savaşa kendimizi biraz daha doğru katsaydık, acaba çoktan kazanmış olmayacak mıydık? Hangi faaliyete el atarsanız atın, maddiyatı da, maneviyatı da görkemli bir biçimde kazanmanın imkan dahiline girdiği açık değil midir? Tüm bunlara rağmen ille de “Bize eski kölelik, eski tarz gerekli” diyorsanız, o da en lanetlisidir diyorum. Bunlar hem kanıtlanmış, hem de artık aşılmıştır; bunları istesenez de, bir daha yaşayamazsınız. Ülkemizde de bunun kökünü yok ettik. Halkımız kendi öz evladı da olsa bu durumda olanın suratına tükürüyor, "Eskiye bulmak için gelemezsiniz" diyor. Bunlar gerçek olduğuna göre artık PKKlileşmeyi büyük bir şans olarak ele almanız gerekir.

Bütün bu zorluklara rağmen, halen yaşam ve özgürlük beni çekiyor, adeta yerimde duramıyorum; keşke şuraya uzanabilsem, şuraya el atabilsem diyorum. Oysa milyonlara ulaşmış durumdayız ve birçok sınırsız gelişme imkanımız var, ancak yine de bunları yeterli görmüyorum. Bu iyi bir şeydir, ihtiyacımız da bunadır. Eğer bundan başka yaşanılacak bir şey olsaydı, sizin olsun, yaşayın derdim. Ancak bir hatada kendi kendinizi boğmanıza fırsat vermek istemiyorum. Size küçük kalmayı, küçük düşürülmeyi yakıştırmadığımız için, bu bencilliğimizin önünü kesiyorum ve bu da size yapabileceğimiz en büyük iyiliktir. Tüm bunları böyle anlayacaksınız; yoksa “Sıkıldık, daraldık” demek ikiyüzlülüktür. Her şeyi söylemeye hakkınız olur, ama kendinize ilişkin bunu söylemeye hakkınız yoktur. Çünkü her şey sizi mutlak yücelmeye ve dönüşüme zorluyor. Onunla kendinizi özgürce gerçekleştireceksiniz.

Umarım bu temelde birçoklarınızın partileşme beklentilerine en temel bir çerçeveyi bir kez daha çizmiş olduk. Sorunlarınız ne kadar ağır olursa olsun, düzenin içinden bütün hastalıklarınızla gelseniz bile, onlar için de bir çözüm vardır. En benim diyenlerin de bizim ortamımızda alacağı çok şey var. Mütevazıca, partileşmenin özüne sadık bir biçimde öğrenirken, biraz da öğretmeyi esas alarak yürünürse, PKK bu işte emin adımlarla kendisi için amaç bellediği hedefe ulaşacak, bu en zor nihai bir savaş da olsa önünde engel teşkil eden ne varsa aşacak ve zaferi mutlaka yakalayacaktır.

2 Mayıs 1997

DEVİMLER YÜCELME HAREKETLERİDİR

Bir devrim kadrosu olarak yoğunlaşma sorunlarınız bütün ağırlığıyla devam ediyor ve çözüm düzeyiniz ancak sınırlı bir gelişmeyi yakalıyor. Düşman karşısındaki duruşunuz, ağır darbelerle sendeleyişiniz ve bunun farkında bile olmayışınız yaşam karşısındaki gerçekliğinizi de ifade ediyor. İdeolojiye ve devrimci pratiğin kendisine karşı ilgi zayıflığınız, yine çok tehlikeli, yanlış ve yetmez yaklaşımlar sergilemeniz yenilmiş kişiliğin diğer bir ifadesidir. Bunu öyle kendiliğindenlikle normal toplumsal gelişmenin bir ifadesi sanmak mümkün değildir. Sizin geriliklerinize karşı yürüttüğümüz savaşla direkt düşmana karşı yürütülen savaş neredeyse aynı düzeydedir. Sizin dayattığınız savaş düşmanın dayattığından daha tehlikelidir; ayırt edilmesi, ayrıştırılması ve aşılması çok daha büyük bir çabayı gerektirir. Sözüm ona devrimin kadroları olması gerekenlerin kişiliği, düşmanın bilinçli ajan oluşturmasından daha tehlikelidir.

Düşmanın da bunu fark ederek bir politika içine girmesi söz konusudur. Bunu aşma iradesini fazla gösteremiyorsunuz. Kendi kendinize öfkeleniyor veya gelişmeyi dayatan parti ölçülerine bir nevi karşı yaklaşımlarla yöneliyorsunuz. Geri yanlarınıza ne kadar vurulsa, o kadar karşı tepki geliştiriyorsunuz. Zayıflıklarınıza basmamızı hakaret gibi görüyor veya altında ezilip gitme biçiminde bir yaklaşım gösteriyorsunuz. Tabii bu da devrimin temel öncülük, kurumlaşma ve uygun adımlarla pratikleşmesini boşa çıkarıyor. Size dayatılan başarıma zorunluluğunu kabul etmeniz şurada kalsın, çok çeşitli tepkilerle bunu sürekli önlenmeye çalışıyorsunuz. Bunu yaparken dayandığınız en büyük silah, “Benden bu kadar, ben kötürüm olmuşum, gücüm yetmez, kafam almıyor, iradem paramparça, yaratamıyorum, çoktan işim bitmiş” gibi sözlerle geleneksel toplumun düşman tarafından ezilişinin yansıtılması oluyor. En büyük silahınız çaresizlik silahıdır. Elinizden gelen; çok içeriksiz olma, etkileyci olamama ve amaca fazla yer vermemedir.

Biz bunu parçalamak istedik. Fakat bir mermer taşı kadar bile sağlamlığa sahip olmadığımız için adeta dökülmedik bir tarafınız kalmıyor. Her tarafınız böyle toprak çıkıyor, kof çıkıyor. Gerçekleri çok çeşitli yönleriyle ne kadar yansıtmaya çalışsak, sizde o kadar anlam yoksunluğu görülüyor veya anlama durumu olsa da yüz geri olma gibi reflekslerle karşılaşıyoruz. Artık burada iyi niyet veya çaba göstermek önemli olmuyor. Devrimlerde ya başarı çizgisinde amansız yürürsünüz, ya da yerle bir olursunuz. **Vasat** bir yürüyüş tarzı, devrimde en kötü **kaybediş** tarzıdır. Bu da tamamen sizin duruşunuza denk düşüyor. Nasıl ki yaşam halkımızın başına bela olmuşsa, devrimcilik de bu anlamda sizin başınıza bela olmuştur.

Kişilikte devrimci yaşam adına hareket başlarken, şiddetli bir hesaplaşmayla başlar. Büyük hesaplaşmayı kendi kişiliğinde yapmayanlar belki devrimci saflarda olurlar, ama devrimin yürüyüşçüsü olamazlar; devrim için savaşılabirler, ama sorunları çözemezler; devrimci gibi yaşar gözükürler, ama devrimci tarzda yaşayamazlar.

Sizin devrimci eğitimi bile nasıl ele aldığımız meçhuldür ve karışıklıklarla doludur. Bu işte ne kadar ciddi olduğunuz, devrimci olmak isteyip istemediğiniz belli değildir. Eski yaşama göre bu yaşam hoşunuza gidiyor veya hoşunuza gittiği kadar 'Ben varım' diyorsunuz. Kendinizi tamamen heveslerle, fazla sağlam temeli olmayan hisler ve bazı düşüncelerle idare ediyorsunuz.

Emperyalizm bu yüzyılın sonlarında ısrarla “Devrimler artık gereksizdir” veya “Her şey kontrol altındadır, istediğimiz gibi değişiklikler olabilir, özgürlük de istediğimiz gibi olur; kişi hakları da, ulusal sorunlar da biz nasıl istersek öyle halledilir” gibi bir dayatma içerisindedir. Bu görüşe göre eğer söz konusu olan bizim halk gerçekliğimizse, adımız bile geçmez. Belki bazı halklar ve bazı kişiler için bir takım düzenlemeler olabilir; ama bizim için bu görüşün içinde yer almak bile söz konusu değildir.

Tabii bunu size kavratmak oldukça önemlidir. Bireysel cahilliğinizle asgari düzeyde hesaplaşmayı ve yaşamı düşmana karşı nasıl yürüteceğinizi aslında henüz kararlaştırmış bile değilsiniz. Emperyalizme karşı olmayı bir yana bırakalım, siz kendi içinizdeki basit geriliklere bile karşı olamıyorsunuz. Bu anlamda bir kurtuluş kadrosundan ziyade, tamamen kurtarılmayı bekleyen bir hasta

konumunu arz ediyorsunuz. Tabii bu da devrimcinin tanımına **ters** düşüyor. Devrimci insan **kurtarıcıdır**. Bütün hal ve hareketlerinize baktığımızda, “Parti veya devrim beni ne zaman kurtaracak?” gibi bir hava içerisindeyiz. Halkı da unutmusunuz. Bu anlayış çok gelişti ve kendini inanılmaz ölçüde önümüze koydu. Yani adeta “Parti önce beni kurtarsın, kurtuluşu bekleyen halk değildir, benim” diyorsunuz. Bunu nasıl geliştirdiğinizi ve neden böyle yaygınlaştırdığınızı anlamak gerçekten zordur. Zaten bütün devrimlerin başını da bu anlayış yemiştir.

Devrimler genelde **yücelme** hareketleridir; bireysel fedakarlığın zirveleştiği, ruhların yüceldiği ve bilincin genelleştiği toplumsal durumları ifade ederler. Bu, devletleşmeye kadar gidebilir. Sizin devrimcilik anlayışınızı biraz anlamaya çalıştığımında, böyle bir yüceleşmeyi bir yana bırakalım, “Nedir bu başımıza gelen?” der gibi bir hava içinde kaldığımızı görüyorum. Tabii bunun altında düzenin çok iyi örgütlenmesi ve size çok sığ bir yaşamı dayatmış olması, kendi toplumsal gerçekliğimizde de bütün yaşam yollarını tıkatması ve her şeye razı edilecek bir yaklaşımı geçerli kılması yatıyor. Daha da ötesi düşman yedi yaşından itibaren sizi objektif bir düzen kişiliği veya kendi ajanı gibi yetiştirmiş, kişiliğinizi bir değil birkaç yerden çarpıtmıştır. Sağı solu belli olmayan, kendini neye verip vermediği anlaşılmayan, karmaşık duygular ve sağlam olmayan düşüncelerle her attığı adımda bir hata gören, bol bol ağlayıp sızlayan, yaşama derinlikli bir yaklaşma gücü bile olmayan, yaşamı değiştirip dönüştürmeyi bir yana bırakalım, içine düştüğü tehlikeyi ve hatta ölümü bile anlayamayan kişilik ağlamaktan başka bir şey yapamaz. Sizin gösterdiğiniz bu tepkiler, gülüşler, olup biteni anlamama ve buna göre bir tavır geliştiremem gibi yaklaşımlarınız da bir nevi **ağlamaktır**.

Bütün bunların aşılması kişinin kendini mükemmel örgütlemesine bağlıdır. Tam bir bireysel inisiyatifin açığa çıkması gerekiyor. Sizin bireycilik dediğiniz şey daha farklıdır. Açıkça belirtmeliyim ki, kapitalist anlamda bir bireycilik sizin bireyciliğinizden çok daha ileridedir. Kapitalist bireycilik bazen ilerleticidir, ancak sizde o da yoktur. Sanırım içinizde devrimcilikle uğraşmak isteyen ve bu konuda cüretli olan bazı arkadaşlar çıkabilir. Ama şimdiye kadar bunun pek başarılı örneklerini göremedik. Sesleriniz bana köylülerin kulakları sağır eden o boş laflamaları gibi geliyor. Devrimci ortamımızdaki diyaloglar bile “Laf et, boşluğu doldur” kabilinden geliştiriliyor. İçimizde çok köklü çareler düşünüp ona göre ortamı canlandıran, ortamı ordulaştıran, savaştıran, başarı oranını yükseltmek gibi bir hava içine giren ve kendini bundan sorumlu gören tipler çıkmıyor. Yaygın bir kesim ise tam bir farfaracı; yani “Parti beni idare etsin” havasından başka herhangi bir anlayış ifade etmiyor.

Toplumda belki sekiz on saat çalışıp güzel bir çabayı ve güzel bir işi geliştirebilecek olanlar da içimizde tembelleşiyor. Kendini genel emeğe ve birikime dayandırarak bireysel yaşamayı muazzam alışkanlık haline getirenler de az değildir. Bu da daha tehlikeli bir yaklaşım biçimidir. Çünkü parti **genel emeğin yoğunlaşmış biçimidir**; milyonların çabalarının **bileşkesi**, şehitlerin mirası ve devrimci faaliyetlerimizin bir birikimidir. Şimdi bazıları içimizde düzene göre muazzam fırsatlar görüyor ve bu fırsatlar üzerinde bir gün yaşamak ona göre her şeye değişiyor; dolayısıyla kendini dağıtıyor, “Bir gün bu olanaklarla yaşadığımda, artık ölsem de fark etmez, ne olursa olsun ben her şeye razıyım” diyor. Sanırım son dönem kadro yığınlaşması böyle bir anlayışın sonucu olarak kendini böyle yoğunca partiye dayattı. Kendi vicdan ölçülerine göre “Namusu da kurtardım, düşmanı da vurdum, intikamı da aldım, artık yeter” diyorlar. Onların vicdan ölçülerine göre, ölseler de, yaşasalar da fark etmiyor. Çünkü onların vicdanı veya vicdansızlığı ancak bu kadardır.

Şunu da önemle vurgulamalıyım ki, sizin öyle derin vicdanınız ve temel değerler karşısında ciddi bir duygulanmanız da yoktur. Ben sizin duygularınıza öfke duyuyorum. Son dönemlerde bazılarında duygu derinliğinin olmadığını görüyorum. Dağlar kadar duygulanacak değerleri ortaya çıkarmamıza rağmen, bazıları bana süper haysiyetsiz gibi geliyor. Öyle basitçe ve çocukça davranan kişilikler değerlerden yararlanmasını fazla bilmezler. Bizim bu kişiliklerden memnun olmamız mümkün değildir. Bunların taktik duyguları gelişmiyor; olup bitenin çok önemli bir değeri olacaksa onu bile görmezlikten geliyor, hatta kurnazca değerlerin üstüne konuyorlar. Böyle birçok ilginç kurnazca yaklaşımlar var. Bu kişiliklerin yürekleri yoktur, ciddi bir düşünce ihtiyacı da duymuyorlar. Bazı şeyleri sözde öğrenmişler, “İdare et gitsin” diyorlar. Disiplinden anladıkları da sert bir gözetimdir, belki o zaman kendilerine gelebilirler. Ancak bizim koşullarımızda bu mümkün ve doğru değildir. Bizim disiplin anlayışımız gönüllülük temelindedir ve içtendir.

Bizim başka halklarda yüzyılların entelektüel, sanatsal ve çeşitli toplumsal hareketleriyle sağlanan gelişmeyi, düşmanın yaklaşımlarından dolayı devrimci hareketin içinde sağlama zorunluluğumuz veya diğer toplumsal gerçekliklerden çok farklı bir toplumsal düzeyi yaşamamız bunun altındaki objektif nedendir. Bizim devrimimiz de bunu göz önüne getiriyor. Yüzyılların sağladığı sanatsal, her tür siyasal ve toplumsal gelişme düzeylerinin bizde normal olmayışı, devrimci yöntemlerle bunların hepsinin kestirmeden gerçekleştirilmesini gerektiriyor. Normal toplumsal gelişmeyi bile anlamadıktan sonra, devrimsel düzenlemeleri nasıl anlayacaksınız? Bu sizi şaşkınlığa itiyor.

Ben bunu çözmek için kendi yaşam tarzımı çok çarpıcı biçimde ortaya koydum. Belki bunları biraz anlıyorsunuz, ama ona göre yapılanmanız çok zordur. Bizim kırk yılda yaptığımızın daha fazlasını çok büyük bir kolaylık ve çok büyük bir imkan varken yapmanız gerekirken, bütün desteklerimize rağmen kalkıp kurumuş kişilikleriniz ve çok çeşitli tepkilerinizle “Ben yapamam, buna gelemem” veya “Şurası bana yarar, burası bana yarar, ancak ona göre olurum” diyorsunuz. Tanınmazlık budur.

Dikkat edilirse, biz yaşamın hemen her şeyinden kopartılmışız. Yaşamın toprağından, özgürlüğünden, kişisel sağlığından, eğitiminden, kültüründen, tarihinden, geleceğinden ve gününden kopartılmışsınız. Ancak sizde bunun düşüncesi bile oluşmuyor. Neden yoksul bırakıldığınızı ve kim tarafından yoksun kıldığınızı düşüncede tam kavramanız mümkün değildir. Bu ancak bazı genel doğrularla oluyor. Ama bunu yürekte hissetmeniz, bir doktrin ve katı ideolojik hat haline getirmeniz söz konusu değildir.

Devrimimizin incelikleri, avantajları ve zorlukları var. Bunun bütün verilerini size sunduk. Ama bu gerçeklik üzerinde yoğunlaşmayı çeşitli nedenlerle savsakladığınızı ve güç yetiremediğiniz için, bu olağanüstü çaba ve onun her türlü yaratıcı geliştiriciliği bizde tek yoldur. Siz işin bu yönlerine bir türlü akıl erdiremiyorsunuz. Bu konuda kendimi hep göz önüne getiriyorum ve neden bu kadar hareketli olabildim diyorum. Çünkü başka tür özgür yaşama adım atılamaz. Doğru bir heyecanı, sevgisi ve coşkusu olmayan bir yaşam, düşmanın tamamen ruhsuzlaştırdığı, hep ihanete ve inkara koştuğu bir yaşam olur. Sizi en üste yükseltse bile daha da alçaklaşırsınız. Yani sizi yükseltmenin kendisi süper alçalmadır. Çoğunuz yaşamı halen düşmanın sınırlarında yükselme gibi anlıyorsunuz. Paradan kültüre, kültürden siyasete kadar her şeyde öyle düşünüyorsunuz, ancak o da elinize geçmiyor. Devrimi bir yöntem olarak önünüze koyduğumuzda, bunu çok az anladığınızı ve kendinizi katmadığınızı gibi, ilkel tepkilerle “Her şeyi boş ver, yaşam bomboştur” diyerek vuruşuyorsunuz. Tabii bu da fazla sonuç vermez.

Bu temelde bazı sonuçları kabul etmeyi emir ve dayatmayla veya parti çok istiyor diye değil, kendi iç dünyanızda bir alt üst oluşu, bir hesaplaşmayı geliştirerek yapmalısınız. “Ben ne olacağım, ne yapacağım, gerçekten bir değerim, bir yaşam şansım var mı? Neyi yaşıyorum, amaçlı mı yaşıyorum, ne amacım var, nasıl ve hangi yürüyüşle bunu başaracağım?” gibi bazı soruları sizde yaratmak istiyoruz. Bu konuda da sizde fazla tepki yoktur. En iyi tepkiniz “boş ver, böyle gelmiş böyle gider” biçimindedir. Tabii bu yaklaşım, sizin önceliğinizin tipik bir ifadesidir. Böyle yapan adam büyüzmez. Kurgusu böyle olan kişilik, dağlar kadar imkanı önüne koysanız da nasıl bakacağını bile kestiremez. Bir canlılığınız ve yaşam iddianız varsa, bazı soruları mutlaka kendinize sormanız gerekir. Bizim aldığımız tedbirler ve benim yapabileceğim en ince iş budur; bundan başka yapabileceğim bir şey de yoktur. Bazı soruları size sordurtacağım. Yani bomboş bakan, her şeyi birbirine karıştıran kişiliklere hiç olmazsa bazı köklü soruları hissettireceğim. Yaşam sizin sandığınız gibi değildir; yaşam ancak benim sorduğum sorular temelinde gelişebilir. Bu konuda kendinizi hiç kandırmayın, yüzeysel de geçiştirmeyin. Kaybettirilmiş, bütünüyle lanetlenmiş, nereden bakılırsa bakılınsın temel zemininden kaydırılmış yaşama ilişkin bazı soruları kendinize soracaksınız. “Ben partiye ve Önderliğe bağlıyım” diyerek bu soruları cevaplandıramaz, hatta bu soruları kendinize bile soramazsınız. Sorsanız da, bu sorulara cevap vermeyi bir yana bırakalım, “Çözümlü yaşamı ne yapalım?” diye geçiştiriyorsunuz. Sizin gerçeğiniz budur.

Ben yaşama gözümü ilk açtığımda, daha okul okumadan, daha dünyayla tanışmadan durumun felaketini anlamıştım. İnsanın doğal istemine bile cevap vermeyen bir dünyayla karşı karşıya bulunuyordum. Sizi büyütmişler, sözüm ona adam etmişler ve “Yaşa” diyorlar. Sonra da yaşanacak bir şeyin olmadığını görüyorsunuz. İşte bu, sizin kişiliğinizin bütün düzeylerini gösteriyor. Zavallısınız; düşünemez, örgütlenemez ve savaştırmaz durumdasınız. Adım atınca vuruluyor, yeniliyorsunuz; davranışlarımız saygısız ve çirkincedir. Çoğunuzun gerçeği budur, elinizden bundan başka bir şey de gelmiyor. Kürt tarihinin tümü ah vahlarla doludur. En yiğidi bile beklenmedik tarzda vurulmuştur. Yüreklice, “İşte ben de başardım, bu dünyada bir gelişmeye yol açtım” diyen kimse var mı? Siz onların çok daha gerisindeki bir durumu arz ediyorsunuz. Acaba bütün bunlar size soru sordurtacak mı?

Nerede, kimlerle ve nasıl yaşayacaksınız? Örgütle mi, savaşla mı yaşayacaksınız? Ülkeye birçok savaşçı gönderdik; ancak en benim diyen komutanlarımızın dahi yaptığı şey bizi boğacak sorunları arttırmak, daha doğrusu bunalımları geliştirmek oldu. Bir çare, bir yol bulma ve bir çözüm gücü olma şurada kalsın, bu komutanlarımız çevresini bastırıyor, ölçüleri aşındırıyor, sonucun nereye gideceğini kendisi bile izah edemiyor; günü kurtarıyorsa onun için yeterli oluyor. Elinden fazla bir şey gelmiyor. Elinden bir şey gelebilmesi için anlayabilmesi, irdelemesi ve sorgulaması gerekiyor. Fakat ona da yanaşmıyor.

Yıllardır bazı imkanları ellerine ulaştırıyorum. Şimdi bu babam ve anamın “Oğlum, seni biraz büyüttük, aileyi idare et” demesine benziyor. O zamanlar maaş alıyordum, ama maaşımı onlara göndermedim. Bunu yapmayı doğru bulmamış, böyle bana dayanarak yaşamaları doğru değil demişim. Oysa şimdi düşünüyorum da, aile için yapmadığımı sizin için yapmışım. PKK daha değişik ve geniş bir aile olduğu için yapma gereği duyuyorum. Bizimkilere imkanları ulaştıralım ki dayansınlar, biraz daha yaşasınlar ve ocakları körelmesin gibi bir zihniyetle sizin için çalışıyorum. Aslında buna karşıydım; ama ana babalar belki biraz daha büyük oldukları için kendilerini yaşatırlar diye düşünüyordum. Oysa siz çocuk gibisiniz. Yardımlarımız olmasa çil yavrusu gibi dağılıp gideceğinizi bildiğim için bu büyük çalışma temposunu gösteriyorum. Sizin gerçekliğiniz karşısında insanın vicdanı dayanmıyor. Ne düzen, ne de savaş ortamındaki yaşam dahilindedir. Sizin durumunuz bizim için büyük bir vicdani sorun haline gelmiştir. Kendinizi ayakta tutma gücünüz bile yoktur. Sözde devrim sülalesini kurtarmak için dağlara koşmuşsunuz, ama bu halinizle dağda kuruyacaksınız.

Büyüdük diyemiyorsunuz. Bazı arkadaşlarımız kırk beş yaşına geldiler, ama halen bir bebek gibiler. İnsan, büyürse adam olur diye çocuklardan umutlu olur; ama kırk beş yaşındaki adamı büyüteyim dersem, kendimle alay etmiş olurum. İnsan kırk beş yaşından sonra büyüzmez. Normal büyüme yaşı yirmi sınırındadır, ondan sonra büyüme durur. Sizi sırtüstü bıraksak ve artık büyüdünüz, gidin kendi kendinizi idare edin desek, kaçır gidersiniz. Bu, dört gözle beklediğiniz bir şeydir. Aklınıza ilk gelen şeyleri biliyorum. Nasıl ki ailede büyümüş birisi her an ailenin dışına taşmaya can atıyorsa, sizin durumunuz da ona benziyor. Ama daha sonra başımıza gelecek felaketleri ya görmüyor ya da umursamıyorsunuz. Toplumda kız evden kaçır, sokağa düşer; oğlan evden kaçır, serseri olur. Daha sonra belki akılları başlarına gelir, ama artık iş işten geçmiştir. Tabii sizin durumunuz bundan daha tehlikelidir. En büyük silahınız ucuz hayallere, olmayacak dualara sığınmak ve amin demektir.

Bu aile yaklaşımı bizi zorluyor. Size daha ne zamana kadar ve nasıl bakalım? Hala büyümediniz mi? Yeni ve özgür temellerdeki ulusal ailede, toplumsal ailede dayanıp yaşayamaz mısınız? Tüm bunlara dayanarak soruyorum: Acaba kendinize bazı çetin soruları sorup “Ben adam olabilirim” diyebilecek misiniz? Bunları belirtirken abartmıyorum. Çünkü bu yaşama rağmen bunca çabanın sahibiyim ve halen kafesleri parçalarcasına hamle yapıyorum. Siz hazır yerde ve özgürlük alanlarında bile kıpırdıyamıyorsunuz. Yaptığımız iş de kargaşadır. Tabii sorun sizin ne kadar suçlu olup olmadığınız değildir, öyle anlamamalıyız. Bu bir sistem sorunudur, iradelerin sergilenmesi gereken bir sorundur; ancak o gücü gösteremiyorsunuz.

Bazı iyi niyetler geliştirilmiş. İyi niyetlerle, yine ailenin namuslu evlat fedakarlığıyla kişinin kendini dağıtması ve bitirmesi de söz konusudur. Ailedeki namus anlayışınızı -ki, zaten sizin namus anlayışınızı bunu geçmiyor- böyle kendini feda etme anlayışından daha üst düzeye çıkaramıyorsunuz. Ağabeyler ve ablalar sorunu da bizi daraltıyor. En büyüyen de “Ben senin ağabeyimim, beni dinle” demekten başka bir şey söylemiyor. Şimdi bu komutanlarımızın tüm sorunları da böyledir. Oysa biz bunlara karşıyız. Düşmanın bile son zamanlardaki iddiası şudur: “Tamam, sizin üzerinize fazla gelmiş ve sizi inkar etmiştik; ama bazı şeyler düşünüyoruz; önce büyük hakimimize bağlı olun ve onun dediklerini esas alın; size bir şeyler vereceğiz. Tamam, neye itiraz ettiğinizi anladık; ama büyüklerinize, büyük hakimimize öyle isyan edip durmayın ve böyle farklı bir irade de dayatmayın.” Düşman cephesindeki politika budur. Düşman, “Bunlar biraz isyan ettiler, onları oyalayabilecek bazı şeyleri önlerine koyalım” diyor. Sizi kendi halinize bıraksak, hiç farkında olmadan bu politikayı kabulleneceksiniz. Aslında düşman hemen hemen tüm toplumu bu hale getirmiş ve birçok örgütü de ayarlamıştır. Benim bazı çabalarım var, düşman şimdi bunu halletmek istiyor. Bunun için birçok tedbiri almış ve aslında çoğunuzu da ayarlamıştır.

Benim sorgu mantığım güçlüdür, özgür iradem ve beğeni ölçülerim çok farklıdır. Düşman karşısında sorun yaratan siz değilsiniz, onun karşısında kuzu gibi olduğunuza eminim. Dolayısıyla sizi halletmesi çok basittir. Biz buna tenezzül etmeyiz, çünkü bunu büyük bir hakaret olarak görürüz. Bizim beğenilerimiz, ölçülerimiz çok farklıdır. Sizin tarzınızda yaşamak, beğenmek, bir şeylere ikna olmak ve sizin tarzınızda savaşmak benim için bir küçüklüktür. Bunlara değer vermeyi bir yana bırakın, saygı bile duymayız. Bu bizim savaşçılığımızdır. Ben savaşçılıktan zevk alan bir insanım. Bu tarz yaşam bizim gıdamızdır. Siz de bunun altında adeta ezilip

büzülensiniz. Sizde aşk ve büyük öfkeler yoktur. Dolayısıyla kişilikleriniz ancak ırgatlığın veya hamallığın biraz yeni döneme uyarlanmış biçimi oluyor. Bu konuda abartma da yapmıyorum. Keşke içinizden sivrilene olsa, onları bütün gücümüzle destekleriz. Ama sizde o hava da yoktur. Çoğunuzun yetki vermeyi denedik, ancak yüzünüze gözünüze bulaştırdınız. Keşke sizde anlamlı ve içeriği güçlü istemler geliştirebilseydik!

Çoğunuzun sözüm ona yaşamak istiyorsunuz. “Benim haklarım var, ben ne zaman yaşayacağım?” gibi bazı istekleriniz var; ancak o da kendini kandırmaktır. Ciddi ve değerli şeyler istediğinize inanmıyorum. Buna inansaydım, istediklerinizin hepsi sizin olsun derdim. Sizin istediğiniz şeyler sigara gibi, uyuşturucu gibi şeylerdir. Sosyetenin içtiği uyuşturucunun bir anlamı var, ama sizin kendinizi uyuşturmanın hiçbir anlamı yoktur. Sizin yaptığınız, sözle veya incir çekirdeği kabilinden basit şeylerle kendinizi uyuşturmaktır. Ama ben kendimi uyuşturmam, hareketlendiririm. Beni harekete geçiren büyük çabalar. Örneğin ele aldığım her olayda müthiş çarpıcılık ve çok edici durumlar vardır. Sizin nasıl yaşayacağınızı insan hiç kestiremiyor. Sizi kendi halinize bıraksak, önce kendinizi sere serpe yere atar, derinden bir sigara çeker ve canınız ne isterse onu yaparsınız. Canınızın istediği şey de büyük amaçtan kopukluktur. Büyük amaçları kendinize engel gibi görüp “Bizi çok sıktı” dersiniz. Toplumun küçük işleri, karı-koca işleri belki sizi biraz uğraştırabilir. Zaten sonradan aç kalır ve bir parça ekmeği kurtarmak için kendinizi telaşa şuraya buraya vurursunuz. Ömrünüz fazla kalmamıştır, artık sizin için yaşayıp yaşamamak da hiç önemli değildir.

Özgürlüğün Tek Doğru Tanımı Büyüyen, Zenginleşen ve Yaratan Kişi Olmaktır

Biz yaşamın böyle olmaması için o büyük fırtınayı kopardık. Halen fırtına havasında yol alıyoruz. Hala bu halimle bile bir dağlara düşsem, bir halkın içine girsem diyorum ve aynı heyecanla yoluma devam ediyorum. Büyük dalgalar halinde yayılmak, anlamı büyük olan bir işe yol açmak bizim hala bağlı olduğumuz bir ilkedir, bir hareket tarzıdır. Dünyayı da verseler ben bu tarzımla değiştirmem, bunu da gönüllü yaparım ve kimse beni zorlayamaz. Acaba sizin için de böyle bir dünya söz konusu olamaz mı diye düşünüyorum. Çünkü bu sizi sürükleyebilir. Sizin yaşamınızda ve yürüyüşünüzde bunun dışında hiçbir şans göremiyorum. Tabii benim adımla kullanarak kendinizi bu kadar kandırmanız çok kötü ve tehlikelidir. Böyle yaparsanız kendinize yazık edersiniz. Çünkü ben kimseyi böyle kolay yaşatmam ve bu da çok çarpıcı bir gerçekliğimizdir. Eskiden beri bu böyledir.

Sizi bu halinizle asla kolay yaşatmayacağım biçiminde çok büyük bir ahdim ve inadım var. Bunu müthiş çalışarak gerçekleştirdik. Tabii sizin de inatlarınız var, ama sizin inatlarınız örgütsüz ve zavallıcadır. Benim ki ise çok daha planlı ve örgütlüdür. Bu konuda düşünün ve kendinizi benimle kıyaslayın. Sizinle aramızda hem büyük bir fark var, hem de birbirimize tersiz. Ama “Sen kendi kendini bulup buluşturup yarattın” diyeceksiniz. Bu doğrudur ve belki de bunun tek ifadesiyim. Ama önemli olan mahkum olduğunuz gerçeklerdir; çünkü hepimiz baldır düşmanlardan rahatsızsınız. Önemli olan onları yenmekse, onun tek ifadesi benim geliştirdiğim ifadedir, yani savunma ve saldırı tarzıdır. Biz sadece düşmanı değil, sizin gibi uyurgezerleri de müthiş rahatsız ederez ve yaşatmayız. Bunu peşinen bilin ve ona göre durumlarınızı ayarlayın. Sizin buna karşı geliştirdiğiniz savunma mekanizmanız korkunç bir kandırma. Ben bu yönünüze şaşıyorum. Etrafınızı sözle veya ucuz pratikle kandırıyorsunuz. Ama bunları bana yutturmanız kesinlikle mümkün değildir. Ben çok zor beğenen biriyim. Kendimi beğenmediğim için tüm bunları yaptım. Sizi bu halinizle nasıl beğeneyim?

“Vay bu başımıza gelen” diyeceksiniz; sizin başınıza bunu ben getirmediğim, sizi bu duruma getirenlere “vay” deyin. Ben anama boşuna, suçlu sensin, beni niye doğurdun demedim ve kendisiyle savaştım. Siz hala “Ben bu dünyada nasıl yaşıyorum?” diye kendinize sormuyorsunuz bile. Bazı şarkılar var, gidin o şarkıları bol bol dinleyin. Örneğin, Orhan Gencebay “Ben nasıl yaşıyorum?” diyor. Yine yeni birçok genç popçu çıkmış, bunları dinleyin. Onlar yaşama itiraz ediyorlar. Ancak onların yaşam arayışları bizimki gibi toplumsal ve siyasal değil, tam tersine aşırı bireyci, toplumun aleyhine ve karşı-devrim temelindedir. Faşistler bile kendilerine göre çete oldular, milyarları vurdular. Dikkat ederseniz, bütün o zenginlikleri ele geçirdiler. Bu yaptıkları da faşistler için bir devrimdir. En yoksul, en altta ve en zavallı kalan siz oldunuz. Toplum nasıl mahkum edildiyse, partinin içinde “Biz de böyle mahkûm edildik” diyorsunuz. Oysa ben büyük bir devrimciliği sürdürdüm.

Mümkünse yeniden anılarınızı canlandırın: Nasıl doğdunuz, bu diyarlardan nasıl koptunuz, sizi kimler kandırdı, neden böyle çaresiz bir duruma düşürüldünüz? Sizi zorla ne yaşama, ne savaşa, ne de herhangi bir meydana sürüyoruz. Böyle cüretli bir tarzla kendinizi dayatmayın. Biz size biraz yardımcı oluyoruz. O da yetmiyorsa, ananızla, sizi doğuran nedenlerle hesaplaşın. Benim ailemle savaşmam semboliktir. Onlarla ve sonra da beni zorlayan bütün nedenlerle savaştım. Devletle savaştım, hatta şimdi tüm insanlıkla savaşıyoruz. Zaten bu iş başka türlü de olmaz. Beni yaşatmayan mevcut insanlıktır, emperyalizmdir, sömürgeciliği, en son TC faşizmi ve onun şartlandığı her şeydir. Bizim savaşı bu kadar genelleştirmemizin nedeni şudur: Bu dünya beni yaşatmıyor; beni yaşatmayan bu dünyayla savaşmam en doğrusudur. Diğer tarz kölelerin tarzıdır ve benim de köle olmaya niyetim yoktur. Köle olmaya niyetiniz olup olmadığını kendinize emin bir biçimde sormalısınız. “Ben bu dünyayla boğuşacağım ve asla köle gibi yaşamayacağım” biçiminde bir kararınız olduğunu sanmıyorum. Çünkü bu kararınız köklü olsaydı, şimdiye kadar fırtınalaşırdınız.

Benim kendimi en erken yaşlarda örgütlemem çok ilginçtir. Bir filozofun bile göstermeyeceği müthiş derecede bir akıllılıkla hemen hemen yaşamın her anını birbirine ekledim; kendimi planlayarak ve çok duyarlı kılarak bugüne kadar geldim. Sizde ise bunun en ufak belirtisi bile yoktur. Bana dayanarak yaşamak yapabileceğiniz en tehlikeli şeydir; her şeye dayanarak yaşayın, ama bana dayanarak yaşamayın. Bana dayanarak canınızdan olursunuz veya ancak beni bile aşan bir kahramanlıkla yaşama gücünü gösterebilirsiniz. Ben ana babamı bile yanımda böyle yaşatmadım. Bacılarımı, kardeşlerimi elimden zor alıyorlardı. Benim diğer bir özelliğimde şuydu: Küçük yaştan beri çocuklarla gezer, yarattığım bazı değerleri onlara paylaştırır ve onları yaşama çekerdim. İşte bugüne kadar geldim ve onları da saflara doğru çektim.

Bireyciliklerinde ısrar edenlere şunu belirtiyorum: Bireyciliğinizle bizim içimizde yaşamamız mümkün değildir. Biz parti içinde düzeni yaşatmıyoruz. Düzenin basit bir kopyasını nasıl yaşatacağız? Bunun için acaba bu yaklaşımlar gönül gözünüzde böyle bir duyguyu, böyle bir düşünceyi ve böyle bir anlama yeteneğini geliştirir mi? Belirttiklerimi anlamaya çalışsanız da, çok önemli bir iki doğruyu bile bilince çıkardığımızı sanmıyorum. Oysa yarım saatlik bir anlatım bile gerçek militanı ortaya çıkarmaya yetmeliydi.

Bugün Barzani'nin temsilcisi yine “Aman, ateşkes” diye çağrıda bulunuyor. Bu bile sizin için ne anlama gelmelidir? Bu adam yirmi yılı aşkındır hiçbir şeyimizi anlamak istemedi. Oysa en çok silahı olan en büyük savaş ağası da oydu. Herkes belki “Ben silahla savaşmam” diyebilirdi, ama o demezdi. İşte o da bu noktaya geldi. Bu, bizim tarzımızla ilgilidir. Eskiden sağa sola koşuyorlardı,

şimdiyse direkt bana koşmak zorundalar, çünkü çözümü bizde görüyorlar. Bizimkilerin ağırlıklı bir bölümüyse onlara sürekli kuyrukçuluk yapıyor. Zaten bunların çoğu da kaçtı. PKK'den kaçan yüzlerce kişi orada bulunuyor. Biz de buna karşı inat ettik ve bu mücadele tarzımızla işleri bu noktaya kadar getirdik. Yarın TC de o noktaya getirilecektir. Bu konuda kendime güveniyorum. Bu örnekler de kendimi kanıtlayacağıma gösteriyor.

Buradan çıkaracağınız en önemli sonuç şu olmalı: Barzani gibi birisi bile bizi anladiysa, siz bu gerici tarzınızı, bir yerde iç savaşınızı böyle dayatmakla neden bizi uğraştıracaksınız? Siz onun kadar güçlü müsünüz? Sizin tüm gücünüz zavallılığımızda veya kendinizi kandırmakta yatıyor. Ama bu yanlışdır ve biz bu konularda da tedbir aldık. Size baba, reis, Allah ve peygamber kavramlarını aştırdık. O açıdan ilkelikler savaşımını durdurun diyorum. Bir gün siz de Barzani gibi bize yalvaracak ve "Ateşkes, ateşkes!" diyeceksiniz. Barzani zaten savaşıyor, bize bir faydası da yoktur. Barzani'nin savaşı paraylaydı, kendi kendini büyüklük duygusuna kaptırmıştı ve biraz da politika yapıyordu. Belki bunun bir anlamı var. Peki, sizin yaptığınız neyin politikasıdır? Bundan vazgeçin. Vazgeçmezseniz bize hesap vermektan kurtulamazsınız. Bizim savaşçı olduğumuzu göz ardı edemezsiniz. Anam bile elimden kurtulamadı. Siz nasıl kurtulacaksınız?

Benim de tüm bunlardan çıkaracağım sonuç, biraz ciddi ve hiç olmazsa kendimi yürütebilecek bir tarza sahip olacağımdır. Asker olmak budur. Madem bu kadar askerlik yapmak ve elinize silah almak istediniz, tabii ben de ona göre sizden hakkımı isteyeceğim. Düşünün ki, askerliğin asgari kurallarıyla bile uyuşmuyorsunuz. Çocuklar gibi komando elbisesi giymişsiniz, silahları da omuza takmışsınız, yürüyüş yapıyorsunuz. Artık bu oyun yeter! Bu işi artık gerçeğine göre yürütelim. Bu işleri bu yaşta yapmazsak ne zaman yapacağız? Bu işleri yapmak istemiyorsanız, "Bu iş bize göre değil" deyin. Türk ordusunda bile, "Mehmetçiğin elbisesinin şerefi vardır" denir ve potininden düğmesine kadar sağlam bağlarlar. Çünkü "şerefidir" derler. Geçen gün eğitimsiz ve cahil kadın, ağzından yine bir şey kaçırdı: "Şerefsiz onbaşı" dedi. Bu söz üzerine Türk ordusu ayağa kalktı, toplum neredeyse onun üzerine yürüdü. Ağzından kaçırdığı söz tabii çok önemliydi. Sonra da "Siyasi onbaşı dedim" diye kıvırtıp durdu. Ama asker ne demek istediğini anladı ve "Sen misin onbaşıya şerefsiz diyen?" dediler. Aslında ordunun kendi sistemi çok bağınazdır. Onlar bu kadar bağınazsa, biz neden askeri gerçeğimizde ağırbaşlı olmayacağız?

Sizin askerliğiniz biraz **Kemal Sunal**'ın askerliğine benziyor. Biz bunu kabul edemeyiz. Bu açıdan çok ciddi olmak zorundasınız. Bundan kaçamazsınız. Yani Barzani gibi birisi bile yola geldiğine göre, sizde geriliklerinizi, anlayışsızlıklarınızı ve ret edilecek şeylerinizi hızla bırakın. Siz yoldaşlarınsınız, bizimle savaş yürütmek gibi açık bir kararınız da yoktur. Partileşme ve ordulaşmaya geldiniz. Gençsiniz; belki ben yorgun olabilirim, ama sizin olmamanız gerekiyor. Kendinizi biraz toparlayın ve inandırıcı olun. "Ben dayanamıyorum" diyen kişi bizzat gelip bize başvursun, ama kendini kandırmasın. Birkaç yılınızı yiğitçe, dürüstçe bu işe adayın. Zaten her şeyi kaybetmişiz. Bu tarzda ısrar etmemiz tek şansımızdır. Herkes yiğit olamaz. Eğer yiğitlik istiyorsanız ölçülerini bunlardır. Birkaç tane yiğitçe ifadenin ve kişiliğin bizde de çıkmasını kendimize layık görelim. Ordu kurmakta kararlıyız ve bunu her saha için belirtiyoruz. Kültür kurumlarının ordulaşmasından sıcak savaşım ordusunu kurmaya, kadın ordulaşmasından televizyonun kurumlaşmasına kadar hepsinin tutturulması gereken bir düzeyi olacaktır. Buna denk gelen adamları atarsanız, devrim için en doğrusunu yapmış olursunuz.

Sizin algılama ve yaklaşım düzeyiniz çok terstir. Bu bize karşı bir savaştır, ama biz en büyük ağayı bile dize getirdik. Sizin gücünüz ne kadar olabilir ki? Tabii ki bu boyun eğmek anlamında değildir; sizden boyun eğmenizi istemiyorum. Yiğitlik doğrulara büyük bir duyarlılık ve yüreklilikle yaklaşmak ve yeterli çabaya sahip olmakla gerçekleştirilmelidir. Siz de "Bu yiğitliği göstereceğiz, bu konuda ısrarlıyız ve mutlaka adam olacağız" diyeceksiniz. Bunu yaparsanız kesinlikle bizimle olağanüstü bir coşkuyla yürütebilirsiniz. Bu işin gereklerine böyle yaklaşmaz da, "Biraz daha kendi tarzıma, kendi inadıma ve kendi küçücük numaralarım göre yapayım" dersiniz, otoritemiz sizi giderek boşa çıkarır ve son noktaya kadar da peşinizi bırakmayacaktır. Bu bir tehdit değil, doğrulara gerçekçi ve zaman kaybetmeksizin yaklaşma saygınlığı demektir. Yani kendinize değer biçmedir, kendinizi gerçek ölçülerle adam haline getirmeye cüret etmektir. Biz buna mecburuz ve en iyi işimiz budur.

Benim bütün bu anlattıklarım ilk başlangıç sözleridir ve son zafer sözleri de bu temelde olacaktır. Uzun yıllar boyunca gerekenlere bir türlü ciddiyetle yaklaşmadığınız için çok zora girdiniz, çok zarar gördünüz, çok zarar verdiniz, yenildiniz ve az başardınız. Biz şimdi bunları aşmak istiyoruz. Biraz anlayışla yaklaşarsanız bunları aşarsınız. Sizi alıkoyan ciddi bir engelin ortada kalmaması gerekiyor. "Kendimizi zorla engel olarak dayatırız" dersiniz, bu iş olmaz. Böyle bir özgürlük kimse için yoktur. Yani adam olamamanın bir özgürlük olduğuna inanmıyoruz. Geriliklere ve bütün kaybediş nedenlerine özgürlük istemek, doğru bir özgürlük anlayışı değildir. Özgürlüğün tek doğru tanımı büyüyen, zenginleşen, yaratan kişi olma, halk olma, ulus olma ve insan olma. Bunun dışındaki tanımlar özgürlük sözcüğü ile asla izah edilemez. Daraltmayı, yenilgiyi, tembelliği, ilgisizliği, örgütsüzlüğü, başarısızlığı ve rahatlığı istemek ve buna anlayış beklemek doğru bir özgürlük istemi değildir. Onun için bu yaklaşımınızdan vazgeçmeniz gerekir. Tüm bunlara özgürlük mü, bireycilik mi dersiniz, ne dersiniz deyin, bunlar yanlıştır. Gerçek özgürlüğü, onun savaşımını mühendis inceliği ile ölçelim ve büyük bir siyaset meydanı gibi tartışalım.

Böylesi bir özgürlük savaşımını yüreklice ve yüksek anlayışlarla yürütmekle niçin ve nasıl yürüyeceğini kestirmiş savaşçılar topluluğu oluruz. Bu size gereklidir ve en iyisidir. Her şeyden kaçılır, ama bu tarzdan kaçılmaz. Çünkü ne de olsa savaşın içindeyiz. PKK artık ulusal ve uluslararası alanda siyasal ve askeri olarak hem bir özgürlük iradesidir, hem de çembere alınmak istenen bir harekettir. PKK amansız bir savaş hareketidir ve bu da gereklidir. Çünkü, ben kırk yıldır araştırıyorum, bizim bunun dışında iflah olacağımıza dair hiçbir ipucu yoktur. Bize sunulan bütün reçeteler yalan ve yanlış yazılmıştır. Tek doğru yaşam reçetesi budur. O açıdan bazı önemli gelişmeler de var. Dikkat edilirse, PKK olayındaki gelişme hem ulusal ve toplumsal gelişmedir, başattır ve hakimdir, hem de dost düşman herkesin dikkate aldığı tek önemli gerçekleşmedir. Yürekçe de görüldüğü gibi bu sizi güzelleştiriyor ve anlamlı kılıyor. Yaşam dediğimiz olayı böyle elde etmek oldukça imkan dahiline girmiştir. Bununla oynamayalım ve bunun için de anı anına savaşın gerekli olduğunu asla göz ardı etmeyelim. Tam tersine, pekişen saflar, gelişen düşünceler ve duygular giderek kendini ciddiyetle örgütlemeli ve herkesin buna belli bir katkısı olmalıdır. Kimse kimsenin emeği üzerine ucuz kurulmasın. Herkes özgür, yani sosyalist emekle -o yaratıcıdır da- katılsın ve özgür kimliğin ifadesi olsun. Bir yarış olacaksa yine bu temelde olsun. Bu bizi tam başarıya doğru götürecektir.

Nereden bakılırsa bakılsın gelişmeler bunu gösteriyor. Belki çok zorlandık, tek başımıza işe büyük yüklenedik; ama önemli olan sonuçtur, gelişmedir ve o da vardır. Siz utanıp sıkılmadan bu gelişmeleri kendinize mal ediyorsunuz. Bunun çok usta bir savaşçısı

veya yöneticisi olmak kadar, her alanda donanımlı bir emek savaşçısı da olmalısınız. Bu konuda son derece düşünceli ve planlı olmak kadar, yerinde ve gerekli çabayı da esirgememelisiniz. Yeni kadro bu çözüm tarzını geliştirmelidir. PKK'nin kadrosu işte böyle çözüme kavuşur ve kavuşturur. Bu da sonuca götürecektir. En temel görevimiz bu kadroyu yaratmaktır. Halkımızın ve insanlığın önündeki en değerli ve en yüce çalışma budur. Bu çalışma çok zor gerçekleştiriliyor, düşmanı da boldur. Hatta diyebilirim ki, en büyük savaş gerçeği budur.

Bu nedenle size gereken dersleri kesinlikle yeterince almanız gerekir. Felsefeden lojistiğe kadar her şey bütün boyutlarıyla hep burada veriliyor, öğretiliyor. Diploması ve uluslararası realiteden tutun, bizim en gizlenmiş ve kaybedilmiş gerçeklerimizi bulmaya kadar her şey burada en iyi biçimde öğretiliyor. En çarpıcı ve çok gerekli savaş taktiklerinden tutun yaşamın en duyarlı yönlerine kadar, hepsine belli bir açıklık kazandırılıyor. Bu öğretilenleri büyük bir şans olarak görmeli ve tabii bir halka, hatta insanlığa karşı sorumlu olduğunuzu bilerek, bu imkanların değerini takdir etmelisiniz. Bunu hem hak ettik, hem de bundan başka çaremiz yoktur. Ben bile bu kadar dayanabiliyorsam, bunun anlamının büyüklüğünden dolayıdır. Siz de şimdiye kadar ki yetersiz katılımlarınızı muazzam bir yeterliliğe dönüştürmelisiniz.

Bizim sahamız geneli sürekli etkiliyor ve bu etkileme de düşmanın son yönelimlerinden anlaşılabilir. İç ihanet çözülüyor, ağırlıklı olarak çözüme ihtimali her zamankinden daha fazla yükselmiştir. TC'nin de fazla inat edeceğini sanmıyoruz. Sorun belli bir çözüme doğru taşırılıyor. Tabii düşmandır, ufak bir fırsat buldu mu bizi imha etmek isteyecektir. Ama bizim de dayattıklarımız az değildir; mücadeleyi böyle dayatmaya devam edersek, sanırım bu sorunu çözeceğiz. Düşman artık neredeyse bunu kabul eder noktaya gelmiştir. Ancak bu ağır sorumluluk bizim sırtımızdadır. Öyle geçmişte yaptığınız gibi rolünüzü savaştığınız "İmkanlar artmıştır, kendimizi böyle dayatalım" demek bir felaketi getirir.

Devrimin öncü kadrosu gereken disiplini, yüksek sorumluluğu ve çözüm yeteneğini bir an bile savaştıramaz ve onu oportünistçe istismar edemez. Eğer bunu anlıyor ve gereklerine göre kendinizi yatırılabiliyorsanız, bu işler kesinlikle daha sağlam yürüyecek, varolan birçok eksik ve yanlış giderilecektir. Başarı için çok gerekli olan bazı hususlara ulaşılabilecek ve bu da başarıya gitmede çok önemli bir rol oynayacaktır.

2 Ekim 1997

PKK TARİHİ YENİLMEZLİK TARİHİDİR

PKK'nin resmen ilan edilmesinin 20. yılına girerken, ortaya çıkardığı büyük gelişmelerle birlikte eski toplumun bütün lanetli ve oldukça tehlikeli özelliklerinin yaşam ve dolayısıyla savaş üzerindeki bozucu etkileri en çarpıcı bir biçimde devam etmektedir. Hatta son olarak kendi ordusundaki durumu göstermek için götürdüğü gazetecilerin dile getirdiklerinden de anlaşılıyor ki, çözümlerimizde bir orduyu halk içinde, yaşamda ve savaş kurallarında büyüyen ve geliştiren ne varsa düşman onları alıp taktik tarzda uyguluyormuş. Bunun karşısında düşmanın eskiden içinde bulunduğu halk karşıtlığı, inançsızlığı, ayrıca kendi içindeki soğuk ve salt emrivaki yöntemlere dayanan yaşam ve ilişki tarzı bize de bulaşmıştır. Düşman bizim öngördüklerimizi esas alırken, kendisinin bütün olumsuzluklarını bize dayatıyor. Maalesef siz bunları yoğun bir biçimde yaşarken, farkında olmayarak düşmanı böyle yaşatmaya cesaret edişinizi yorumlamak bizim için çıldırtıcı olmaktadır. Nasıl bu hale geldiğinizi ve kendinizi neden bu durumda dayattığınızı çözmeye çalışıyorum.

Düşman bile bizden bu kadar öğrenip uygularken, sizin kalkıp da düşmanı taklit etmeniz yenilir yutulur bir şey değildir. Nasıl hesap vereceksiniz? Tek kelimeyle bunu izah etmekte güçlük çekiyorum. Gerçekten özgür insan olmanın bütün esaslarına karşı bir çelişkiyi dayatıyorsunuz. Bu, düşmüş kavimler ve toplulukların içinde bulunduğu durumu ifade ediyor. İlkesel ve yüceltici olan temel insani değerlerle, iradeyi büyüyen, yıkılmaz ve kırılmaz kılan ne varsa onlarla oynamayı korkunç bir alışkanlık haline getirmişsiniz. Son dönem dayatmalarınızın özü budur. Bütün çabalarımızla önüne geçmek istememize rağmen, içimizdeki düşman adeta ahtapot gibidir; bir kolunu vuruyorsun, diğer kolunu uzatıyor, bir türlü öldürülemiyor. Tıpkı kırkayağa benziyor; bir tanesini vuruyorsun, ertesi gün yeni bir tanesi ürüyor. Basit yaşama, basit ölümlere o kadar alıştırmışsınız ki, ne bir dinde, ne bir felsefede bunun yerini bulmak mümkün değildir.

Halen sıradanlaşmayı ve yaşamla oynamayı sanki normalmiş gibi vazgeçilmez bir kişilik özelliği olarak sürdürüp gidiyorsunuz. Bu ne cesarettir? Tüm insani değerlere karşı mutlak bir imhanın yürütüldüğü bir yerde, bir savaş ortamında neden yıllardır öğrenemiyor ve toparlanmayı bir türlü gerçekleştiremiyorsunuz? Toplum içindeki lanetliliği anladık; ama içimizde bundan daha tehlikeli konumlarda bir lanetliliği sürdüren, bencilliğin her türlü biçimiyle neredeyse yoldaşına düşman olan birçok kişilik var ve biz bunları anlamakta zorlanıyoruz. Bunu "Benim yerim ne olacak?" diyerek yapıyor ve bu kadar benlik sevdası yaşıyorlar. Çok açık ki, bu benlikle bir ordulaşmayı ve bir özgürlük eylemini geliştirmeyi bir yana bırakalım, kurtlar sürüsü gibi birbirinizi yiyorsunuz. Size bütün bunlar basit gelebilir. Ama çözümlerlerde ortaya çıktı ki, en benim diyen komutanınız bile içimizde düşmanlığı çok tehlikeli bir biçimde körüklemekten, bunun teori ve pratiğini derinleştirmekten başka bir şey yapmadığı halde hala hak hukuk peşindedir, hala "Ben ne olacağım?" diyor ve gözü doymaz bir biçimde değerlerin gaspı özlemindedir.

İnsanın nefsi kirlenir, insanın ruhu kirlenir de bu kadar olmaz. Komutanlık adına birazcık tedbir olsa, birazcık vicdanı ve imanı olsa, kesinlikle ne bu kadar acılarımız ve kayıplarımız olur, ne de yaşama karşı bu kadar tepkili hale geliriz.

Bu yaklaşımlarınız kimden kalmadır, açıklayın dediğimizde bahane arıyorsunuz. Bu terbiyeyi nereden aldınız? Büyük namussuzluk içimizde kendini böyle yaşıyor. Adeta karaçalı ve diken gibi batmaktan başka hiçbir özelliği olmayanlar, bu halleriyle içimizde yaşamayı kendilerine hak gibi görüyorlar. Bunlar çılgın mı? İnsan cahil olur, fukara olur da bu kadar olmaz. Diğer yandan sözüm ona dürüst aptallar, köleler de buna zemin oluyorlar. Bunlardan başarı beklemeyi bir yana bırakın, kendi can kaygılarını bile güdemiyorlar ve kendilerini yaşatmanın çok rahat alınacak tedbirlerini bile almaktan vazgeçiyorlar. Hayret ediyorum, bizim en erken yaşlarda sorguladığımız yaşam gerçeğini hala utanmadan yaşamaya nasıl cüret ediyorsunuz. Size lanetliliğin bütün baştan çıkarıcı

etkilerini yedi yaşınızdan itibaren vermişler ve sizi bu hale getirmişler. Psikolojide de, insan yedisinde neyse yetmişinde de odur denilir. Bu çok acı bir durumdur.

Kendimi an be an çözümlüyorum. Doğru yaşamaya ulaşmasam ve bir fikir noksanlığı taşısam, o gün kendimi bitiririm. Her şeyiniz eksiklik ve yanlışlık dolu olmasına rağmen, sonsuza dek onunla yaşamak sizin için artık bir kader gibidir. Bu ruh veya bu ruhsuzlukla bu savaşımın içine girilemez. Yalnızca sıcak savaş cephesinden bahsetmiyorum; bizim yaşamımız bütünüyle savaşmaktan ibarettir. Her şeyden önce fikrin esası vardır ve ben onu temel aldım. Ruhum sizinki gibi dikenli ve kara yüzlü değil, muazzam bir aydınlatma içindedir. En güzel duygularla bütün zulümleri yıkacak bir iradeyi yakalamadıkça, o gün kendimi yaşamış hissedemem. Siz bütün bunları bir tarafa itiyorsunuz. Bizi biz yapan esasları veya partimizin tümüyle yükseliş gerekçesini tanımaz hale getiriyorsunuz. Düşmanın bile uzaklaştığı tehlikeli yaşam, hatta savaş özelliklerini bize ve halkımıza dayatıyorsunuz. Bu inanılmaz bir şeydir, ama gerçektir. Özel savaş içinizde nasıl bu kadar etkili olmuş ve kişiliğinizi buna nasıl bu kadar açık bırakmışsınız, şaşırılmak elde değil. Bu nedenle diyorum ki, yanlış doğmuş, yanlış büyümüşsünüz. Keşke doğmamış olsaydınız! İnsan bu kadar yanlışlıklarla yaşamaya nasıl cesaret eder? Bu, büyük suç ve büyük hakarettir, adeta yer yarılma da insan içine girse diyoruz.

Kısaca lanetli kavimlerin tehlikeli isyan dönemlerini çağırıştırıyorsunuz. Bu durumunuz size normal gibi geliyor, ama öyle değildir. Siz, PKK'nin kitabını anlamamışsınız. PKK'nin kutsallığını, imanını, taktik savaş ve günlük uğraşı düzeyini anlamamışsınız. Bu sorunu bir an önce ortadan kaldırmamız gerekiyor. Düşmanın bu barbar özelliklerini ve en pis kalıntılarını bu büyük ve yüce hareketimize dayatmak şurada kalsın, kesinlikle bir an önce atmak zorundasınız. Bu bir dayatma değildir ve bu laneti savunmanın doğru hiçbir yönü olamaz. Ben bunun izahını ne bir kitapta, ne de hiçbir toplumsal gerçeklikte bulamıyorum. Bunun izahı şudur: Devrimin yüceltici etkisiyle düşmanın özel savaşından da öteye -yalnız günlük olarak insan vurma taktikleri de değil- yaşam alışkanlıklarındaki kısılcacın altında kalan bir şeyleri temsil ediyorsunuz ve bunları birbirine karıştırmışsınız. Ben hiçbir zaman yaşamı böyle ele alamam. Bu yaşama gelmeme rağmen, bir saniyemi bile asla sizin gibi yaşayamam. Bana göre yaşama yapılacak en büyük **hakaret**, bu tarzla ayakta kalmaktır. Düşünün ki halk, söyleminizden ve yürüyüşünüzden rahatsızdır; bu da başarı değil, başarısızlık getiriyor. Bundan kendinizi sorumlu tutacaksınız. Bu parti hiçbir zaman bunu hakketmedi. Bu kadar acıya dayanabilen, direnebilen ve mucizeden de öteye bir çabayla işleri bu noktaya getiren bizlere karşı yaptığınız bu dayatmalarınız en büyük hakareti ifade ediyor.

Gelişmemek, başaramamak ve en şirin bir yoldaş haline gelememek hakarettir. Siz çok tehlikeli bir gerçeklikle oynuyorsunuz. Yüceltici ve kutsal yönleri olan bir çalışmayı ortaya koysak da, şu anda karşı karşıya olunan durum budur. Çok iyi biliyorsunuz ki, düşmanı bırakmış, bu değerlere musallat olmuşsunuz. Düşman bir tarafa bırakılmış; yetki savaşı, kariyer savaşı, komuta savaşı adı altında değerlerin **bozulması** savaşı yürütülüyor. Bunları anlamak da istemiyorsunuz. İşin en acı tarafı, kendinize göre bir gündeminiz var ve kemirici kurtlar gibi hep onu yiyorsunuz. Nefsinizi ıslah etmeye, iradenizi geliştirmeye ve işleri güzelce yapmaya yaklaşmak istemiyorsunuz. En değerli komutanımıza bakıyoruz: Yoldaşları üzerinde keyfi iradesini nasıl dayatacağını veya onları nasıl ölüme göndereceğini, hiçbir iş başarmadan o değerleri nasıl kendine mal edeceğini düşünüyor. Fikri de, zikri de budur ve birçok açık ortaya çıkıyor. Önce partinin bütün yüceltici etkilerine karşı uzlaşıyorsunuz; ardından partinin bütün yüceltici ideolojik ve örgütsel pratik hattı çiğnendikten ve onun kuralları bir tarafa atıldıktan sonra, ikinci düzeyde sıra birbirinizle uğraşmaya geliyor. Bu sefer "Kim kimi alt eder?" diyerek bütün hünelerinizi birbirinize karşı kullanıyorsunuz. Ardından birisi bitip sözüm ona diğeri hakim olup iktidar olduktan sonra, üçüncü aşamada sıra kendinize, yani nasıl öleceğinize geliyor. Çok kötü bir ölümle kendinizi noktalayarak, böylece üç aşamada bitişini gerçekleştiriyorsunuz. Bu inanılmaz bir şeydir. Pratiğinize baktığımızda, hemen hemen hepinizde ağır basan yönün bu üç aşamada kendisini gösterdiğini göreceksiniz.

Korkunç bir duvar oluşturmuşsunuz, ona çarpıp geri döneceksiniz, ama bu bir gerçektir. Ülkenizde nefes bile alamıyorsunuz, savaş birliklerindeyse bir iki adım yol bile alamıyorsunuz. Son süreçlerde bütün kayıplar, en basit bir yol yürüyüşünde adımların bile savaş kurallarına göre atılmadığını gösteriyor. Yaşamda hepsi öfkeli, çünkü yetersizlikleri ve yönetim bozukluklarını had safhaya vardırımlar. Hatta düşman ordusunun generalleri bile "Eskiden bizde asık suratlılık hakimdi, şimdi erlerimizle sığağı sığağına aynı çadırda kalıyoruz" diyorlar. Halk için de, "Eskiden bunlar PKKlidir diyerek düşman gibi üzerlerine gidiyorduk, şimdi ise hepsinin ayağına kadar gidiyoruz, hepsi şu anda PKK'yi değil bizi istiyor" diyebiliyorlar. Yine "Gerilla taktiklerini, pusuları, gözetlemeyi ve nefes nefese araştırmayı biz yapıyoruz" diyorlar. Düşman ordusu bizim olumlu özelliklerimizin hepsini kendisine mal etmiştir. Bizimkilerin yaptığınısı avarelikten başka bir şey değildir. Halen "bundan başka olamaz"ı bize kanıtlamaya çalışıyorlar. Siz "başka türlü olamaz"ı kimden öğrendiniz? Elinize sözüm ona bir yetki geçirmişsiniz, ondan da bir şey anladığınız yoktur. En iddiasız ve en sıradan bir yaşamı yürütüyorsanız ve kendi yoldaşınızın kıymetini bilmiyorsanız, ülkenizde gözünüz yoksa, bir savaş kuralının disiplinlice uygulanmasında hiçbir iddianız yoksa, o zaman kendinizi ne yapacaksınız? Bu kişilikle halen nasıl yaşıyorsunuz? Bunun kendisi bile insanlığa büyük bir hakarettir. Gelişmemenin ve bozgunculuğun teorisini yapmak bizdeki en tehlikeli düşmanlık değil midir?

Bütün raporlarınıza, günlük duygu ve düşüncelerinize bakın; bunun adı **kemirmedir**. Hatta daha da derinliğine ele alınırsa, düşmanın özellikle toplumsal gerçekliğimizdeki aile, kabile ve aşiret kişilikleri biçiminde körüklediği, bin yıldır beyninde ve yüreğinde bin defa birbirine karşı kıskırttığı kişiliğin hortlatılmasıdır. Bu kişiliğin şuna buna saldırma, soyuna ihanet etme, yaşamı rezil etme, çok kötü bir çirkinliği kendine çok güzelmiş gibi yakıştırma biçimindeki yaklaşımları ajanlık değil sıradan bir işbirlikçilik olsaydı, biz ona da razı olurduk. Burada örgütlenmeden veya siyasetten bahsetmiyorum; bin yerden birbirinizi yiyip tüketecek, her şeyinizle bir diken gibi batacak, sonra da kendinize "Sen iyi bir Kürtsün, devam et" diyeceksiniz. Ata ideolojisi -ki, işte en büyüğü de Barzani'dir- böyle uygulanıyor, diğerleri de bunun kulları oluyor.

Bin yılların hikayesini PKK'ye de böyle bulaştırdınız. Ben bunlarla savaşa savaşa buraya kadar geldim. Savaşımı kendimi tanıdığım ilk günden bugüne kadar bu olumsuzluklara karşı vererek geliştirdim. Sizin yanılığınız buradadır. Savaşımızla şu anda büyük bir olay haline geldik ve bu bir iddia değildir. Bir kitle hareketi, bir halk hareketiyiz. Şimdi ya bunu tanıyacak ve gereklerine uyacaksınız ya da nerede olursanız olun bu savaşımın hedefi haline geleceksiniz. Biz atadan kalma yaşama müsaade etmeyiz. Şu anda sizin yaşadığımız bu tarzı ben on yaşımda karşıma aldım, yerle bir ettim ve böyle büyüdüm. Siz yanlış büyümüşseniz ben ne yapayım? Siz fitne, fesat, zavallılık, inkarcılık, ruhsuzluk ve çirkinlik temelinde büyütülmüşsünüz.

Peygamber de halka hitap ettiğinde, "Bu cehaleti, cahilliği, münafıklığı terk edin" demişti. Bilindiği gibi bunlar kitaplarda var, bunları okuyun. PKKli olamıyorsanız hiç olmazsa dindar olun. İyi bir Hıristiyan da, iyi bir Müslüman da olsanız razıyım. Ama bu

münafıklığa asla razı değilim. PKK, dinin ve reel sosyalizmin eğer varsa olumlu yönlerini esas alan ve bir de kendinden bir şeyler katan bir harekettir. Bunları incelemeyi neden durdurdunuz? Yıllar geçmesine rağmen, tek başıma milyonlara bir şeyler öğretiyorum ve hala bundan bıkmadım. Siz kendinizi eğitemiyorsunuz. Eskiden "Hangi kabileden, aşiretten, kavimdensiniz?" derlerdi. Peki, siz kimsiniz, hangi taifedensiniz? Sınıfınızın ne olduğu belli değildir, ama bu sorular yakıcıdır.

Diğer bir kusur şuradadır: Halka mal edilecek bir takım değerler yaratılmıştır, ancak şu anda bunları kemirme savaşı var. Dikkat ederseniz, şu anda paylaşılacak fazla bir şeyimiz de yoktur. "PKK'nin zenginliği" deniliyor, ancak mücadele için bir şeyler yeniyor, yoksa hiçbir şeyin tadı ve zevki yoktur. Eskiden ananın yaptığı yemekleri bin kez özlüyorum. Sizin paylaşmak istediğiniz şeyler bana çocukluk günlerimin özlemlerini hatırlatıyor. Çünkü bunlar kan değerleridir ve ancak büyük bir savaşçılıkla yenilip yutulabilir; başka türlü kan içmiş olursunuz. Bu kadar savaşmama rağmen, ben hala kendimi doğru dürüst yaşatamıyorum. Bu kadar şehit, bu kadar yoksul halkın emekleri karşılığında yemeği bile fazla buluyorum; onun için midem çalışmıyor. Midem daha çok kabul edilebilecek basit şeylere çalışıyor. Fizyolojik bir olay bile bu kadar şartlanmış. Önderlik adına yersiz bir tek söz söylemem, hele böyle büyük yanlışlıkları kelime ve adım düzeyinde bile yapmam mümkün değildir. Bir de kendinize bakın, o zaman dehşeti görürsünüz. Halen bunları biraz kendimde örgütleyip uyanık davranmasam, beni bitirebilecek bir biçimde kendinizi dayatırsınız.

Kürt olayında neden ciddi bir kişilik çıkmıyor? İçinizden neden ünlü bir komutan çıkmıyor? Çünkü bu ruhla çıkmaz. İşte ünlü komutanınız **Zeki**'yi gördünüz. Sözüm ona içinizdeki en yaman ve kendini en çok beğenen kişi budur. İşte onun durumu da ortadadır. O halde kendinizi neden sorgulamıyorsunuz? Sizi asker yerine bile koymuyor, suya götürüp susuz getiriyor. Eğer bizden korkusu ve yine üzerindeki etkimiz olmasaydı, sınırsız öldürme de dahil, her türlü tasarrufta bulunurdu. Kızları düşmüş insanlardan daha kötü kullanmaya yelteniyor ve siz sadece buna hayranlık duyup seyrediyorsunuz. O zaman insanlığınızı nasıl savunacaksınız? Hani özgürlük savaşçısıydınız? Burada büyük bir gaflet ve yanlış içinde olduğunuz çarpıcı bir biçimde ortaya çıkmıştır. Demagoji yapmakla, kendi kendini aldatmakla insan sorunlara cevap olamaz.

Halkı Örgütlemek Altın Değerinde Bir İştir

Günümüzde **yiğitlik** temel doğrudan, temel tutumdan taviz vermemek, onun cesaretini ve çabasını sürdürmektir. İçinizden olgun, dirayetli, ne yaptığını bilen ve düşmanı ile biraz savaşılabilen tek bir yiğit insan çıkmıyor. İçinizde "yiğitim" diyen kaç kişi var? Bir de kalkıp "yaşam, kadın, erkek, duygu" diyorsunuz. Oysa ayakta duracak halde bile değilsiniz. Ben böyle olsam kadınlığımı da, erkekliliğimi de iki günde dinamitlerim; zaten ilk günden beri dinamitledim. Düşmanın her türlü hakareti ve ölüm tehlikesi altındasınız, gözünüzün içine ölüm girmiş, ama hala kendinize göre yaşamaktan bahsediyorsunuz. Yaşananlar günlük olarak karşınızdaki olmasına rağmen, ısrarla "Sen bırak, ben yine yalanımı sana yutturayım" diyorsunuz. Benim bir doğru üzerine ne kadar çaba sarf ettiğimi bilmiyor musunuz? Beni hiç tanımıyor musunuz?

Bu konularda analarınızı hiç suçlamıyorum, anaları hiç söz konusu etmemek gerekir. Sizin öğrendiğiniz anaokulları başka okullardır, bu okullarda sizi çok kötü kandırmışlar. Bizim öğrenme tarzımız farklıdır. Yoldaş olamıyorsunuz. Bırakalım yoldaş olmayı, bir kemirme hareketidir sürüp gidiyor. Geri kalan diğerleri de köle ve iradesizdir; en ufak bir şeyde çarpılıp gidiyorlar. Yiğit denilebilecek insan yoktur. "İnsan nasıl yiğit olur?" diye bir tartışma yürütüp kendinize çekidüzen vermelisiniz. İçinizde halkının ve yoldaşlarının yüreğine göre nasıl olunacağını kendisine soran var mı? Ben kendimi size dayatmıyorum, beni beğenin de demiyorum. Kendime olan saygımın bir gereği olarak, bu kadar ciddi olmama rağmen, hala -düşmanımın bile bana saygılı olduğu çok iyi bilinir-gittiğim her yerde -ki, hiçbir imkanla bir yere gitmiyorum- bir bakış açısı altında iğne ucu kadar bir fırsatı yakalayıp, büyük bir çabayla bir şeyler yaratıyorum. Bunun dışında hiçbir olanağım yoktur. Bir yetkiyle veya sizin gibi o çok taptığımız bir komutanlıkla, hazır bir kuvvetle hiçbir yere gitmem. Bu çok açıktır ve gözlerinizin önündedir. Hanginiz böyle yapmayı esas alıyor ve bir güne böyle başlamak istiyorsunuz? Böyle değilseniz, o zaman neden kendinizi beğeniyorsunuz?

Diğer bir noktada şudur: Yapacak hiç mi sağlıklı bir işiniz yoktur? Amerika'da bazı tarikat üyeleri toplu intihar ediyorlar. Nitekim bizde de savaşta yaşanan ucuz kayıplar bir nevi toplu intiharlardır. Oysa ben size zapt edilemez yaşamı öğütlüyorum. Erken yaşlarda yaşamı istediğim gibi yaşamayacağımı anlayınca, müthiş akıllanma ve iradeleşme yolunu tercih ettim. Siz bu konuda büyük bir duyarsızlık içindedesiniz. O yaşlarda aile bünyesinde, köyde ve toplumdaki çok sınırlı yaşam olanaklarını hemen tespit ettim. Birilerinin yardıma çağırarak, birilerine yaranmakla hiçbir yere varılamayacağını gördükten sonra, bu işi öğreneceğim diyerek tümüyle kendime yükledim. Ondan sonra toplumun iyi görmediğini yapmamaya, ama toplumun da gidişatı iyi olmadığı için yeni bir yol aramaya karar verdim. Kendimi yıllarca bununla yaşattım. Herkesin yaşadığını ve sizin halen yapmak istediklerinizi kendim için durdurdum. Mümkünse bir insana büyük değer vereceğim dedim. Bütün bilim kitaplarında din ve felsefe konularını araştırarak, bizim için bir yaşam yolunun bulunup bulunamayacağını soruşturdum. Doğruları buldukça çevremdekilere söyledim ve pratikte iş yaptım.

Ben insan canlısı bir kişiyim. Her insanla doğrular temelinde ve bitmez tükenmez çabalarla birleşebilmeyi esas aldım. Şu anda benim gücüm ne bu örgüt, ne bu ilişki arayışı ve ne de bu doğrular sayesinde. Gücümü bunları milyonlarca kere tekrarlayarak kazandım. Yaşam savaşının böyle geliştiği çok açıktır. Siz kendinizi sorgulama ihtiyacı duyuyor musunuz? Tüm yanlış yollara girmişsiniz, kendinize ilişkin bir konuda yanlışla dur demeye cesaretiniz bile yoktur. İçinizde "Bazı temel doğrulara kendimi yatacağım, örgüt içinde yanlışlık yapılırsa dahi ben yanlış yapmayacağım" diyen var mı? En akıllısı da dahil, bazı kişiliklere şunu demekten kendimi alıkoyamadım: Bakın, yeter, sizi dinleye dinleye yirmi beş yıl geçti; ya çekilip gidin ya da benim karşıma böyle çıkmayın. Bile bile başarısızlıklara yol açıyorsunuz, sonra da ne diye kem küm ediyorsunuz? Adam gibi görevlerinize sahip çıkın, bir şeyler yapın; eğer yapamıyorsanız, gidin mülteci kampında yaşayın. Yücelik adına, komutanlık adına böyle durmayın diyorum. Yol ve yöntem gösteriyorum. Savaş içinde bu kadar kötülük yayan kişilik var, bunlara hakim ol diyorum. Yine de ellerinden hiçbir şey gelmiyor ve bildiklerini okuyorlar. İşte PKK'deki aşınmanın ve PKK'de neden sağlam merkez olunamadığının, zafere göz dikmiş bir komutanı ve bir birliğin ortaya çıkmamasının izahı buradadır.

PKK'nin esas kişiliğini ve kimliğini ifade eden **Haki**'lerden tutalım, öldüklerinde bile kendilerini borçlu hisseden **Hayri**'ler, o günün imkanlarına göre çok büyük bir başarı olmasa da, yanlışlara katılmak bir yana, tek bir sözcükle bile yoldaşını yormayan, zorlamayan ve etrafına gücü oranında hep bir şeyler verebilecek militan kişiliği temsil ediyorlardı. Bizim içimizde mevcut olan kişilikler -yönetim, kadro, komutan ne dersiniz deyin- ne öğretebiliyor ne öğrenebiliyorlar. Sözleri zehir zembektedir, davranışları da imhaya götürüyor. Düşman bizden öğrendikleriyle tarzımızı uyguluyor ve bunda da başarılı oluyor. Eğer bu aşılmazsa çok tehlikeli

bir durumdur. Ben buna karşı biraz dayanıyorum. Benden yirmi dört saat sonra öyle yaşayacağını, hatta bir şey başaracağını sanan varsa kesinlikle biter. Kendinizi aldatmanıza hiç gerek yoktur. Eğer içinde yaşamak isteyen varsa, hiç ertelemeksizin mutlaka bir düzeltmeyi nefesine yedirecek ve bunu da özgürce savaşmayla yapacaktır. Sorunların nedenini burada burada değil, kendinizde arayacaksınız. Bunu "Anlamadık, duymadık" demeyin. Benim her gelişim ciddidir. Ben nasıl sizin karşınıza adam gibi çıkıyorsa, siz de benim karşına adam gibi çıkma dürüstlüğü göstermelisiniz. Artık karşımda çaresiz, şarlatan, kof ve dediği hep yalan çıkan kişiliklerinizi görmeye istemiyorum.

Tarihi ve hayatı konuları dünya alem biliyor. Neden siz hala anlayamıyorsunuz? Ben size doğruları gösteriyorum. Burada neden destan yazmıyor, birden bire yiğit kesilmiyorsunuz demiyorum. Benim belirttiğim açıktır: İster savaşta, ister yaşamda net olabilmek kadar, nefesine ve doğrulara hakimiyetle yapılması gerekeni yılmadan yapmak gerekir. Benim de yanlışlıklarım ve yetersizliklerim olduğunda, her yerde ve her zaman -bana karşı görevinizin de bu olduğunu bilerek- çekinmeden doğruya doğru, yanlışla yanlış diyerek görevinizi yerine getirmelisiniz.

Kanımcı söylemlerinizin altındaki diğer bir önemli etken, esasta yaşamak istememeniz veya düşmanın bin defa bozduğu yaşamı biraz yaşamak istemenizdir. Sigara misali ile tekrar örneklendirmek istersek, "Bırak, şu dumanla kendimizi biraz sarhoş edelim, bizim için yaşam bu kadardır" diyorsunuz. Ben bunu onaylamam. Köylüler hiçbir şeyleri yokken bile, hep "Yarabbi şükür" derler. Harap ve bitap haldeyken bile, nasılsınız denildiğinde, her zaman "sağ ol, iyiyim" derler. Oysa ortada ne iyilik var, ne de sağlık. Yalan bir söylemi tutturmuş gidiyorlar. Şimdi siz de bunu dayatmak istiyorsunuz, ancak ben buna kolay kolay aldanmam.

Kendimi eskiden beri doğru fikirlerle büyüttüm ve üstün bir yaşam tarzıyla donattım. Ancak siz bunu da anlamak istemiyorsunuz. İşte kara cahiller veya diğer deyişle tarihteki Ebu Cehil'ler de böyledir. Çok ilginç, durumlarınız ne kadar birbirine benziyor. Binlerce yıldır süren savaş, yüceliş hareketleriyle cehalet arasındaki savaşımıdır. Sizi suçlamıyorum, çünkü sizin koşullarınız çok kötüdür. Yanlış dönemde doğmanız ve yanlış tarzda büyümeniz sizin büyük bir talihsizliğiniz oluyor. Ben de neden beni doğurdun diye yıllarca anamla uğraştım. Kapıya taşlarla vura vura intikamımı almak istiyordum. Çünkü bana göre bu bir çocuğa karşı işlenebilecek büyük bir suçtu. Savaşımımın en büyük gerekçesi, bu kabul edilemez yaşamdı. Dikkat ederseniz, bu yaşamı çekiçle vura vura, düşman ve sizin iç gerilikleriniz şahsında döverek ne hale getiriyorum. Bu konuda halen de tatmin olmuş değilim. Kinim ve öfkem daha da büyüdü. Sizin iradeniz zayıftır, daha bir şey yapamamışsınız; ama hepiniz yorgun argınsınız, bıraksam bir yerde ölüp gideceksiniz.

Bu mücadeleye başlarken tek başıyaydım ve halen karşınızdayım. Daracık bir mevzide olduğum halde, her gün ne maharetler icat ederek savaşıyorum. Buna telesavaş da diyebilirim. Dönemin tekniğini de biraz kullanarak telesavaşı nerelere taşıyorum. Taktik hata yapmamak için yerimden çıkmıyorum. Yoksa bizzat hareketlenmeye daha fazla gelişmeye yol açacağıma eminim. 1972 yılında **Kemal Pir**'lerle birbirimizi ilk defa gördük. Kıştı ve soğuktu, o zaman ben ayaktaydım, O da karşımda yatıyordu. **Kemal Pir** beni yarım saat dinledi ve ondan sonra bir karar verdi, ama gerçekten kararını pir verdi ve o andan itibaren tüm yaşamını bir kahraman gibi yaşadı. Düşünün ki, 1972'de genel doğrular biçiminde birkaç şey belirttim. Ancak bu dönemde neredeyse her ay üç tane kitabı kapsayacak kadar değerli çözümler yapıyoruz. Bu çözümlerlerin bir kulağınızdan girip diğerinden çıkması burada kalsın, halen bir kulağınızdan girip girmediği de belli değildir.

İslam Devrimine, Fransız Devrimine ve Bolşevik Devrimine baktığımızda böyle şeylerin olduğunu görüyoruz. Şu anda Bolşevik Devriminin başına neler geldiğine bakarsanız, en hain sefillerin mirası korkunç bir biçimde nasıl yediklerini görürsünüz. Rusya'da en hızlı zenginleşmenin mafyalaşmayla korkunç derecede geliştiğini biliyorsunuz. Amerikan kapitalizmiyle şu andaki Rus kapitalizmini mukayese edersek, Amerikan kapitalizmi ötekinin yanında yedi suyla yıkanmış gibidir. En kara kapitalizm, şu anda Ekim Devriminin mirası üzerinde gerçekleştiriliyor. Fransız Devrimi de öyleydi. Burjuvazi kendi diktasını kurmaya doğru gittiğinde, **Robespierre** gibi devrimin en büyük kahramanlarının başını giyotine göndermekle işe başladı. İslam Devriminde de öyle olmadı mı? **Muaviye** ve **Yezit, İmam Ali**'yi katledip **İmam Hüseyin**'in başını keserek saltanatlarını İslamiyet adına yükselttiler. Her devrimin yanı başında böyle bir karşı-devrim tehlikesi vardır.

Benim durumum biraz farklıdır, kendime biraz hakimim. Tarihten ders çıkardığım gibi, kendi pratiğime de çok duyarlı yaklaştığım için yüzlerce karşıdevrimciyi ve onların küçücük kişiliklerini daha doğmadan beş paralık duruma getirdim. Yoksa PKK içindeki karşıdevrimcilik hiçbir devrimci harekette yoktur. Bu hem yaygındır, hem de amansızdır. Benim **arkadan hançerlenmemek** gibi kendime ettiğim yeminler var. O yeminin anlamı da böylesi ihanetleri yememek için müthiş uyanıklık ve duyarlılık göstermektir. Bu konuda içinde aldanmayanınız, aldanmayı bırakın, aldatmayanınız var mı? İki de bir benim gücümü soruyorlar: Benim gücüm hassasiyetimden ve çok tedbirli olmamdan kaynaklanıyor. Tedbir kendimi anlayış ve onun gerekleriyle hep duyarlı hale getirmek, yürütmek, yatırmak, kaldırmak, konuşurmak ve çalıştırmaktır. Başka türlü önder yetişmez, başka türlü komutan olmaz. Siz bu konuda babanızdan öğrendiğiniz bazı yöntemlerle kendinizi aldatıyorsunuz. Bana göre köy muhtarlığı bile bu kadar ucuz elde edilemez. Durumunuz köy muhtarlığından daha geridir. Bu açıdan tutarlı, duyarlı ve dürüst olacaksınız. Duyarlılığı ve dürüstlüğü olan kişilikler asla sizin gibi olmaz ve kaybetmez. Bunu hep iddia ettim. Mücadele için ihtiyaç duyulacak tek şey, gün yüzünü görmek ve nefes alıp vermektir, gerisi başarıdır.

Tarihin hiçbir döneminde insanlar bu kadar işsiz değildiler. Ben yolma da yoldum, pamuk da topladım, taş da taşıdım; bunlar ciddi ve önemli işlerdi. Daha sonra yolların tıkalı olduğunu gördüğümde, o zaman "Bir iş nasıl yaratılır?" sorununa kendimi verdim. Yolmayı en temiz ben yoldurdum, babam işime hep bakar ve kusursuz bulurdu. Çalışma tarzım müthiş fethediciydi, köy koşullarında bile eksiksiz çalışıyordum. Ona rağmen bu işleri yetersiz gördüm. En son üniversiteyi de bitirme noktasına geldim. Ancak insanın bu işlerle kendini fazla uğraştırması tehlikeli olabilir dedim. Devrimciliğe böyle başladım. Bir özelliğim de şudur: Bir işi en iyi yaparım veya en iyi yapabilecek düzeye gelirim. Daha sonra o işin yeterli olup olmadığı üzerine düşünürüm. Herhangi bir işe hakkını vermeden "Sıkıldım, yapamıyorum" deyip kendimi koyuvermem. İlginçtir, bu özelliğimi halen taşıyorum, bir işe hakkını vermesem onu bırakmam. Korkunç bir inatla bir işi en iyi şekilde yaptıktan sonra, bu iş bu kadardır der ve o işi bırakırım. Bana yeni ve daha sonuç alıcı bir iş gerekir derim. Üniversiteyi de biz böyle bitirebilirdik. Dikkat edilirse, günün ölçülerine göre en iyi işlerden birisini edinebilirdim, ancak olduğu gibi bıraktım.

Bu özellik karşısında sizin çok önemli bir yanılmanız veya kusurunuz var: Hiçbir işte dikiş tutturamıyor ve daha sonra partiye geliyorsunuz. Bu yanlıştır. Diğer bütün işleri en iyi yapacaksınız ve ondan sonra, "Bunların hepsi yetersiz, en güzel iş PKK'dedir"

deyip partiye geleceksiniz. PKK'ye yaklaşımınızı ve katılımınızı kesinlikle böyle tarif edeceksiniz. Başka türlü katılımların hepsi yanlıştır. Toplum size altın değerinde ne kadar iş de sunsa, "Bu işlerin hepsi benim için değersizdir" diyeceksiniz. Ben böyle yaptım. Öyle yapmasaydım, kusurlarımla PKK'leşmeye başladım. Elimden her iş geliyordu, zaten toplum da bana bunu söylüyordu. O köy ve hatta vilayet koşullarında, dört beş kişinin bile içinden çıkamayacağı koşullarda üstün bir iş imkanı yarattığımda, köylülere "Bakın, bu işi size bırakıyorum" dedim. O zaman benim ciddiyetime inandılar. Daha sonra yaptığım diğer bütün işler de böyleydi, askerlik işleri de böyledir.

Siz bu işleri kendi kendinize yaptığınızı mı sanıyorsunuz? Hayır, bir işi yapılabilir düzeye getirdikten sonra size bırakıyorum. Siz halen bir işe doğru katılmayı da bilmiyorsunuz. Herhangi bir iş elinizden gelmezse, devrim işi hiç gelmez. Benim yaptığım devrim işi şu anda dünyada bile bir numaralı iştir. Bu iş gerçekten adeta bir sihirdir, bir kilitir ve etkisi de öyledir. Bunun özünde yatan şudur: İnsan kendini en değerli iş konusunda çalıştırırsa, hiçbir tekniğin yapamayacağı en verimli ve en güzel işi yapabilir. İşte ben bunu temsil ediyorum. Müthiş zayıf ve atomlarına kadar bölünmüş bir halkı örgütleme işi, birinci altın değerinde bir iştir. İkinci altın iş, imha sürecinde bulunan, üzerinde bıçak sallanan halkı buna karşı savaştırma işidir. Üçüncüsü ise, özgür ve güzel yaşam işidir. Güzel ve özgür yaşayanlar o yaşamın etkisiyle her türlü değerli düşüncüyü ve eylemi kesinlikle vazgeçilmez bulur ve altın değerinde işler yaparlar. Size örgütlenmeye gelin diyorum, kaçıyorsunuz; eylem tarzınızı geliştirin diyorum, adeta "Bin defa ölüme varız, ama doğru eylem adına yokuz" diyorsunuz. Güzel yaşam için mücadele edin diyorum, "Öyle yaşama hayır" diyorsunuz.

Tüm bunları PKK'nin tarihine bir anlam veresiniz diye belirtiyorum. Biz bu tarihi küçük göremez ve sıradan karşılayamayız. Bu tarih müthiş bir direnme tarihidir. Başka bir partinin tarihinde böyle direnmelerin, böyle acıların bir örneği olduğunu sanmıyorum. Bu tarz dayanaklar ve yürütülüşle bunu anlaşılır kılmak istiyoruz. Siz de bunu dürüst ve yeterlice anlamalısınız. Çünkü her şey burada gizlidir. Bu ülke için, bu halk için, hatta insanlık için tek doğru ve önemli iş budur. Varsa yiğitliğiniz, kendinizi kesinlikle bu işte biraz gösterebilmelisiniz. Bu kadar şehide verilen sözler var. Bir değil binlercesine verilen bu sözleri ertelemeyen, bu değerleri kendimizde yaşatmanın sözüne kesinlikle sahip olmalıyız. Bu şehitleri çiğnemek ve unutmak kimin haddine olabilir? Bu değerlere ihanet edecek kadar kendimizden vazgeçmiş miyiz, gafil miyiz? Dikkat ederseniz, bütün bunlarla hem sizi anlayıp tanımak, hem de PKK'yi doğru anlatıp mümkünse kaynaşmanızı ve bütünleşmenizi ertelemeksizin -çünkü ertelenecek hiçbir saatimiz, günümüz yoktur- sağlamak istiyorum. Size değer de veriyorum, çünkü bize doğru gelebilmeniz değerli bir iştir. Bizzat ortaya koyduğunuz yaşamlarınız var, bu da değerli bir yaklaşımı gerektiriyor.

Şunda ısrarlı olmak zorundayım: Siz "Bizde insanlık, yiğitlik ve yaşam umudu, güzellik ve zafer bitti" diyemezsiniz. Bunu nasıl kabul edelim? Bu bitişlerin hikayesi gözlerinizden okunuyor. PKK'nin kaybettirilmek istenilen özü var ve ben o tehlikeyi önlemek istiyorum. Bu kadar direnme, bu kadar şahadet, bu kadar eza ve cefaya katlanmak PKK'nin bu özelliği içindir. Biz onu kesinlikle en kutsal, en yaşanılabilir değer olarak görüyoruz. Hepimiz bu özelliğe ulaşmak zorundayız. Hiç kimse hiçbir gerekçeyle ben buna ulaşamıyorum diyemez. Kim "Temsil edemiyorum" diyorsa, o küstaktır. O sahtekarı bulup ortaya çıkaracağız, o ruhsuzu ve zavallıyı içimizden çıkarıp atacacağız. Sanki hiçbir yaşam yolumuz yokmuş gibi kendini dayatan haliniz yüzünüzden okunuyor ve "Bırak, biz yanlışı dayatacağız" şeklinde bir tehdit de görüyorum. Her türlü çirkince yaşamaya evet diyen hal ve hareketleriniz de çok yaygın gözüküyor. Bunlara karşı durmak zorundayım.

Ben savaşı sizin gibi anlamam. Öyle bir iki Türk askerini vurmak, bana göre savaşın en istenmeyen basit bir yanındır. Düşmanı bu yaşamın önünde engel teşkil ettiği için vuruyoruz, yoksa bir damla kan bile akıtmak istemeyiz. Bize engel olmasaydı veya yaşamımızı imha etmek istemeseydi, tek başıma bu kadar direnip savaşı buraya kadar getirebilir miydim? Sizin savaş felsefeniz de bozuktur, hatta hiç yoktur da denilebilir. Yaşam felsefenizin olmaması kadar, bizim kurnaz komutanlarımızın yaşamlarını size nasıl dayattıklarını gördünüz. Biraz kendini ölçen biçen biri olmasaydım, beni de kandıracaktı. Zaten uzun süre kandırdılar da. Bu şunu ifade eder: İşler halen tehlikede ve sizler ya derin bir gaflet ya da aymazlık içindesiniz. Düşman ordusunun vazgeçtiği olumsuzlukları bu kadar yaşadığınız göre, düşmanın kendini reforme ederek düzeltmesi imkan dahiline girmişken, sizin kontralaşma tehlikemiz boy veriyor. Bunun çok somut belirtileri fazlaca var.

Demek ki, bu parti konusu son derece yakıcıdır. Partiye yenilerin de, eskilerin de kesinlikle dürüstlük ve yeterlilik temelinde doğru bir katılımı gerekiyor. Bu konuda zorlama yoktur, ama aldatma da olmamalıdır. Sizi anlamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama siz de halk adına artık bizi anlamaya çalışın. Amerikalılar kadar, TC'nin subayları kadar, hatta kendinizi bu gafletten çıkaracak kadar bizi anlamaya çalışın ki, biz de verilen sözün sahibi olduğunuzu biraz bilerek yaşam planlarımıza yön verelim. Birçok arkadaşı ülkeye gönderdik. Bunlardan bazılarının nasıl kaybedildiğini, nasıl kaybettirdiğini biliyorsunuz. Toprağa kök salmış, güçleşmiş bir kişilik yoktur.

Ben buralara geldiğimde, elin memleketinde sıfırdan başladım. "Sana halk yardım etti, herkesi sen yaratmadın" diyebilirsiniz. Fakat bu gelişmeler ben olduğum için oldu. Binlerce kişi buralardan gelip geçti. Neden bir şey yapamadılar? Bir çıkış gerekiyordu, onu da ben yaptım. Hepiniz gezdiniz, benim gittiğim yerlerden daha verimli topraklara da gittiniz, fakat varolanı kuruttunuz. Hatta hiç kimsenin bana vermediği desteği ben hepinize verdim. Bunları o kendini aç bırakmaların, kendini kurutmaların, kendini öldürtmelerin bir kader olmadığını göstermek için belirtiyorum. Buradan daha kuru yer var mı? Her yerde değer yaratılır da, buralarda yaratmak herhalde en zor olanıdır. Burada ne ülkenin havasını koklarsın, ne mağarasını, ne toprağını, ne bulutunu, ne de yağmurunu görürsün. Burada her şey başkalarınınındır. Ama biz burada yaratıyoruz ve işte yarattık. Size nasılsınız dediğimde, biliyorum ki açık sınırındasınız, sefilsiniz, zavallısınız ve titriyorsunuz; fakat sırf benim karşımda ayakta olduğunuzu göstermek için "iyiyim" diyorsunuz. Oysa iyilikten eser yoktur. Neden kendinizi gafil ve zavallı durumuna düşürdünüz? Ben öyle değilim, her gün herkese bir şeyler veriyorum ve halen bu zenginliğim var. Siz kendinize de bir şey veremiyorsunuz. Çünkü bunun terbiyeyle çok sıkı bir ilişkisi vardır.

Ben kendimi öyle terbiye ettim ki, insanların karşısına çıktığımda, önlerine onları ilgilendiren bir şey koyardım. Bu bir icat, bir oyundu; şimdiyse bu büyük bir savaştır, en üretken bir savaştır. Sizde bunun heyecanının bile olmaması çok acıdır. Keşke bu işler paralı askerlikle olsaydı da sizi maaşa bağlasaydık! Sahte komutan Zeki (Şemdin Sakık), "Yaşamı geliştirelim, delikanlıları evlendirelim" diyor. Keşke çözüm olsaydı da hemen bu yolla kendimizi sağlam kılsaydık! Keşke birbirinize hediye ettiğiniz değerler ve yumuşak sözlerle bu işler yürüseydi! Ama bu işler böyle olmuyor. Söylediklerinizi yapsam hain olursunuz veya olan da bir günde biter. Yani bu istekleriniz imkansız olduğu için değil, mücadele onunla büyütülemeyeceği ve kazanılamayacağı için yapmıyorum.

Maaşa bağlanan bir adam olsanız, Barzani peşmergesi kadar olursunuz. Köylülerin, karısı veya kocası için hangi halde olduklarını görüyorsunuz. Böyle yaşamak bir işkencedir, ama gerçektir. Bu işleri başka türlü nasıl yapabiliriz, siz söyleyin.

Siz "Biz tepkileri böyle geliştireceğiz" diyerek, son süreçlerde bir tarz icat ettiniz. Muazzam bir karşı tepki durumunda kendinizi aç bırakıyor ve benden intikam alıyorsunuz. Sizin elinize o kadar para verildi, yollar açık, istediğinizi alabilirsiniz. Ayrıca ülkenin her tarafında otlar ve ağaçlarda her türlü yemiştir, hatta sürüyle koyunlar var; tuzlama yapsanız hiç aç kalmazsınız. Neden kendinizi aç bıraktınız? Aslında böyle yaparak intikam alıyorsunuz. Bu yaptığınızın formüle edilir bir yanı yoktur. Diğer bir husus da, yüz binlerce mermiyi, çok önemli rol oynayabilecek silahları ve yiyeceklerin hepsini düşmana kaptırıyorsunuz. Hatta yoldaşlarınızı, o gececek insanları, ana kuzularını ölüme terk ediyorsunuz. Bunlar kader midir? Oysa doğru bir taktik geliştirilse hiçbirisine bir şey olmayacaktı. Gelin de buna öfkelenmeyin! Bunu kötü niyetten yapmıyorsunuz. Zamanında eğitime inanmamışsınız. Bir gerilla nasıl yaratılır, bir gerilla dağda nasıl yaşar sorularını kendinize sormadığınız gibi, babanızdan köylülüğü, köy çadırının nasıl kurulacağını, köy ilişkisinin nasıl olacağını öğrenmişsiniz. Bu yöntemle adam olunsaydı, başta babanız adam olurdu.

Savaşımızın Önemli Bir Amacı da Aşkı Gerçekleştirmektir

Bir de bu duygular, sevdalar sorunuz var. Bu da işin tiridi oluyor. Her şeyi yaptığınız gibi, tirit koymazsanız zevki olmaz. Bu alana da girdik mi, hassas alanlardan olduğu için, her şeyin bitirilişinin daniskası oluyor. Son halka budur. Zaten Kürd'ün en son kendini bitirdiği nokta budur ve bunu bizde de tamamlamak istiyorsunuz. Zavallı adam, savaşta ve güç olmada iflas ediyor, ondan sonra -kızları ben fazla suçlamıyorum, suçlanması gereken erkeklerdir- hakimiyet, irade, sözüm ona güç konumu onda olduğu için gözünü kıza diyor. Düşmana ve gerillere karşı iktidar olamamış, zavallı bir kıza karşı iktidar olmak istiyor. En büyük ayıp bu değil mi?

Bu yönümle de kendimi iki cümleyle tanıtabilirim. Belli bir iktidar gücüm oluşmuş, emperyalizme karşı söz söyleyecek gücüm var, benden oldukça çekiniyorlar; ama bu kadar çabalamalarıma rağmen, sizin yaptığınız gibi kendimi zayıf insanlara, bu savaşçılara, hele bu kızlara karşı bir iktidar gücü gibi gösterme düşkünlüğü içine girmiyorum. Ne kadar büyük farkımız var. Zayıf insanlara karşı insan kendini güçlü gösterir mi? Ama bu konuda komutanlarımızın hızını kesemiyoruz. Bazıları da uyuşuktur, "Ya yaşamdan vazgeçeriz ya canavar kesiliriz" diyorlar. Bu komutanlarımıza, neden ölümü esas alıyorsun; ölüm düşmanın sana yüzyıllardır dayattığıdır, biraz diren diyoruz. Yenildikten sonra kadına koşacağınıza, başarıya koşun.

İlişkilerinizin özünde yatan şudur: Yenilginin başladığı ve örgütün bittiği yerde güdüleriniz ve en ilkel duygularınız kabarıyor. Oysa bunun tersi olmalıydı. Zafere doğru tırmandığımızda ve düşmanı yenmeye doğru gittiğinizde, duyguların en büyüğü gelişmeliydi. **Aşkın** doğru tanımı budur. Özgürlük tutkusu hep böyle izah edilir. Ama siz bunu hep tersine çeviriyorsunuz. Adına da kadın-erkek ilişkisi diyerek her gün lafazanlık yapıyorsunuz. Kendinizi bir türlü bize doğru tanıtmak istemiyorsunuz.

Sosyal konular, sosyal yaşam diye bir kavram icat edilmiş. Sosyal yaşamı birçok kez dile getirdim. Fakat bizim tarif ettiğimizini tersini dayatıyorlar. Sosyal yaşamın bir anlam ifade edebilmesi için, çok önemli siyasal ve askeri esaslara bağlanmak zorundayız dedik. Örnek olarak kendi yaşamımı gösterdim. Yaşamımı amansız bir örgütsellik ve siyasallıkla birleştirmeseydim, sosyal yaşam diye bir yaşam zaten yoktu, hala öyledir. Bunlar çok açık ve hepsini kanıtladık. Duygularınız son derece köreltici ve güçten müthiş düşürücüdür. Bu büyük bir hakarettir. Buna nasıl cesaret ettiğinize şaşmamak elde değil. Bu yaşama gelmeme rağmen, halen güçlendiren ilişkiyi, kadınları bu kadar güçlendirmeyi henüz çok yetersiz buluyorum. Bizimkiler buna karşılar, "Başımı kaldıran kadın canavardır" diyorlar. Ünlü komutan Zeki, iradesi biten ve dört dörtlük teslim olan kadını bekliyor veya iliklerinden boşanıncasına bireyciliğe batmış ilişkiler istiyor. Bu ne kadar büyük bir ayıptır!

En kötüsü de sizin ruhlarınız buna alışmış, yani serbest kalsanız hepiniz böyle olacaksınız. Bu, aşka ve insana çok büyük bir hakarettir. Bunda güzellik ilkesinden eser yoktur, güzel diyebileceğimiz kavramlarla ifade edilecek hiçbir şey yoktur. İşte böyle akıl hocaları türemiş ve içinde bunun gözü kara uygulayıcıları var. Aşık olmanın kolay olmadığını size açtım, bunu çözdüm ve oldukça da bilimsel olarak izah ettim. Şu anda bu güçlü tarifi başka bir psikologun veya bir sosyologun yapacağını sanmıyorum. Sizde güç yoktur. Güçsüz olanlar aşkla ne bağlantı kurabilir? En aşık olunamayacak kişilikler sizsiniz. Aşk zaten kişiliğinizde çoktan beri ölmüştür. Onun yerine ne kalmıştır, biliyor musunuz? Afrika yerlileri çok güzel insanlardır, onların geri düzeydeki ilişkileri bile bana çok anlamlı gelir. Ama sizinkiler bir karabatak gibidir.

Bunun nedeni tarih boyunca süregelen sömürgeciliktir ve siz bunları anlamak zorundasınız. "Canım duygu istiyor" diyorsunuz. Ne duygusu? Sizde duygu diye bir şey kalmamış. Bu savaşın diğer önemli bir amacı da aşkı gerçekleştirmektir. Bu zavallı kızlara fiziki olarak ayakları üzerinde yürüme gücü vermek için bile kırk yıldır hazırlık yapıyoruz. Bir kız elinize geçse, belki de yirmi dört saatte ne ruhi, ne fiziki bir yanı kalır. Zaten ondan sonra bizim adam hoşaf gibi dökülür. Bizim aşkın içine düştüğü son durum budur. Seven, aşık olan kişi böyle yapar mı? Bunları anlayacak ve böyle yaşayacaksınız. Biz öyle bildiğiniz gibi tiplerden değiliz. Benim 'Sinekli Hasso' olmadığımı anlayacaksınız. Hiçbir erkek ve hiçbir kız bizi baştan çıkaramaz. Yanımıza gelenler göğe yükselme gereğini esas alırlar. Düşme ve düşürme şurada kalsın, göklere uçmaktan bahsediyorum. Biz bunları kanıtladık. Aşklarımıza, duygularınıza hiç karşı değiliz. Ama bunlar sizi göklere uçuruyor mu, orası önemlidir. Doğrultunuz öyle değildir, ondan sonra hemen "Yere çarpıldım, parçalandım" demeyeceksiniz.

Ben kendime fazla pay biçmiyorum veya her şeyi yarattım demiyorum, ama sağlıklı aşkın yolunu da açtığıma inanıyorum. Duyarlı bir biçimde bunu inceleyin. Ben akıllı bir adamım, gerçekten bir şeyler yapıyorum, ama siz onu mahvediyorsunuz. O sizin uyguladığımız bütün erkekleri ve kızları ben yarattım. Belki farkında değilsiniz, ama hala onlara yaşamı öğretmeye çalışıyoruz. Düşünün ki bütün fiziki, ruhi ve cinsel yanlar kusurlu ve özürdür; onları muazzam düzeltmekle uğraşıyorum. Bunlar olmadan önemli duygular gelişebilir mi? Babadan anadan bellediğiniz bir sanat var. Kim kimi nasıl kandırdı? Halen hatırlıyorum: '90'larda, "Biz birbirimizin gözüne bakarız, ne demek istediğimizi anlarız" diyorlardı. İyi ki bu karasevda tarzına kendimizi kapattık. Sevdalandın mı bitti. Eğer kapatmasaydım, benden de beş metelik değer çıkmazdı. Fazla kendimi abartmayayım, insanlardan oldukça etkilenen birisiyim, fakat halen kendimi temkinli yürütüyorum. Bütün insanlarla ilişkilerde yüreğim sonuna kadar çok duyarlıdır. İnsanlara verdiğim değerın daha gelişkinini başka bir örnekte bulabileceğinizi sanmıyorum. Ama yine de "ya şöyle olursa" diyerek tedbirli oluyorum. Siz de böyle olursanız büyüdükçe büyürsünüz ve belki de kolay düşmezsiniz.

Sizi serbest bıraksak, kadın-erkek boyutunda birbirini aldatmayan kimse kalmayacak. İdeolojiyi, politikayı ve örgütü göz ardı ederek, bir çırpıda "Bunlar bir tarafa, bizim fiskoslarımız bir tarafa" dersiniz. Tabii burada her şey kaybediliyor; ordu da gidiyor, yaşam da gidiyor, aşk da gidiyor. Şimdi bana "Senin bu söylediklerin bizi çok zorluyor" diyeceksiniz. Ancak sorunu ben yaratmıyorum, sadece sorunun aşılmasının gerekçelerini yaratıyorum. Düşman sizin için ne yapıyor? Sizin kimliğinize ve kişiliğinize yüceliğe göre metelik kadar değer veriyor mu? Yaşamı kurtarma, yaşama saygı ve güzelliğe davet çok önemli değil mi? Kuşlar bile en emin yerde, en azından yılanla insan elinin değmeyeceği yerde, bir emniyet anlayışıyla yuva geliştirirler. Kendinize bakın, düşman elini uzatsa gırtlığınıza yapışır. Neymiş de, duygusalıklar geliştirmiş! Buna hayret ediyorum. Kuşlara bakarak bir şeyler öğrenemediniz mi? Yaşamı seveceksiniz.

Bunları belirtirken, kimse size yaşamdan, büyük duygulardan vazgeçin demiyor; tam tersine, yaşamın bütün diyalektiğini felsefi yönlerinden estetik yönlerine kadar öğrenin diyorum. Bunları öğrenin. İşler öyle köylü kurnazlığıyla olmuyor. Eğer köylü kurnazlığıyla işler başarılsaydı, biz dünyanın en önünde olurduk ve en görkemli aşıklar da orada ortaya çıkardı. PKK'nin ideolojik ve savaş dersleri hep bu temeldedir. Öyle bir tarz icat etmişsiniz ki, yaşamdan kopmuş tükenmişsiniz. Önce örgütü, sonra birbirini, en son da kendini tüketme tarzını ortadan kaldıracacağız. Ben insanlar için bunun doğal olduğuna inanmıyorum, insanlıkta ısrar kesindir.

Umarım partimiz resmen yirminci yaş yılına girerken, en önemlisi de düşmanın fark ettiği olumlu özelliklerimize sahip çıkarak kendi olumsuz özelliklerini bize dayatan yanlarına karşı yetkin bir savaş vermeyi hem kalıcı hem de kesin kılmada kararlısınız; sadece kararlı değil, an be an yeterli bir çaba içindedir. Öncelikle bu tehlikeyi böyle aşma gücünü göstereceğiz. Bununla birlikte tarihimizin çok müthiş direnme ve başarıma yanlarını yine aynı kesin kararlılık ve yetkin çabayla kendinize mal etme tutarlılığını göstereceksiniz. Özgür yaşam konusunda sağladığımız çarpıcı gelişmeye –ki, bu en cansız bile dirilişe çeker- yüksek değer biçecek ve büyük ilgi göstereceksiniz. Bunun özelliklerini hem tanımlayacak, hem de kendinizi o temelde yaşamsallaştıracaksınız. Biz partimizin bu yirminci görkemli final yılını bütün bu doğrulara yaraşır temelde karşılayacağız. Aksi halde kararlılığın tersine olan yanlar aşılamaz ve yirminci yıla girerken etkili olursa, bu partiye ihanet etmiş oluruz ve parti elimizden kayıp gider. Tehlike bu kadar büyüktür.

Tarihimizde ilk defa onurlu bir yaşamın eteğinden tutuyoruz. Bu yaşama bırakmamacasına sahip çıkabilmeli, bunun için sonuna kadar sorumluluk ve ciddiyet göstermeliyiz. Her insanın eksikliği vardır; ama yaşadıkça çaba harcararak bunları hem düzeltiyor hem de aşıyoruz. Bu işe başlarken, hepimizden çok daha zayıf olan birisiydim. Ama sizden farklı olarak yaşamaya karar verdikten sonra inanç ve dürüstlikle, sürekli olarak elimden gelebilecek çabaları esirgemeksizin yaşamın gereklerini yerine getirme tutarlılığını gösterdim. Şunu kesin belirtebilirim: Bendeki fark sürekliliktir, halka üzerine halka eklemektir ve bununla kendim varsam varım demektir. Siz hatalarınızla sürekliliği çok kesiyorsunuz, halkalar çok kopuktur. Altın değerinde bir halka da olsanız, diğerlerinden kopuk olduğunuz için yere dökülüyorsunuz. Devrimin arabası ancak sağlam zincirle ileri çekilebilir. Sizde bütün halkalar kopuk olduğu için zincir bile olamıyorsunuz. Sağlam bir zinciri bir yana bırakalım, yoğunlaşamama ve halka üstüne halka ekleyememe sizi böyle kopuk halkalar biçiminde saraya buraya savuruyor ve dişe dokunur bir şey bırakmıyor. İşte bunu aşalım ve yaşam üzerine yoğunlaşmayı süreklilik sağlayacak bir biçimde kesinleştirelim.

Burada kayıplarımız o kadar önemli değildir; biri gider, on tane halka hazırır ve eklenir. **PKK tarihi yenilmezlik tarihidir.** Bu peş peşe, amansız ve fazlasıyla eklenen halkalar sisteminden ileri gelir. Eğer siz de böyle olursanız, her alanda sağlam yoldaşlıklarla ilerleyeceğiz. Birisi kitap yazmış, bizim için "cumhuriyet" diyor. Biz sadece cumhuriyet değil, ekonomik, toplumsal ve askeri bütün yönlerini de planlamış ve kendisine uygulatan bir otoritenin ta kendisiyiz. Şunu demek istiyorum: Biz salt klasik anlamda bir parti değiliz. İlginç bir önderlik tarzını yürütüyoruz. Bu da benim kara kaşım kara gözüm değildir, bir kurumdur. Ben olsam da olmasam da bu devam edecektir ve daha şimdiden mevcut devletlerden daha etkili bir olaydır. PKK'yi bir de böyle tanımlayacaksınız. PKK'nin devlet düzeninden daha çok kendine göre bir iş düzeni, ilkeleri, pratikleri, yeni yaşamı ve onun savaşımı vardır. Bunların hepsi aynı bir devlet sistemi gibi iç içedir. Hatta ben bu devletleri fosilleşmiş buluyorum, bunlara dinozor devletler diyorum. Yeni devlet bizimkidir. Bunu biraz gerçekleştirdik. Daha fazlasını yapmasını ve kuralını da oluşturarak içeriğini doldurmasını biliriz. Bu büyük, eşsiz ve çok güzel bir çabadır, ama önce bunu duymak ve anlamak gerekir.

Burada gerçekleşen şey, insanlık iddialarından tatalım bir insanın bütün kaybettiklerini yeniden bulmasıdır. Bu nedenle PKK'ye hem ilgi bu kadar yüksek oluyor, hem de "PKK insanlığın yitirdiği emellerinin halen temsil edildiği yerdir" deniliyor. PKK'ye, insanın yüce duygularının bulunacağı yer diye halen bir ilgi var. Dikkat edilirse, PKK sadece bir parti değil, bir yaşam arayışı, yeni bir toplum arayışıdır. PKK'yi derinliğine anlamaya çalışacaksınız. Ordu çalışmaları bunun küçük bir parçasıdır. Onun diğer yönleri de çok önemlidir. Bunların hepsi bütünlüğüdür, birisi olmadan diğeri olmaz. Bir sistemdir ve kopuk tek bir halkası yoktur. Bunun için çok ciddi eğitime ihtiyacımız var. Öğrenmeden yaşamaya "asla" diyecek ve "PKK bunu hak eden bir partidir" deyip yaklaşacaksınız.

Eminim ki, imkansızlıklardan yarattığımız bu mucizevi olayı şimdiden insanlığın hizmetine bile taşıyabiliriz. Yalnız halkımızın değil, bütün halkların ve insanların hizmetine bile verebiliriz. PKK sevdası budur, PKK kahramanlığı bu temeldedir, PKK'nin zaferi de bu temelde olacaktır. Bunun dışında benim sizleri karşılamamın hiçbir anlamı yoktur. Nereye bakarsanız bakın, bütün büyük davaların ve büyük devrimlerin büyük savunucuları ilkeleriyle ve savaşlarıyla böyledirler. Bizden bundan başka bir şey beklemeyin; düzene özgü ilgiler ve ilişkiler istemeyin; büyük ilkelerle büyük savaşların gereklerini bekleyin. Saflarımıza geldiniz, bunu gördünüz ve bunu aradınız. Kaldı ki ekmeğin ve suyun da, o yakalamaya çalıştığımız yaşamın da ancak bununla mümkün olacağını bir an bile göz ardı etmeyin. Bütün zenginlikler bu ilkelerin savaşımının bir sonucudur. İlkeleri ve savaşını bir tarafa bırakanların hepsi şu anda açtır. Ama ben aç değilim ve bu mümkün de değildir. Her yönüyle bu ülkenin, bu halkın en zenginiyim. Bu, benim ilkelerimin amansız savaşını esas aldığı için böyledir. Bu çok nettir. Bunu ikinci plana bırakıp neyi ön plana alabilirsiniz?

İşte PKK budur, Önderlik budur, zafer de budur.

24 Kasım 1997

PKK'DE HER ŞEY ZAFER KİŞİLİĞİNE GÖRE KURGULANMIŞTIR

Yaşam durmuyor, ama sizin yaşamınız özgürleşme temelinde zamanla bağımlı kuramadığı için engel olmaktan öteye bir sonuca varmıyor. En temel sorunumuz ne düşmanın bu savaş yönelimleri karşısındaki durumumuzda, ne de bizim kişiliğimiz dışındaki şu veya bu eksikliğimizdedir. Her şeyi kaybedişimizin nedeni, tüm bu olumsuzluğun kaynağında yatan **yenilmiş** kişiliğinizdir. Çok dikkat etmezsek, bu yüzyılları bizim için kayıp yüzyılları haline getiren nedenler, çok iddialı olduğumuz bu büyük özgürlük çalışmalarımızda da aynı oyunu oynayıp bize kaybettirecektir. Ama hem tarihin sağlam değerlendirmesine, hem de bununla bağlantılı olarak güncel verilmesi gereken cevaba çok dikkat ettiğimiz için, insanı her gün düşüren -tabii belki de sizin de dışımızda ama sizi oluşturan- ve etkileyen nedenlere bizi de düşürme şansını vermiyor. Oyunu iyi çözdüğümüz için oyuna düşmüyoruz. Bizim en büyük avantajımız budur. Bu önemlidir. Çünkü yüzyılları kaybettiren aynı nedenler bizi an be an yenilgiye yüz yüze bırakıyor. Ama kişilik olarak kendimi oluşturma tarzım, beni halen düşürmediği gibi çözüme doğru götürüyor.

Bundan bir sonuç çıkarıp çıkarmayacağınız sizin bileceğiniz bir iştir. Biz yoldaşlık gereği üzerimize düşeni an be an yapıyoruz. Kişiliklerinizi çözdükçe inanılmaz şeyler görüyorum. Bunlar nereden gelme, neleri nasıl kullanıyorlar, kendilerini nasıl değerlendiriyorlar, ne olmak istiyorlar ve ne olmuşlar biçimindeki soruların içinden çıkmak, gerçekten büyük bir yiğitlik istiyor. Bunların hepsi de açığa çıktı veya çıkarıldı. Bir anlamda zavallılar ve çaresizler oyununu bozduk; bu iş zevkli olduğu için bu oyunu bırakmadık. Bu öyle bir kişilik ki, yüzyıllardır gelene ağıdın gidene paşam demiş ve yenilmiş. Ama her zaman yaşamaya dair kendini namuslu ve onurlu sayıyor. Hatta yenme mi yenilgi mi, köleşme mi özgürlük mü gibi konularda kendine soru bile sormuyor; ama hiç sıkılmadan yaşayabileceğini sanıyor.

Tabii bu müthiş bir şeydir. Baktım ki, pratiğimiz içinde en olmadık yerde, partimizin en can alıcı yerlerinde ve süreçlerinde bizi de aynı oyunla düşürmeye çalışıyor. Büyük sabra, büyük hassasiyetlere, büyük çözüm yollarına rağmen, kendi bildiğini okuma cüretinde bulunuyor. Bu tutumlar yaygındır ve her alanda bu yaklaşımların olduğu tespit edildi. Savaşta yiğitlik yalnızca kaba kuvvetle karşındakine güç yetirmek değildir. Kaldı ki, günümüzde bu tip yiğitliklerin hiçbir anlamı yoktur. Bu tip yiğitlik -istediğimiz kadar emperyalizmin veya sömürgeciliğin etkileriyle açıklayalım- esas itibarıyla daha da içselleşmiş olarak bir halkın kendi kişiliğinde ve özellikle onun adına önderlik ettiğini sananlarda çok daha tehlikeli bir halde karşımıza çıkıyor. Bu, emperyalizmin kültür ve yaşam boyutunda ne kadar ilerlediğini gösteriyor ve asıl bir halkın yenilgisinin de bu kişilikte mümkün olduğunu ortaya çıkarıyor.

Tabii biz bunu tespit etmekle kalmadık, çözüme işine de büyük ağırlık verdik. Buna rağmen, PKK içinde olup bitenlere baktığımızda, biraz üzeri kazınsa değme ajana bile taş çıkartan bu kişilik utanmadan, cüretkar bir biçimde en ufak bir değişim ve dönüşüme bile yanaşmıyor. Gerçekten bu kişilik son derece utanmaz ve hissiz olduğu kadar da düşüncesizdir. Yine parti içinde bazı özgürleştirici değerlerle güç kazanmış, bilinçli olmaktan da öteye kemikleşmiş bir yapıyla kendini namuslu bir birey olarak değerlendirmekten alıkoymuyor. Hatta daha da ileri giderek, "Parti benim" veya "Parti hiçbir, önemli olan benim geliştirdiğim bireyciliktir" diyebiliyor. Tabii daha da kapsamlı değerlendirildiğinde, aşırı yoksullaştırılmış bu kişiliğin gözü karalığı bir anlamda siyasi ve örgütsel çapulculuğuyla veya zavallılığıyla birleşince, artık canını da alsanız vazgeçirmediğiniz bir sahte parti kimliğiyle en usta düşman tarzının bile ortaya çıkaramayacağı bir biçimde karşımıza çıkıyor.

Tarihten de bildiğimiz gibi, ağacın kurdunun ağacı yemesi misali bir değil binlerce kurt biçiminde partinin özgürlük ağacını yemesine benzer bir durum bütün boyutlarıyla sırtıyor. Bunu anlamamız veya kendinizi çözeniz artık sizin bileceğiniz bir iştir. Yiğitlik güne cevap vermektir. Bunu öğrenmek de sizin bileceğiniz bir iştir. Öğrenmeyen savaşamaz ve savaşta da en kötü yenilgileri almaktan kurtulamaz. Devrimci yaşamın olmazsa olmaz bazı kanunları vardır. Bunlara uyup uymamak da sizin bileceğiniz bir iştir. Ama uymazsanız başınızı taşa çarparsınız. Biz de bu kadar çözümlene düzeyine gitmek istemiyorduk, ama ısrarınız bizi büyük bir iç yoğunlaşmaya itti. Sizin ölmüş bitmiş kişiliğinize boyun eğmek, yücelen değerlerimize bir hakarettir. Tabii biz baştan beri tecrübeli olduğumuz için, bu kişiliğe boyun eğmek şurada kalsın, kendi savaş tarzımızı daha sistemli dayatmak zorundaydık. Bunun için bu hususları belirtiyoruz. İçimizde halen bizim karşımızda başını sallayıp da tersini uygulayanlar neredeyse ezici bir çoğunluğu teşkil ediyor. Yalan söyleyerek, başını sallayarak, böyle gelmiş böyle gider gibi kandırmacalarıyla bizi de aldatacağını sananlar çoğunluktadır.

Mücadelemize yeni gelenlerin ilk yapması gereken iş, bizim esas işimiz olan **kendini yeniden yaratma** işidir. Yanlış doğmuş, yanlış büyütülmüşsünüz. Yaratma eyleminden uzaksınız. Oysa bizim yaratma eylemine büyük saygımız var. Onu sağlamadıkça, ona gereken cevabı vermedikçe kimseyi ciddiye almanız düşünülemez. Ben daha on yaşımıdayken, laflarla kandırılmayacağımı, beni etkilemek durumunda olan aile ocağında, ana-baba karşısında gösterdim. TC'nin en inkarcı, en betonarme ettiği gerçekliklerinizi delerek görebilen kişi, tabii ki sizin yapmacık davranışlarınızı görmezlikten gelemez. Bütün bunları hissederek, gücünüz ve ciddiyetiniz varsa bize doğru yaklaşacaksınız. Yoksa ufak bir canınız varsa, onun da lime lime olup yerle bir olmaktan kurtulması imkansızdır. Ben bunları eski Hasso olmamanız için belirtiyorum. Daha sonra bu kadar söze, güç ve yaratma eylemine rağmen, vay öğrenme haline diyorum. Bunlar safça kendilerini kandırdıkları gibi, bizi de kandıracaklarını sanıyorlar. Bu büyük bir yanılıdır. Öğrenme ve değişim gücünüz yoksa saflarımızda ne arıyorsunuz demekten kendimi alıkoymuyorum.

En büyük savaş, kendi içini fethetmedir. Bunun için de zaman altın değerindedir; anlayış derinlikleri, hassasiyetler ve terbiye çok önemlidir. Bu hususlarda bir tartışma düzeyini tutturmanız vazgeçilmezdir. Bunların hepsini uyarı üstüne uyarı biçiminde size sunduk. Ama maalesef halen bu hususta tam bir çelişki halindeyiz. Bu nedenle sizler adına üzülüyorum. Kendi kendimle savaşarak oluşturduğum tarzımla sizin tarzınızı kıyaslıyorum: Ne olacak bu çocukların hali -hatta politik ve askeri anlamda bu bebeklerin hali- demekten kendimi alıkoymuyorum. Tabii bu, aynı zamanda vicdani bir sorun haline gelmiş durumdadır. Kendi kendime bunları bu haliyle dağa, halk içine, hatta uluslararası alana nasıl gönderiyorum, bunlara yazık değil mi diyorum. O açıdan da size yükleniyorum. Tabii yüklendikçe de kişilikleriniz kireçtaşı gibi dağılmaktan kurtulamıyor.

İç savaş böyle geliştirmek istemezdim. Dikkat edilirse, bizim çözümlerimizin başlangıcında bu yönlü tek bir kelime yoktur; tam tersine, bizim aslanlar iyi yapar edebiyatı vardır. Fakat sonra baktım ki, bu edebiyatla işler sağlam gitmiyor. O açıdan da siz inat ettikçe, biz de sonuna kadar size yönelmekten kendimizi alıkoymadık. Partiyi kaybetsek bile bu sorunu çözecektik. Çünkü bunun başka yolu yoktu. Aslında büyük bir sabır halindeyim. Yaşamımın en büyük sabrı, belki de insanlık tarihinin en büyük sabırlarından birisi size gösterilmiştir. Başka bir zamanda ve başka bir toplumsal hareket içinde bir çalışma için kadrolar üzerinde bu kadar durulacağını sanmıyorum. Tabii sizi saflarımıza çekmek fazla gönülümde değildi. Sizi çekmeye yol açan siyasi değerlerden, hatta askeri değerlerden daha çok moral değerler oldu. "Böyle yaşayacaklarına ölseler daha iyidir" biçiminde bir ahlaki ilkeyle sizi kabul

ediyorum. Yoksa sizi saflarımıza iyi askerdirler, iyi politika yaparlar diyerek almıyoruz. Bir anlamda şu kararı çoktan vermiştim: Toplumda böyle pisi pisine, utanmazcasına yaşayacaklarına, saflarımıza gelsinler ve yaşamayı bilip yaşadıkça yaşasınlar; yaşamayı bilmiyorlarsa ölsünler. Bunu bütün halk için de göze aldık. Dikkat edilirse, bu bir siyasi ilke değil, ahlaki ilkedir ve bu ilke uygulanıyor. Sizde örgütsel bilinç, giderek politika ve askerlik gelişmelidir. Ancak bu sizi kurtuluşa götürür. Eğer bu gelişme olmazsa, PKK'nin moral ve ahlaki ilkesi gereği öleceksiniz. Zaten pratik bunu çok kesin olarak gösteriyor.

Partileşmek gönüllülük temelinde olur. Partileşmeyi bir aşiret, bir ahbab çavuş grubu olarak düşünemeyiz. Onu özellikle askeri anlamda mücadeleyle cevap vermeyen komutanlık veya savaşçılık biçiminde hiç mi hiç yaşayamazsınız. Bunlar şu andaki büyük sorunlarımızdır ve bunları çözmek için büyük bir uğraşı halindeyiz. Ayakta tutunmanızın genel çerçevesinin nasıl oluştuğunun, bir gelişme imkanının ne anlama geldiğinin, hatta kendinizi tanımanızın nasıl olabileceğinin bile farkında değilsiniz. Tüm bunların inanılmaz ustalıklı ve son derece uyarıcı nedenlerini gözlerinizin içine kadar sokuyoruz. Ancak hala bunları göremediğiniz ortaya çıkıyor. Tabii biz bu defa tedavisi aspirinle olmadı mı ağır operasyonla ameliyata yatırmaya kadar yöntem deniyoruz. Hekimlikle kıyaslarsak, durumunuz biraz bunu çağırıyor. Yoldaşını bir çırpıda düşmana ihbar eden ve katleden kişilikler hepinizin yanı başında ortaya çıkmıştır veya en olmadık bir gaflet sonucu onlarca yoldaşımızın şahadetine yol açmışsınız. Daha da kötüsü, tüm bunlar karşısında yüreğinde bir burukluk bile duymayanlar var. Kendi sorumlulukları altında onlarca değer kaybettiriyorlar, ama bunun karşısında yürekleri bile sarsılmıyor.

Şimdi bu konu üzerinde çok ciddi duracağız. En kutsal değerler bile bizzat bunların sorumluluğu altında ve bunların yanlışlıklarıyla yerin dibine gidiyor veya düşmana peşkeş çekiliyor. Kimdir bu kişilikler, neyin nesidir? Sanki yaptıklarıyla güçlenmişler gibi bunlar bir de yaptıklarını ilerletmek istiyorlar. Bunlar çok tehlikeli ve ağır sorunlardır. İşin tuhaf yanı, siz bu sorunlarla hiç ilgilenmiyorsunuz. Çünkü bunlardan biraz da kişiliğiniz sorumludur. Sorumluluk düzeyinizi daha da düşürmeniz, daha doğrusu sorumsuzluğu geliştirmeniz bize dayattığınız temel bir özelliğinizdir. En usta olduğunuz konu, sorumsuz olmak veya sorumluluktan kaçmaktır. Tabii bununla politika ve askerlik yapmayı bir yana bırakın, çobanlık bile yapılamaz. Çobanlar bir koyununu kaptırmamak için olağanüstü tedbirlidirler. Bir çobanın bir koyunu koruması kadar bile kendinizi korumaya çalıştığınızı sanmıyorum. Tabii bu, sorumluluk düzeyinin düşürülüşü ile bağlantılıdır. İstedığınız kadar bunları aşındırarak kendinize uygun bir yapı yaratmaya çalışın; halen bu işte iddiasını yitirmeyen birisi var ve ben artık gücümün son haddine kadar sorumluluk ve anlayışla bu işin üzerinde duracağım.

Hepinizin yaşadığı bazı yoğun sıkıntılar var. Tüm bu sorunları çözümleme gücüne ulaşmadığımız sürece sıkıntılarınız er geç patlayacak ve başta da sizi yok edecek. PKK'de her şey zafer kişiliğine göre kurgulanmıştır. Zafer kişiliğinin kurgulanmasına göre kendini adapte edip terbiye edemeyen biri patlar ve hiçbir şeyi kalmaz. Bu bir formüldür, bir köşeye yazılıp bırakılmıştır ve uygulanıyor. Halen en akıllılarımıza hitap ederken, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar öfkeli olmaktan kendimizi alıkoyamıyoruz. Görevlerinizi başaramıyorsanız neden için başındasınız, neden karşımıza çıkıyorsunuz diyoruz. İşin tuhaf yanı, önlerine çok önemli, açıklayıcı ve yapılabilecek işler konulduğunda dahi orali olmuyorlar. Bu konuda hangi kayaya çarptıklarının farkında bile değiller ya da kendilerini kandırıyorlar. Benim inadım, benim bazı özelliklerim korkunçtur. Çaresiz ve trajik bir sonla karşılaşılıyor, çok zavallılaşıyor, ama hala bunun nedenlerini anlamak istemiyorlar.

İnsanlığın temel değerlerinden ve yapılması gereken işlerden kendini soyutlayan, PKK gibi oldukça iddialı, halk için varolan ve başarıma kararlılığında bulunan bir hareketin temel özelliği dışında kendini her türlü kandırmaya açık bırakan bir kişilik, en acınacak kişiliktir. Kişiliklerinizden dolayı bu acıyı yaşıyoruz. Partileşmek, bu acınası kişiliği aşmak demektir. Buna gücünüz var mı, partileşmeye gelmek istiyor musunuz? Bu ciddiyetiniz var mı? Tüm bunları çok iyi düşünmelisiniz. Çünkü parti içindeki kişilik, değirmen taşı altındaki buğday tanesi gibi sürekli öğütülür. Sizin tutumunuz ise, "Ben öğütülmem, ben çelikten birisiyim" veya "Ben bir taş parçasıyım, değirmen taşı beni öğütemez" demeye benziyor. Ama değirmen taşının altına giren her şey öğütülür, öğütülme de ezilir. PKK'yi bir değirmen taşına benzetirsek, iyi buğday tanesiyseniz iyi öğütülüp un olursunuz, daha sonra hamurla şekillenirsiniz ve sizden iyi bir ekme çıkabilir. Eğer bir taş veya bir demir parçasıysanız, gerekirse o da öğütülür, yoksa ezilir. Belki kırtebilir, ama yine de una katılmaktan kendinizi kurtaramazsınız. Durum biraz böyledir. Ama sizin inandığımız şeyler başka türüdür. Eziliyorsunuz, gece gündüz üzülüyorsunuz, ama hala kendinizi eritememe ve dönüştürememeden bahsediyorsunuz. Dikkat edilirse, bu konularda sorumlu olan ben değilim, sizsiniz.

Eskilere ve yenilere, ülke dışından, ülke içinden ve zindandan gelenlere PKK'ye hoş geldin demek ancak bu çerçevede olabilir. Bunun dışında PKK'ye hoş geldin demek, size yapılabilecek en büyük yanlışlık ve kötülüktür. Daha önce dilim yandığı için, bir daha böyle rahat hoş geldin diyemem. Dedim, fakat kandırılmaya, o da sonuçta felaketlere yol açtı. PKK'nin kapısından içeri giren kim olursa olsun, bu çerçevede hoş geldin diyorum. Eğer evin asli elemanı olamıyorsanız, misafirlik kurallarına dikkat etmelisiniz. Geçiciyseniz, misafirci bir evde nasıl kalırsa onun kurallarına uyun. "Evin asli üyelerinden birisi olacağım" diyorsanız, onun da kurallarına uymanız gerekir. Bunlar da çok önemlidir. Tercihle bulunmayı dürüst yapmalısınız. En büyük yiğitlik özelliklerinden birisi de dürüstlük sınırlarında kalabilmektir. Dürüstlüğün sanıldığı gibi sadece bir duygu değil, muazzam bir bilinç ve değerler birikimini de gerekli kıldığını unutmamalısınız. Duygusal olanlar hiçbir zaman dürüst olamazlar. Çok sağlam bir yaşam, yine tecrübe ve onun bilinçle yoğunlaşmasına sahip olamayanlar dürüst olamazlar. Burada iyi niyet fazla bir anlam ifade etmez. Kişilik çözümlerinizin bu duygusal boyutunu işleyebilmek benim için hala çekici bir konudur. Çünkü sadece düşmana karşı değil, kendi iç çalışmalarına karşı ciddi bir dayanma ve başarıma gücü gösteremeyenler mutlaka çözümlenmelidir.

Bu çözümlerini kesinlikle sizlerle alay etmek veya bile bile sizi böyle açığa çıkartmak için değil, mutlak bir tedaviye olan ihtiyacınızı gidermek için yapıyorum. Eğer "Yok, bize gerekmez" diyorsanız, o zaman gidin düşmanınızla karşılaşın. Hatta başka örgüte de gitmekte serbestsiniz. Bunu tarihle kıyaslayıp ona göre tercihinizi yapın, bu konuda zorlama yoktur. Eğer yaşamınızın bir anlamı olacaksa, "Düşmanımız var, bize yaşam için çok az şey bırakılmış, yaşam önünde çok ciddi engeller var" diyorsanız ve bunda samimiyseniz, mücadelenin gerekleri gerçekten anlaşılmalıdır. Şimdi "Sana göre dayanma gücü olmak imkansızdır" diyeceksiniz. Bu, bana göre dayanma gücü değil, düşmana göre dayanma gücüdür. Bu biraz da başarıya göre dayanma gücüdür. Beni düşmana göre anlama ve dayanma gücü, yine çözümlenme ve örgütlenme gücü olmaktan çıkarırsanız benden geriye ne kalır? Benden geriye zavallı, sağa sola bakmasını bile bilemeyen, çaresiz, hatta en alttaki bir kişi kalır. Bu açıdan bireysel inada, bireyselliğe veya "O böyle, ben de

böyleyim" diyerek taklitçiliğe düşmeye hiç gerek yoktur. Çünkü bizim gerçeğimiz asla ona müsaade etmez, onunla çelişir. Yaratan bir kişiliği taklitçilikle tekrarlamak asla mümkün değildir.

Benim inanılmaz öykümü demeyeyim de, bir günlük yoğunlaşmamı veya yaşamımı keşke inceleyebileseydiniz. Bu gücünüz yoktur ve bu da sizi çok zorluyor. Çünkü ordulaşmak istediniz, hatta "komutanlık yapıyoruz" diye kendinizi yıllardır aldatıyorsunuz. Ama bir de komutanlığa göre her zaman başkomutan söz konusudur. İstemem de istemesem de, her işte olduğu gibi artık bana yıkıldığı için bu işi kabullenmek zorundayım. Bir diğer özelliğim de şudur: Sizin gibi kendimi kandırmaya hiç niyetim olmadığı için, ne kadar inanmasanız da başkomutanlık başkomutanlıktır, gereği yapılmalıdır derim ve kendime göre sistemimi geliştiririm. Tabii bu da sizin komutanlığınızı, politikacılığınızı ve herhangi bir siyasi yönetim gerçeğinizi korkunç bir sürece sokar. Çünkü siz çok ucuz kelimelerle bu işi atlatmak istediniz. Bu işin asgari gereklerini öğrenmeye yanaşmadınız ve komutanlığın hitap düzeyinde bir iki cümlesine bile kendinizi hazırlamadınız. Akıl dolu olması gereken bütün yürüyüşlerinize şekil bile vermek istemediniz. Ama siz "Komutanlık iyi bir şey, bu kadar insanın üzerindeyim, eskiden hayalimden bile geçiremeyeceğim çıkarlarım geliyor, kendimi bambaşka buluyorum" dediniz. Bu tek kelimeyle gaflettir ve er geç bu kişilik lime lime olacaktır. Bunları hissettirmek için size karşı olağanüstü açık olmak istedik, ama siz o gücü gösteremediniz. Bu nedenle sizden çok korkuyorum. Çünkü karşımıza iki arada bir derede olan gerçeğinizi çıkıyor. Bunun mutlaka çaresini bulmalıyız.

Sizler gençsiniz, içinizde en yaşlı ve en tecrübeli olan benim. Buna rağmen bıkip büyük bir heyecanla bu işin üzerindeyim. Sizde hiç iman, hiç vicdan yok mu? Bunu boşuna belirtmiyorum. Bazı arkadaşlarımızın durumu tam bir kara vicdanlıya benziyor. Vicdan diye bir şey kalmamış, o kadar zavallı ve çaresizler. Hiç böyle komutan olur mu? Biz halkı da, düşmanı da unuttuk; bizim bu zavallı çocukların hali ne olacak diyorum. Kriz, stratejik önderlikte olsaydı, ben kendimi gerçekten bir dakikada bile yaratabilirdim; ama bu anlamda sorun benden kaynaklanmıyor. Şu anda dünyayı bile etkileyen bir stratejik önderlik sergilediğim ortaya çıktı. Size çok daracık bir taktik önderlik görevi verdik. Günlük yaşama bir devrimci gibi katılın, bir devrimci gibi örgütlü ve sorumlu yaşayın diyorum. İşte kıyamet burada kopuyor. Bir günün önderliğini nasıl yakalayabilirsiniz diyorum. Bazı çocukları yeni yeni yetiştiriyorum, ama sizden yüz kat daha doğru yetişiyorlar. Sanırım düşmanın küfürlü gerçeğiyle PKK'nin temizlenmiş ve aydınlatılmış gerçeği arasında aşırı bir sıkışmışlığı yaşıyorsunuz. Talihsizlik buradadır. Bu nesil bu nedenle aslında hem şanslı, hem de şanssızdır. Şansı şuradadır: Büyük küfürlü dünyadan temiz dünyaya çıkış yapabilir. Şanssızlığı şuradadır: Hızla küfürlü dünyanın kurbanı, oyuncuğu veya provokatörü olabilir. Bunların ikisi de mümkündür. Bizim tüm gücümüz şanslı birincisi lehine çevirebilmektir. Bu konuda da muazzam direniyorsunuz. Kesinlikle düşmandan daha fazla direndiğinizi görüyorum.

Son zamanlarda bu dünyayı bile etkileyebileceğimize, hatta düşmanın bile dönüşebileceğine, dönüşmezse de çözülebileceğine inanıyoruz. Bunun belirtileri ortaya çıkıyor. Sizin için aynı şeyi söylemek neredeyse daha zordur. Bu tuhaf bir durumdur. Bazen size çok aşırı yük mü yükledik diyorum. Bunun için büyük sabır gösterdim. Siyasi ve askeri olanakları önünüze kadar koyduk, ancak bir bebek kadar bile oynamıyorsunuz. Bazen omzunuza hiç yük vermedik, ama bu sefer de kamburunuz çıkmış. Kendi iç kamburlarınız sizi böyle ikiye büküyor. Sizi bazen tamamen serbest bırakıyorum, o zaman da kendinizi müthiş bir biçimde zincire vuruyorsunuz. Bunlar izahı çok güç ve çapraşık davranışlardır. Yargılama ve sorgulama yapalım diyorum. Ama kimi yargılayacaksınız? Adamın kendisine bile saygısı yoktur. İster yargılayıp cezalandır, ister affet ve efendi yap, bunun da ayrımını yapamıyor. Kişiliklerin düşüş düzeyinde bütün o noktaları yakalamak mümkündür.

Stratejik önderlik sizin hala yeterince kavrayamadığınız bir husustur. Çünkü kavramayı bilseydiniz, taktik önderliği ve militanlığı sökebilirdiniz. Öyle bir seviyesiniz ki, toplumumuzda oldukça egemen olan bir anlayışla "Stratejik önder Allah'tır, aşiretimizin ve ailemizin reisidir, mahallenin muhtarıdır, kocamdır, karımdır, kara sevdamdır, çocuğumdur" diyorsunuz. Toplumun tamamen çözülen ve savunulacak hiçbir yanı kalmayan, ama size oldukça aşılana o demode olmuş değer yargılarıyla stratejik önderliği böyle izah etmekten öteye bir gücünüz oluşmuyor veya bu güç de elinizden alındığı için çok trajik bir konumda kalıyorsunuz. Stratejik önderliğin gücünü anlayamama, acınacak bir hale dönüşmenize yol açıyor. Tabii bu, daha da çarpıklaşmış davranışları beraberinde getiriyor. Taktik önderlik, kadro, militan, partili olma gibi kavramlarla izah edilebileceğimiz düzeyinizle stratejik önderlik gerçekleştiği için, birdenbire kendinizi onun yerine koyuyorsunuz. İşte taklitçilik budur. PKK'deki son yargılamalarda bunun örneklerini bolca görebilirsiniz. Örneğin adam kendini benim yerime koyuyor, hatta kendini benden daha akıllı sanıyor; beni boş çıkartarak, ama tam gücünü de benden alarak "Savaşı bitirelim, yeni yaşama yol açalım" diyerek, partiyi kandırdığı yetmiyormuş gibi, gelip beni de kandırma havasına giriyor.

Bu, bir taklitçiliğin kendisini hangi duruma düşürebileceğini ortaya koyuyor. Gözümüzün içine baka baka stratejik önderliğe ne kadar müthiş bağlı olduğunu söylüyor. Çok rahat kısa bir yol sürecinde çözülüyor. Elinden gelse bizi testereyle kesecek ve her şeyimizi sırf o can telaşını kurtarmak için yerin dibine gömecek. İşte stratejik önderliğe bağlı çok sayıda eleman gözlerimizin önündedir. En kötüsü de iyi vicdanlı, iyi çabalı ve emekçi olan binlerce savaşçımızın haline bakın. Kendi savaş yasalarının hem ideolojik hem örgütsel anlarından iki tanesine bile güç yetiremiyor. Bütün bunlar partileşme boyutunda ele alabileceğiniz sorunlardır. İncelemesiniz, partinin değirmen taşı sizi dövdükçe döver. Bizim yaşamımızda savaşıp da yenilmek, işin üzerine gidip de çözememek yoktur.

Kemal Pir'ler halen hatırımdadır; böylesi değerli bazı militanlarımız vardı. Onlar yozlaşmamış ve sonuna kadar militanca yürümeyi bilen arkadaşlarımızdı. O dönemde böyle yoğunlaşma ve savaşma olanakları yoktu; yaptıkları tek iş, temel doğruya ve amaca göre kelime hatası yapmadan doğruları söylemek, adım hatası bile yapmadan yürümektir. Bildiğiniz gibi böyle kahramanlar çok çıktı. Bu, PKK'nin gerçeğidir ve en temel özelliğidir. Böyle olmayanın nefes almaya bile hakkı olmadığını mutlaka anlamamız gerekiyor. Gücünüz varsa o zaman PKK'leşebilirsiniz. Gücünüz olmazsa ne olur? **Şahin Dönmez**'ler gibi olanlar her gün ortaya çıkar. Onların durumunun çok lanetli olduğu ortaya çıktı. Tabii yalnızca bunlara değil, dış cepheye TC'ye, hatta Amerika'ya bakın, kimin hangi durumda olduğunu görürsünüz. Yine bütün bunlardan çıkarılması gereken bir sonuç şudur: Partileşmeye doğru temelde hoş geldiniz, sağlam giriş yaptınız, umarız başarılırsınız gibi bir cevaptır, bir merhabadır. Merhabayı vermeyi artık bilin veya selamla birlikte merhabanın nasıl olacağını yavaş yavaş anlayın. Bunlar İslamiyet'ten kalmadır, çoktan anlamını yitirmişlerdir, ama biz yine de güncelleştirelim. Bana köylülüğü oynatamayacaksınız, çünkü bu oyunu yutmam. Bana TC'nin kapılarındaki Kemalizm'in en az köylülük kadar aptallaştırıcı gerçeğini dayatmayın, onu da yutmam. Fazla şuraya buraya kaçmaya gerek yoktur. Gerçek yine bizim sahamızdadır. Sahamız belki başkalarının size sunduğu gibi bazı avantajlar sunmuyor; ama gerçek, insan yaşamında en değerli

olandır; ona bağlanmak, en değerli olana bağlanmaktır. Bu da buradadır, başka yerde aramak yanlıştır. En zor da olsa bunu tercih etmelisiniz.

PKK Öncülüğü Çelikten Bir Çekirdek Olmayı Gerektirir

Partileşmeyi özümseyinceye kadar üzerinde durun. Düşman, "PKK çözülüyor" derken, partimizi TC'yi çözecek duruma getirmekte kararlıyız. Düşman bizim için "Çözüldü, çözülüyor" dedikçe, biz kendimizi çelikten gülle haline getirip TC'yi en sağlam kalesinden vura vura çözeceğiz. Bu da bizim inadımızdır. PKK'yi yaşarken, PKK'yi kendinizde yoğunlaştırırken, kesinlikle bunu ölçüt olarak almalısınız. PKK, TC'yi sadece askeri olarak değil, arkasındaki bütün kültürel ve moral değerleriyle de çözmeye iddiasındadır. Bu çok önemlidir ve PKKlileşmekten anlaşılması gereken budur. PKKlileşmeyi sağlamayanların dayanma, başarıma ve savaşma gücü olamaz. Size aynı zamanda hem tarihi hem de dönemin PKK'sini tarif etmeye çalışıyorum. Muazzam bir savaş var. Dünya çapında sosyalizm çözüldü denildi. Biz ise PKK'de sosyalizm kapitalizmi çözüyor diyoruz. "Ulusal kurtuluş güçleri eritildi" diyorlar. Bizse tam tersine, ona saldıranlar eritiliyor diyoruz. Böyle çılgınca bir yarış var.

PKK, bu nedenle hem müthiş derecede ulusal kimlik gücü, hem de uluslararası sosyalist kimlik gücüdür. Daha önce ideolojik olanla şimdi her boyutuyla savaşsal olanı başlangıç ve günümüz itibarıyla böyle birleştirmiştik. PKK'nin özelliklerini esas almayanların kesinlikle savaşa bir adım bile atmamaları gerekir. PKK'yi küçümsemeyin, çünkü PKK kesinlikle küçümsenecek bir güç değildir. PKK'yi soyut kavramlar, genel doğrular ve yapmacık davranışlarla temsil edeceğinizi sanıyorsanız, bu ciddi bir yanılgıdır. Hatta "PKK'yi bir yük gibi geçiştirelim, onun maskesi altında kendimizi yaşayalım" diyorsanız, bu kendinize yapabileceğiniz en büyük kötülüktür. PKK'deki partileşme kesinlikle böyle ele alınmaya müsaade etmez.

Son dış gelişmeler PKK'yi evrensel, uluslararası ve bölgesel boyutta adım atmaya, kendi özünü geliştirmeye ve bunu taşırmaya zorluyor. Biz bundan kaçınmıyoruz. PKKlileşmek, bu anlamda boyutlanmayı göze almak demektir. Sosyalizmin bazı önemli kaleleri demeyelim de, öyle sanılan merkezleri çözüldükçe, PKK'nin yükü ve görevi daha da ağırlaşıyor. Biz bu görevi sahiplenmekten şeref duyuyoruz. Bu belirttiğim nedenlerle iç bünyemizde müthiş bir aşınma var. Bu aşınma büyük bir tehlikeyi arz ediyor. Her alanda bu aşınmayı durdurmayı birinci görev yerine koyduk ve bunu başarmadan diğer görevlere adım atmayaacağımızı öngörüyoruz. Bu da size şunu yükler: Böyle partileşerek, öncü rolünü aşındırarak ve bunu da bir alışkanlık haline getirerek PKK içinde PKK adıyla yol almak bir yana, bu biçimde adım bile atılmayacağını bilerek partileşmeyi kendiniz için çözümleyeceksiniz.

Bir düşman ki, "PKK'yi yalnız sıcak savaşım cephesinde değil, tüm dünyada -hatta birinci sırada- engel olmaktan mutlaka çıkarmalıyız" diyorsa ve buna karşılık PKK mensupları da PKK davasından vazgeçemediklerini iddia ediyorlarsa, çok düşünmeleri ve tutarlıca birçok şeyi önlerine koymaları gerekir. Bu görevi iki de bir bana yıkmanın anlamı yoktur. Çünkü bu durumlar karşısında daha çok söz ezilirsiniz. PKKlileşme denilen olay böyledir. Ben bile bunun yükünü götürmeye zor bela dayanıyorum. PKKlileşmeyi sürdürmek benim için önemli bir konudur. Aşındırmak ve böyle sizin gibi rahat yaşamak bir yana, tüm bu yaptıklarım bile bana yetmiyor. Tabii sizin gibi kaçamak yapmıyorum, tamamen nefes nefese sorunların üzerindeyim ve zaten bu konuda daha da iddialıyım. Mümkünse bu süreci PKKlileşmeyle aşmayı denerken bunu pratikleştirin ve kendiniz için kanıtların halde tutun. Yani bu süreci çevrenizi aldatarak ve kendinizi kandırarak atlatmayın. Çok kötü, ama hep böyle oluyor. En büyük gücünüz veya katkınız, bu konuda aldatmasız gerçek bir partili olma gücünü yakalamadır. Bu husus öneminden hiç bir şey yitirmemiştir. Yarın amacımıza soysuzca ihanet etmek ve kutsal yeri bırakıp gitmek istemiyorsak, partileşme esastır. Partileşmeyi bu anlamda çözmeyenler ve kendisi için gerçekleştirmeyenler, yarın öbür gün kaçır tehlikeli olur, savaşır tehlikeli olur, içimizde yaşar tehlikeli olur.

PKK öncülüğü, önemini yitirmesi şurada kalsın, ağırlaşan görevler karşısında daha da çelikten bir çekirdek gibi olmayı gerektirir. Aksi halde köylü gibi ezilip büzülmekten kurtulamazsınız. Halen partileşme gücünüzün olduğuna inanmak istiyorum. Bir iddianız varsa, bunu böyle anlamlı kılamazsanız, yine aynı durumlara düşeceksiniz. Örneğin PKK'ye karşı sorumluluğumla kendi durumunuzu kıyaslayın: Merkezimizi, genelde PKK militanı ölçütünü nasıl gündeme aldığımıza hayret edersiniz. Yalnız genel doğrular ve işleyiş kuralları demiyorum, zaten bunlara fazla uyum gösterdiğiniz de yoktur. Fakat bunları iliklerinize kadar kızgın bir demir parçası gibi işletmenin tedbirlerini de almaktan geri kalmıyorum. Bu böyle olacak, bunu unutmayın. Hatta umulmadık bir yerde böyle bir yönelimle darbe yerseniz, "Bu partinin yönelimidir, ben onu iyi çözemediğim için parti şimdi bana yöneliyor" diyeceksiniz. Bunu böyle anlamalıyız. İşler bu kadar çarpıcı ve müthiş pratik savaşçılığı gerektiriyor.

Bu hususları çok aşırı tekrarlamak zorundayım. Sözü değerden çok düşürdünüz. Bu tarzınızı yine de sürdürmek istiyorsanız, hep bir ricam vardı, benim sonumu bekleyin. Tüm uyarılarım bu yönlüydü. Hatta benim uyarılarıma göre olmanın da ötesinde, daha iyi olmayı sağlamanız gerekir. Bu anlamıyla **Kemal Pir**'lerin, **Hayri**'lerin, **Mazlum**'ların şahadetlerini göz önüne getiriyorum: Onlar "Acaba bu yaptıklarımız ne kadar partiye göredir?" deyip, iyidir dememi bekliyorlardı. Ancak biliyorlardı ki, yaptıkları çok yetersizdi. PKK'nin bütün şahadet çizgisinde ve gerçek PKKliliğin bütün yaşam çizgisinde bu husus vardır ve bu çok kesindir.

Bunu şunun için yine vurguluyorum: TC'de çeteler, hatta çetelerin çetesi var. Çetelerin çelikten çekirdeği var. PKK ondan da ötede bir çekirdek olmak zorunda. Yoksa savaş kuralları başka türlü olmaya şans vermez. Bunun için "Dağdan geldik, yorulduk" veya "zindandan, Avrupa'dan geldik, tahrip olmuşuk" demeyin. Bunların bazı nedenleri olabilir; fakat çözüm yine PKK olayında şans denemektir. Siz bu kadar gezip dolaştınız, ancak hiç birisine anlam vermediniz. Benim daracık mevziiim var, yine de dayanıyorum. Bu küçük çemberde neden bu kadar müthiş derinleştiğimi kendinize sormalısınız. Çünkü başka türlü olmuyor. Benim kadar mı özgürlüğe yatkınsınız? Dünyada en cıva gibi olan kişi benim, çok akışkanım, ama çok dar bir yerde sadece yuvarlanıyorum. Yuvarlanan da mesafe kat edemez.

Uzaktan kumandayı bilirsiniz. Satürn gezegenine de şimdi bir füze gidiyor. Biz de uzaktan kumanda sistemini partileşmede yarattık. Partileşmeyi istediğimiz yere gönderiyoruz. Bu da yeni bir tarz, elektronik çağın partileşmesidir. Siz bana eşek sırtında yürüme tarzıyla savaşabileceğinizi göstermeye çalışıyorsunuz. Bu mümkün değildir. Hızlı düşünme ve yapma Önderlik olayında o kadar tempo kazanmıştır ki, böyle eşek veya katır sırtında yürüyerek değil, son model bir arabaya binseniz de yetişemezsiniz. Neden füze tarzı? Karşı taraf da en son tekniği kullandığı -yalnız kaba anlamda teknikten bahsetmiyorum-, anlama ve örgütlenme işinde çok çalıştığı için bunları belirtiyorum. Bunu kanıtlayabilirim. Veriler hepinizin gözleri önündedir. Demek ki, Önderlik tarzında ve partileşmede tempo çok ileri boyuttadır. Oysa siz halen dağda bir katırın sırtında gerillacılık yapmaya çalışıyorsunuz. Bu biçimiyle amaca ulaşamaz ve bir cevap da veremezsiniz.

Saha çalışmasını neden bu kadar derinlikli yaptık? İşte buna yeni tarzı, başarı tarzı diyorsunuz. Buna mecburdum, bunun başka hiçbir yolu yoktur. Anlatmak istediğim şudur: Aramızdaki mesafe çok açılmış ve büyük bir farklılaşma var. Bu durum karşısında bazıları neredeyse ağlayacaklar. Buna gerek yoktu, sizin saha çalışmalarınız benimkinden daha genişti, olanaklarınız da daha fazlaydı. Bu hususları ciddiye ele almadınız, ağır köylü veya sahte kentli kişiliğinizle, anormal bazı toplumsal ölçülerle bir şeyler denediniz. Tabii bu böyle olmaz. Bütün bunları sizi ürkütmek için belirtmiyorum. Hepinizin en zayıf olanı, koşulları en zor, yükü en ağır, düşmanı ve engelleri en çok olanı benim. Ama buna rağmen hala en iddialı olan, yüklendikçe yüklenen ve başardıkça başaran yine benim. Ne iddiasını, ne de tarzını asla kesmeyen birisi konumundayım. Hani bazı oyunlarda çılgnlaşmış denilir ya, biz de bu konularda tam bir parti çılgını olmuşuz. Bu kadar oynayan çılgnlaşır.

Gerçek PKKlileşmeyle olan farkınızı kapatmaya çalışın. Eğer doğru söz verir, “Anlayışlı, ciddi ve yeterince çabalı olacağız” dersiniz, biz sizi kabul ederiz. Ama eskisi gibi yine “vız gelir, tırıs geçer” dersiniz, hiçbir şansınız yoktur. Ne böyle gelmiş, ne de böyle gider. Her yerde bu söylenir, ama bende asla. Zaten Önderlik gerçeği hiç bir yerde, hiçbir zaman kimseye böyle gelir böyle gider dedirtmeyen gerçekliktir. Böyle kendini gizleyerek yandan, önden, arkadan geçişler yapmak mümkün değildir ve çok tehlikelidir. Önderlik, kendisinden daha fazla sizlere olanak tanıyor. Bunun tabii siyasi ve askeri boyutunu da hemen beraberinde getirdik. Bizde bilinç ve örgütsellik esastır. Bunun üzerine “Genel bir siyasete de, genel askeri çalışmalara da varız” dersiniz, ben de size bu defa çok radikal bir dönüşümünüz olsun derim. Sizinle askeri ve siyasi olmayı da, partileşmeyle birlikte askerleşme, ordulaşma ve cepheleşmeyi de deneyelim. Deneyimlerim bütünüyle sizin olsun, hatta fazlasını da vermeye hazırız. Ama sizden de istenilen, bu anlamda ihtiyaç duyduğunuzu hiç olmazsa alma gücünü göstermektir.

Dikkat ederseniz ben sadece veriyorum. Siyaset bir zenginliktir, istediğiniz kadar askerlik, güç ve kudrettir, örgütselliktir, kendini bine katlamaktır. Tüm bunlar olduğu gibi sizin olsun. Bunların hepsi iyi şeylerdir, ekmekten ve sudan daha fazla size gerekli olan şeylerdir. Çünkü ekmek ve su da tamamen partileşmekten geçiyor. O olmazsa bu ülke halkının hepsi açtır. Ancak sizi açlıktan da öteye düşmanın kılıcı bekliyor. Bunların hepsi gerçektir. Başka bir yaşam seçeneğinizin de olmadığını kanıtladık. Bu ülkede, bu toprakta ve halk içinde yaşayanlar, yani bu dünyada bizim gibilerin konumunda olanlar için, moral değerleriyle birlikte bir yeme içme işi bile kesinlikle partileşmede biraz yoğunlaşmaktan geçiyor. Ben bile halen bunun dışında başımı kaldırıp başka yol var mı diye kendime soramıyorum.

Sonuç olarak, parti konusunda alacağınız tek öğretici husus, partileşmeye büyük zarar verdiğiniz, partileşmenin gereklerine çok ters düştüğünüz, partileşmeyi ciddi olarak ele almadığınız, ancak şimdi ise büyük ıslah olmaya ve suçlarınızı affettirmeye geldiğinizdir. Bunun için “Hem bize verilen şansını hem de olanakları değerlendirecek, bu işi başarıncaya kadar nefes nefese çalışacağız” diyeceksiniz. Diğer her şey bununla bağlantılı olarak anlam bulacaktır. Yatma, yeme ve içme işine kadar her şey benim belirttiğim tarzda dile gelecektir. Bütün bunlar oldu mu, PKK'ye katılımınız doğrudur. Eski de yeni de olsanız, kadın da erkek de olsanız veya hangi kültürden ve ulustan olursanız olun, PKKlileşmeye katılımınız ancak bu çerçevede gerçekleşebilir. Böylece bu dünyanın en önemli bir işine kendi şahsınızda kimlik kazandırılıyorsunuz. Bu da dünyanın en güzel olayını kendinde gerçekleştirmektir. Eğer bunun bana verdiği haz ve mutluluk, aynı zamanda anlayış derinliği ve güç olmasaydı, partileşmenin büyük yüküne bir gün bile dayanamazdım.

Bu kadar çabanın karşılığı sonsuz özgürlük, sonsuz özgürlük için sonsuz güçlenme imkanları, sonsuz güçlenme imkanları için büyük zevkle çalışma olacaktır. Günümüzde karşı cephenin bütün dayatmalarına yalnız kendi ulusal çerçevemizde değil, insanlık için de vereceğimiz en güzel cevap budur. Bu cevap yerindedir ve başarılıdır. Size düşen iş, büyük bir direnmenin, büyük bir önderlik tarzının ifadesi olarak başarılmak için önünüze konulmuş bu olayı kendinize nakşetmek, bununla yeniden yaratılmak, bununla yaşama merhaba demek, bununla savaşa yürümek ve bununla büyük başarmaktır.

13 Ocak 1988

ÖZGÜRLÜK BÜTÜN TOPLUM İÇİN GEREKLİ OLANI SESLENDİRMEKTİR

Çok yönlü bir şekilde bireyci kişiliğinizi inkar etmedikçe, parti kişiliğine ulaşamazsınız. Kişiliğin inkarı çok ciddi bir sorundur. Büyük çabalara rağmen partileşememenin en önemli nedenlerinden birisi, kişilik inkarını yeteri düzeyde gerçekleştirememedir. Kişilik inkarında kastedilen şey, hem doğaya hem topluma yabancılaştırılan ve üretim gücü olmaktan çıkarılan, dolayısıyla ideolojiyi ve pratikleşmeyi yitiren, bunun yerine belki de ilkel toplumsallaşmanın ölçülerinin bile dışında, egemen gücün -bizde bu jenoside kadar giden vahşi bir sömürgeciliktir- direkt veya dolaylı ajan kişiliğini her düzeyde yaşamayı özümseyen, savunan ve hatta bu kişilikle kendini yaşatabileceğini sanan kişiliğin inkar edilmesidir. Hepinizin bu temelde bir kişilik inkarı sorununuzun olduğu açıktır.

Bütün bu çabalara rağmen sizi bir türlü partileştiremememizin nedeni, kişilik inkarına yanaşmayıştınızdan ileri geliyor. Tabii bununla ilkel sınıf çıkarları, geri gelenekler ve ahlaki durumlar savunuluyor. Ama sonuçta bunların hepsi düşmana hizmete götürüyor. Bu, parti içinde her türlü örgütlenmeye gelememe, bozgunculuk, tutuculuk, ahbap çavuşluk, kariyerizm, bireyciliğin her biçimi ve sonuçta tasfiyeciliktir. Politikada bu kişilik inkarının sağlanamaması sonuçta tasfiyeciliğe ve ihanete kadar götürür. Ama burada daha da hayret edilmesi gereken husus, yıllardan beri bunu bütün gücümüzle açığa çıkarıp aşılması için her türlü olanağı sunmamıza rağmen, bir türlü bu inkarı gerçekleştirememenizdir. Bu, sizin bazı sınıf eğilimlerinize kanal açmak istediğinizi ortaya koyuyor. Bunun bilerek ve bilmeyerek, iyi niyetli veya kötü niyetlice yapılması o kadar önemli değildir. Bu hoşunuza gidiyor; çünkü öyle yetiştirilmiş ve öyle alıştırmışsınız. Fakat partileşmenin de bütün bu noktalarda kendini inkar etmekten geçtiğini adınız gibi bellemek zorundasınız.

Partileşme, gerektiğinde acı verse bile, onun sınıf gerçeğiyle uyuşmayan ne varsa hepsini büyük bir mücadeleyle aşmak ve temizlemektir. Bunun için sadece sınıf dışı özellikleri inkar etmek, yıkmak ve aşmak yetmez, bir de sınıf ölçülerine ulaşma savaşını vermek gerekir. Partileşme, emekçi sınıfın veya bizim sınıf gerçeğimizin, sosyal gerçeğimizin ideolojik düzeyi kadar askeri

düzeyinin, hatta moral değerleri ve örgütselliklerinin toplam ifadesini kişiliğinde gerçekleştirmek demektir. Kendi sınıf gerçekliğinizde güçlü olabilirsiniz; bir ağa, bir patron, bir küçük burjuva bürokrati veya oldukça kurnaz bir köylü olabilirsiniz; bayağı kendinizi yaşatacak gücünüz de olabilir; hatta parti içinde bir hizip kurabilecek kadar güçlü de olabilirsiniz; çoğunuzun olduğu gibi tembel bir köle de olabilirsiniz; ama bütün bunlar son tahlilde sınıf çizgisinin reddidir, gerçek PKK çizgisinin reddidir ve ona karşı savaştır. Biz bunu parti adına kabul edemeyiz. Çünkü tespitimiz şudur: PKK'nin sınıf öncülüğü olmadan, ne Kürdistan'da ulusal kurtuluş savaşımı, ne de her düzeyde toplumsal özgürlük savaşımı geliştirilebilir. Geliştirilse de başarılmaz veya başarılsa bile diğer sınıfların kısa süreli oyunlarıyla başka bir sınıfın egemenliğine, başka bir gücün hakimiyetine kadar götürülebilir. Bu nedenle sınıf devrimciliği veya onun her tür sosyal özellikleri esastır.

Maalesef son yıllarda partinin sınıf özü, onun tüm siyasal, sosyal ve askeri istemleri ve gerekleri ayaklar altında çiğnendi. Çünkü bir tembel köylü, bir küçük burjuva, bir feodal ağa, şeyh, bey gibi -bizde neredeyse herkes kendini bir beycik sanır- yetiştirilmişsiniz. Düşmanın bir kontrası gibi parti çizgisine korkunç saldırdınız. Bunu yapmak hoşunuza gitti ve bununla kendinizi daha güçlü kılacağınızı sandınız. Bazıları neredeyse partiyi ele geçireceğini sandılar; hatta parti çizgisini bozacağına bile inananlar az değildir. "Biraz çalışsam, kendimi biraz daha dayatsam bir bölgeyi ele geçirir, hatta PKK Merkezinde istediğim etkinliği sağlar, Önderlik gerçeğini istediğim gibi kullanırım" diyenler oldu. Öyle bir noktaya gelindi ki, başını koparsan kendini bu sevdadan kurtaramayanlar var. Bu tutumlar neredeyse her önemli aşamada tehlikeli bir biçimde karşımıza çıkmaktadır. Parti tarihi bunun örnekleriyle doludur. Bunları doğru öğreneceksiniz.

Aslında sorun bunları doğru öğrenmenizi veya öğrenmemenizi de değil. Siz sınıf zemininizi inkar etmiyor, inkar etseniz de doğru sınıf zeminini esas almıyorsunuz. Sizin bütün sorunlarınız gelip buraya dayanıyor. PKK'nin sınıf zeminini kavrama, özümleme ve onu temsil etme kararınız var mı? Bunun için de içtenlikle, büyük bir mücadele ve azimle sınıf inkarını gerçekleştirmeye var mısınız? Sizin için temel sorular bunlardır. Sizin "Biz böyle doğduk, böyle büyüdük" demenizi kabul etmiyorum. Şimdi her şey çok açık anlatıyor ki, sizin büyütlüşünüz bir iflastan ibarettir. Çok iyi biliyorsunuz ki, birey olarak bir hiçsiniz. Temel ulusal ve toplumsal davalarda kendinizi bir objektif ajan olmaktan bile kurtaramıyorsunuz.

Son yıllarda gelişen bir şey varsa, o da PKK sayesinde, PKK'nin Önderlik gerçeği sayesinde olmuştur. Bu da inkara gelmez. Kalkıp bunu kendi marifetinizmiş gibi değerlendirir, onun içine de kendi iflas etmiş kişiliklerinizi gizleyip dayatarsanız, adına objektif ajanlık denilen işi yapmış olursunuz. Bu da sizi er geç bilinçli ajanlığa kadar götürecektir. Sınıf mücadelesinin böyle katı yasaları vardır. Bu konuda kendinizi kandırmayın, partiyi kandıracağınızı da sanmayın. Partinin temel özelliklerini neden bu kadar göz ardı ettiniz? Tavir koymamıza rağmen, partiyi kendi içinde tasfiye etmeye nasıl cüret ettiniz, bunun gücünü nereden aldınız? Burada "Gericiliğim, tutuculuğum, bireyciliğim, keyfi tutumlarım, bireysel alışkanlıklarım, çıkarlarım, arzularım buna neden oldu" diyeceksiniz. Ama bütün bu kelimelerle dile getirdikleriniz sadece ve sadece parti karşıtı konumda ısrar ve partileşmeye karşı savaş anlamını taşır. Hatta "Ben geriylim, elimden bundan başka bir şey gelmiyor" demeniz, objektif olarak düşmanın sizi geri kılması, çok yaramaz bir konumda bırakması ve sizin de bunu partiye dayatmanız, yani sizde gerçekleşen düşmanı partiye karşı kullanmanız anlamına gelir. Bu da partiye karşı savaş oluyor. Kendi geriliğinizi savunamazsınız, savunmanız halinde düşmanı açıkça dayatmış olursunuz. Toplumsal tarihe baktığımızda, sosyal mücadelelerle bir tarafın kazanıp diğer tarafın da kaybettiğini görürüz. Sosyal mücadeleler bilim tarihinin motorudur. Her türlü değerlendirmeye bu gelişme yol açar ve toplumlar da bunu kanıtlamıştır. Sizse, "Bizim için toplumların motor gücü çalışmaz, biz motorsuz raylar üzerindeki boş vagonlara benziyoruz" diyorsunuz. Oysa boş vagonlar bir işe yaramaz ve içinde yük de olsa çürür. Mücadelenin dilini inkar etmeniz kesinlikle bu anlama gelir.

Toplumların diyalektiğinde de toplumların gelişme kanunlarına göre insan gelişmeye mahkûm bir varlıktır. Şimdi siz buna karşı da direniyorsunuz. Size göre gelişme kanunları bizim için fazla işlemez, bizim için işleyen ancak çürüme kanunlarıdır. Bu yok değildir, toplumlarda bu da vardır. Fakat bu yenilen, çürüyen ve tasfiye olan toplumların diyalektiğidir. Bu bizde de var, hem de çok etkilidir. Ama yanıldığınız nokta şudur: PKK bu yenilen toplum dinamiğine, çürüyen ve dağılmaya mahkûm bırakılan toplum gerçekliğine karşı bir savaş diyalektiğidir, bir savaş gücüdür, inisiyatifidir, iradesidir, karardır, örgütüdür ve ordusudur. Oysa siz bu temel gerçeklikten halen habersiz gibi durmaya çalışıyorsunuz. PKK yenilen, çürüyen ve dağıtılan toplumsal gerçekliğe alternatif olarak yenmeye azmeden, onun bütün düşünsel, iradesel, örgütsel ve eylemsel gereklerine cesaret eden ve sadece söylem düzeyinde bırakmayıp bunun çabasını sergileyen bir harekettir. Kadro da onun çelik çekirdeği olmalıdır. PKK'de öncü özellikler ve kadro kavramı budur.

Kendinize bakın ve kendinizi bununla mukayese edin. Maalesef yıllardır neye benzediğinizi bile kendinize sormadınız. O zaman siz kimsiniz, PKK'de ne arıyorsunuz, neden bu hususları öğrenemiyorsunuz? Karşımıza çıkan ucubeler gibisiniz. "Bunaldım, kafam çalışmıyor, eğitilmekten canım sıkılıyor, örgütlenemiyorum" diyorsunuz. Bunun yerine yaptığımız, düşmanın işlevini PKK içinde tekrarlamak ve buna körce çeşitli kulplar takmaktır. Bunların hepsi yanlıştır. PKK'nin içinin aydınlatılmasında görülecektir ki, siz bile düşmanın şu veya bu biçimindeki türevleri, yani artıklarısınız. Bu bir kader değildir ve sizler insan eliyle yaratılmış ve yaşam gerçeklerine dayatılmış ajanlar oluyorsunuz.

Partileşmenin özü bunu hem anlamak, hem de yapılması gerekli olana ve emredilene ulaşmaktır. Bunun önemli özellikleri yenilmemek, yeni yaşama bütün bu boyutlarıyla yön vermek için örgütlenme ve iradeye sahip olmak ve sahip çıkmaktır. Bunu ya yapacaksınız, ya da "Ben PKKli değilim" veya "PKKli olamam" diyeceksiniz. PKKli olabilmek için ne yapmak gerekir sorusuna cevap arayacaksınız. Görülebildiği kadarıyla bunu hiç yapmıyorsunuz. Bunun yerine toplumda düşmanın geçerli kıldığı alışkanlıkları sergiliyorsunuz. Ailenizden, çevrenizden ve toplumdan sorumsuz, örgütsüz, bireyci ve bilinçsiz yaşamayı öğrenmişsiniz. Bundan kendinizi kurtarmanız gerekir. "Böyle gelmiş böyle gider, bizden adam çıkmaz, bu işin altından çıkılmaz" demek, yenilmiş toplumsal gerçekliğin ifadesidir. Şimdi bunu bize dayatıyorsunuz. Bu, bakış açılarımızdan tutalım dilinize kadar her şeye yansıyor. Sizi bu halinizle nasıl kabul edeyim? Askerleşmeyen davranışta bulunmak, düşmanın parçaladığı kişiliğe boyun eğmektir. Bu bir iki basit bilgi sorunudur. Beynini değiştirmemek, düşmanın parçaladığı beyne kılıf geçirmek demektir. Anlamayı durduran ve toplumu tasfiye etmeye yönelik güç düşmandır. Çoğunuzun şimdi kimi temsil ettiği belli değildir. Beyninizi ve iradenizi paramparça olmuştur. İyi örgüt dili olmayan, iyi örgüt kuramayan sizsiniz. Gerillada kendini çete bile olmaktan kurtaramayan sizsiniz. Artık bunlar anlaşılır hususlardır.

Diğer bir konu, sizin parti içindeki durumunuzdur. Dikkat edilirse biz halkın emek değerlerini topladık. Bildiğiniz gibi bizim toplumumuzda lümpenlik yaygındır, yani avare kişilikler çoktur. Lümpen veya her türlü sınıf dışı kalmış kişilikler hırsızlığın kişilikleridir. Bu kişiliklere devlet iş vermiyor, mevcut toplumda işsiz bırakılmışlar. Bunlar PKK'de yetki, maddi ve manevi değerler gibi bir takım olanakların biriktiğini görüyorlar. Büyük bir kısmı buna saldırıyor. Yani siz bir hırsızlar hareketisiniz. Nitekim düşman "Bunlar çapulcu" diyor ve uluslararası alanda da bize böyleleri bir imaj yakıştırılmak isteniyor. Buna kendinizde bir şeyler görerek anlam vermelisiniz. Çünkü akıllı güçleri ve değerlerini iyi koruyanları kimse kolayca suçlayamaz. Siz her gün parti içinde yetki gasp ediyor, kuralları yok sayıyorsunuz. En iyi niyetli arkadaşımız, ya farkında olmadan kuralların kölesidir, ya da kurallar ve yetkilerin bir gaspçısıdır, beni bile hiçe sayar. Bu yaklaşımlar çok tehlikelidir.

Bu konuda en çok karşımıza çıkan da Osmanlı tarzıdır. Osmanlıda -ki, onların da kendilerine göre kanunnameleri vardır- "Kanunlar karşısında boynum kıldan incedir" derler; ama bunu yapanlar boynularını kurtardıktan sonra herkesi kendileri karşısında boynu kıldan ince sayar, çoğunu vurur ve boynunu keserler. Sizin kişiliğiniz buna son derece müsaittir.

Biz disiplini olan, siyasete hakim olan ve hukukla idare edilen bir toplum değiliz. Toplumumuzun kuralları uygulamak için güvenlik kuvvetleri yoktur; yapılanları denetlemek için bir istihbaratı, bir parlamentosu ve hükümeti yoktur. Parti oluşturmamızın nedeni ise, olmayan bütün hususlara bir mücadele örgütüyle cevap olmaktır. Halkın hukukunu, halkın karar gücünü, halkın hükümet gücünü, halkın emniyet, denetim sağlama ve menfaatlerini koruma gücünü oluşturmak için parti kuruldu. Parti hep bunun hazırlıkları, örgütlülüğü ve savaşlarıyla dolu olan bir yoldadır. Siz tam bir kara cahil gibi bütün bunları unuttunuz. Hatta ondan da öteye partiyi karşı inatların çekiştiği bir arena haline, kimin elinin kimin cebinde olduğu ayırt edilemeyen bir duruma getirdiniz. Böyle partililik olmaz, böyle hiçbir yere varılmaz. Parti ihlali ile bir yere varılacağını kim size söyledi? Sizin kara cahilliğiniz, hırslıklarınız ve zavallılıklarınız buna yol açtı. Böyle olmaz, sizinle partileşme yürümez ve ortada kalırsınız.

Siz parti içinde neler yapılması gerektiğiyle uğraşmaya hiç yanaşmıyor, boş işler ve hatta tehlikeli işlerle uğraşıyorsunuz. Böyle yaşamaya nasıl cesaret ediyorsunuz? Sizin haliniz ne olacak? Bu durumunuzun sorumlusu yine kendinizsiniz, çünkü partileşmeyi istemiyorsunuz. Partileşmeye ilginiz yoktur, sizin ilginiz başka şeylere yöneliktir. Bizde tutarlı bir düzine partili olsaydı, belki şimdi emin adımlarla zafere yürüyecektik.

Şu anda benim endişelerim düşmana yönelik değil, içimizde kimlerin PKK'yi nasıl karıştıracığına veya beni nasıl anlamsızlaştıracağına yöneliktir. İçlerinden en iyileri de dahil kimse bunu anlamayacak, çevresini örgütleyemeyecek, farkına varmadan her türlü bozgunculuk ve olumsuzluğa gitme temelinde kullanılacak veya etrafını kullanacak diyorum. Günlük bütün telaşım bunlardır. Parti içinde düzeni büyük bir savaşımı vererek kim yürütecek? Her biri "Ben şuradan bozarım, buradan saldırırım, dipten çökertirim, üstün bastırırım" diyor, işte ben bunu durdurmaya çalışıyorum. Ortada bir moral ve vicdani değer de yoktur; bu çok tehlikelidir, siyasi olarak da en körce bir tutum ve davranıştır. Bunun hiçbir örgütsel değeri de yoktur. En tuhafı da kendinizi bu halinizle kabul ediyor, yaşayabileceğinizi sanıyor, "Neyimiz eksik?" diyorsunuz. Açıkça belirtebilirim ki, ben bile bu halimle kendimi gerçekten zor yaşıyorum. Bu zavallı ve hiçbir şeyi olmayan halk önderlik görevini üzerime yıkmasaydı, düşmana dayanmak bir yana, size karşı dayanabilmek bile mümkün değildi. Ama herkes nefesini tutmuş, "Sen bize lazımsın" diyor. Ben de tamam, lazımsam biraz dayanayım diyorum. Hikaye budur. Yoksa siz insanı özünden kopartacak ne varsa onu temsil ediyorsunuz. En başta da kendinizi dinamitliyorsunuz. Tabii bunların farkında değilsiniz. Çünkü bunların farkında olabilmek için yalnız vicdan yetmez; başaran düşünce, başaran irade ve çaba düzeyinde sonuna kadar yüklenmek gerekir. Bunların çoğu sizde yoktur.

Çoğunuz gençsiniz, bu kadar genç kızla yan yanasınız; kendinizi adam yerine, şerefli insan yerine koymamak ayıptır. Ben bile bu halimle zor bela kendimi adam olarak kabul etmeye çalışıyorum. Sizin duruş tarzınızdan bile korkuyor, kendilerini böyle nasıl kabul ediyorlar diyorum. Çünkü kabul edilebilecek çok az şeyim var. Tehlike sizi böyle cesaretlendiren ve size "Böyle yaşanabilir" dedirten anlayışınızdır. Daha da kötüsü, kendinizle baş başa kaldığınızda neredeyse yapmadığımız düşkünlük, geliştirmediğimiz oyun yoktur. Kendiliğinden bir tasfiyeci yığıcı gibisiniz. Sizi zor bela tutuyorum; tutmasam kendi kendinizi çözme, çözülme ihtimaliniz çok yüksektir. İçinizde büyük bir vicdan sahibi veya örgütü toparlamakta kararlı olan, tehlikeyi sezen ve buna göre kendini tetikte tutan kim var? Böyle bir yiğit çıksın. Yiğitlik, halkın temel işlerinde "Ben varım" diyen, ben varım derken de bunu yapma gücünü gösterendir. Dikkat edilirse bu kimsede yoktur.

Önderlik ölçütlerinde yiğitlik şu demektir: Yeterliysen, güçlüysen, güzelsen sana geçit vardır, yoksa seninle ancak savaşılır. Bize "Yok, ben böyleyim, kulağım delik, buram ezik, affet Başkanım" diyemezsiniz. Bunların hepsi safsatadır. Ortada partileşmeden ziyade önderlik savaşı kalmış. Partileşmeye zaten büyük bir tepkiniz var. Ama benim de bir inadım var. Buna neredeyse tek başına parti, tek başına ordu, tek başına merkez, tek başına karar ve yürütme gücü diyeceğim. Bu durum tarihi açıdan kaçınılmaz mıydı? Bu iş daha güçlü kişiliklerle kolektif de yürütülebilirdi. Ama buna talip olan yoktur. Hiç kimse halkın işlerine talip olmuyor, bu yüzden tek kaldım. Kim yükü güçlü bir şekilde paylaşan yaman arkadaşlarımız olsun istemez? Bu durum tehlikelidir. Yarın bana bir şey olsa ne yapacaksınız, ne olacak? Zaten dava sizin başınıza bela olmuş. Ya çoğunuz "Kurtulduk, pastadan biz de istifade edelim" ya da "İşte hikaye bu kadar" diyeceksiniz. Sizin için davaların bitişi için gözyaşı dökmeye bile değmez. Çünkü sizde herhangi ciddi bir yürek yoktur; kendinizi rahatça bireycilikle kandırabilir, farklı kılabilirsiniz. Bunun için gerekli olan süre yirmi dört saattir. Bunun tersini iddia ediyorsanız, o zaman kendinizi kanıtlayın. Hepinizin pratiğini açtığımızda, göreceksiniz ki gerçek budur. Çünkü bir tek örgüt kuralına bile sabırla katılım gücü gösteremediniz.

Size durumu değerlendir, gerekli olan işe doğru anlam ver ve ciddiye al diyorum. Fakat siz utanmadan kendinizi dayatıyorsunuz. Bunlar kendinizi inkar edememenin ve parti diline sahip olamamanın vahim sonuçlarıdır. Hepiniz ağacın kurdu gibisiniz, en kutsal değerlerin canına okuyorsunuz. İşte Kürt budur. Kürt'e bütün alem şunu yakıştırmıştır: "Bunlar için insan hakları ve demokrasi geçersizdir, katliama da uğratılsalar o kadar önemli değil." Maalesef gerçekliğiniz budur. Bunu hiç inkar etmenize gerek yoktur. Çünkü onlardan önce biz kendimize her türlü kötülüğü yaptık. Bunun bir tanesi siyasi cehalet, bir tanesi de partileşmenin hiçbir kuralına gelememedir. Daha da derinleştirirseniz, işe yaramaz bir kişilik ortaya çıkar. Hiçbir değer ihtiva etmeyenler kendi soy ağaçlarına kibrit suyu dökerler. O açıdan bazı lüzumsuz dilleriniz, yine bazı yaşam dürtüleriniz varsa onları kesin.

Bu yaşa gelmenize rağmen, örgütsellik ve partileşme karşısında tamamen kayıpsınız, ipe sapa gelir bir yanımız yoktur. Şu anda PKK Merkezi, birbirlerini boşa çıkarmanın en etkili kurumu haline gelmiş. Bütün bölge yönetimleri de, onların alt düzeydeki yönetimleri de birbirlerinin kopyaları durumunda. Size karşı eleştirilerim çok sert olmasına rağmen, bazı küçük hesaplarınızdan dolayı

tepki göstermiyorsunuz. Muhtemelen burada kendinizi açığa çıkarmanın güç dengelerine göre olmayacağını düşünüyorsunuz. Ama kimsenin sizi göremeyeceği, kendinizi güç sandığımız ve “Fırsat elime geçti” dediğiniz yerlerde meşhur bastırma yöntemlerini uyguluyorsunuz. Bu kaçak güreşmedir veya arkadan saldırmadır, bunun yiğitlikle hiçbir ilgisi yoktur. Bu da sizin için önemli olmayabilir. Çünkü birleşik güce karşı her zaman kaçarsınız. Sizin en bayıldığınız kavga türü, bireycilik temelindeki kavgalardır. Ben en erken yaşlarda bile şunu anladım: Örgütlemek istediğin insanlara bir hedef, hatta bir çıkar göstermezsen, onları sürükleyemez ve onlara bir iş yaptıramazsın. Ben o yaşlarda bile bunun için dil döküyordum. O çocuklar halen hatırımdadır: Onlara yalvararak, gel seni şu dereceye götüreceğim, orada neler var neler diyordum. Söylediğim her şey vardı ve bu çocuğu böylece kendime yol arkadaşı yaptım. Gel sana şunu öğreteceğim diyordum, söylediklerimin hepsinde de tutarlardım. Bir gerekçe önlerine koyuyor ve o çocukları evden çıkarıp sürüklüyordum.

Bu konuda bir de kendinize bakın: Örgütün sağlam hedeflerini, altın değerindeki imkanlarını, maddi ve manevi istemlerini ve ihtiyaçlarını hiç görmüyor, hatta hazır örgütü bile kendinize bir engel olarak görüyorsunuz. Hedefsizsiniz; ihtiyaçları görmüyor, iyiyi götüreni anlayıp esas almıyor ve onun yerine kendinizi dayatıyorsunuz. Bunun örgütlülükle ne ilgisi var? Parti içinde hepinizin yaptığı budur. Tarihimize bakın: Bu durumunuzu nasıl izah edeceksiniz? Belirttiklerime hak verin, yani namuslu ve dürüst olun ve bazı şeylere cevap verin. Sizin durumunuz mahallenin belalıısına benziyor. Kabadayı geldi, çekil önünden! Bu sizi bir yere götürmez. O halde belalı olmaktan ne zaman vazgeçeceksiniz? Bazı işleri ne zaman anlamaya başlayacaksınız? Bir de insanlar kendilerine her zaman şunu sorarlar: "Ben de bir güzel şeye sahip olsam olmaz mı?" Ancak görebildiğim kadarıyla siz bir işe yararlı olayım demek yerine, "Ben şu işi bozsam olmaz mı?" diyorsunuz. Kişiliğinize hakim olan budur. Bu özelliği nereden aldınız? İnkâr etmediğiniz, çok çeşitli nedenlerle başınıza yıkılmış kişiliğiniz size, "Ben şu işi bozsam, örgütü şuradan zorlasam olmaz mı?" dedirtiyor. Bunların hepsi kendiliğinden oluyor, yani kişiliğiniz kendiliğinden partileşmeye karşıdır. Tarzınız ve söylemlerinizle partileşmeye karşısınız. Benim düşündüğüm partileşmeyle sizinkini karşılaştırdığımda, sizin durumunuzun tam bir bela olduğu ortaya çıkıyor.

PKK Gücünü Yüce Tutulması Gereken Değerlerden Alır

Biz başka türlü bir savaş örgütüyüz. Bizim yönlendirdiğimiz olay, gerçekten de nefes nefese yürütülen bir savaş olayıdır. Sizi defalarca uyardım rağmen her gün trajik imhalarla karşı karşıya kalıyorsunuz. Bazıları da buna yol açan suçlular konumundadır. Mümkünse bunu anlayabilmek için biraz düşünün. Kimse size hazır olmadığınız ve yapamayacağınız bir görevi yüklemek istemiyor; ama kimse sizin bu halinizle partiyi yürütmek de istemiyor. Sizi siyasi ve örgütsel bir sorumlulukla değil, ahlaki bir sorumlulukla kabul ediyorum. Bu çocukları böyle ortalıkta bıraksam yazık olur diyorum ve sizi bu temelde kabul ediyorum. Oysa bu yanıltır. Yalnız ahlaki ve moral ilkeyle birlik olmaz. Bunun için partileşmeye gerçekten var mısınız? Bir başlangıç yapabilir misiniz? Bu konuda o kadar kötülük ve yetersizlik yaptınız, ama ben bunları sorun yapmayacağım. Sorun hepinizi benden bitecek kadar bağışlayıcılıkla affetmek de değildir, biz öyle büyüklüklere inanmıyoruz. Affeden büyüklük olmaz. Ama sizi ıslah etme ve eğitime sözü verebiliriz. Fakat siz bir başlama sözü verebilir misiniz? Sanırım o gücünüz de yoktur.

Kendimi tanıdığımdan beri hep örgüt diliydim. **Örgüt dili** kendi kör arzuları ve dayatmalarıyla değil, hep başkalarıyla içten, istemli ve arzulu yürütebilmenin dilidir. Benimle olan hemen herkesin arzulu ve istemli yürütebildiğini belirtebilirim. Beni ben yapan da budur. Hiç kimse "Seninle yürümede isteksizdim" diyemez. Zaten isteksiz ve gönülsüz olanlarla yürümem mümkün değildir. Bu çok nettir ve açıktır. Ama bir de kendinize bakın: Sizinle olanların örgüt dili var mı? Bazıları sizinle olabilir; ama bu onların arzulu ve istemli oldukları anlamına gelmez. Bu fukaraları ya yetkinize dayanarak, zorla ve korkutarak, ya da ortak örgütlenme hedeflerine bağlı olarak değil de haksızlık ve ahbap çavuşluk temelinde yürütüyor, bir çıkarınız için bir yerlerden çalıp kendilerine bir şeyler peşkeş çekerek kendinizi kabul ettiriyorsunuz. Tabii bunlar birlikte yol alma değil, birlikte yolu kapatmadır. Bu, örgüt dili değil, bir örgüt varsa onu boşa çıkarma dilidir. Sizin yaptığımız budur. Örgüt dili, ordu dili, siyasi dil parti içinde, partileşmede ilk darbeyi vurduğunuz, ama sizin için her şeyin esas olan olgudur. Siz "Ortada örgüt dili, örgüte sahip çıkan kalmasın ve herkes borusunu öttürsün" diyorsunuz. İşte düşmüş toplumun dili, işte düşmanın konuştuğu kişilik dili budur.

Eskiden egemenler kölelerden ordu oluştururlar, onları bir yandan korku bir yandan da maddi yaşam vaadiyle tutarlardı. Müthiş bir korku yaratıp ondan sonra da "Bu ordudan çıkarsanız aç kalırsınız" derlerdi. Açlıkla ve zorla köleci, feodal ve hatta burjuva orduları oluştu ve bunlar tarihte müthiş savaştılar. Özgürlük orduları öyle değildir. Sizin örgütlenme ve ordulaşma anlamında diliniz bozulmuştur; kullandığımız dil bir köylü, feodal veya burjuva dilidir. Ama biz bu dille yapamayız. Çünkü burada bir çelişki var. Birisi zorla ama sınırlı, diğeri maaşla ama çok az tatmin ederek yürütebilir; çünkü eşyanın tabiatı gereği ikisi de fazla yol aldırılmaz. Bu açıdan bizim dilimiz özgürlük dilidir, buna sosyalist dil deniliyor, bu da sizin bu bozulmuş dilinizle çarpışıyor ve hesabınıza gelmiyor. Bunun için bütün topluma hitap edecek kadar dil gerekiyor. Ancak sizde bunu örgütleyecek yetenek yoktur. Bu ne zorla ne de tatminle olur. Yani bu, korkutmayla değil özgürlüğü istemekle olur. Bu konuda ne kadar özgürlük istiyorsunuz? Sizin istediğiniz özgürlüğün hepsi bireysel sınırlarda kalmıştır. Sizin istediğiniz özgürlük "Bırak, ben istediğim özgürlüğü yaşayayım"dır. Örgüt içinde bile tasarruf ve bastırma dediğiniz, "Bırak, ben yoldaşımı öldüreyim" özgürlüğüdür. Dikkat edilirse, bu çok yaygın yaşanıyor. Fakat özgürlük bu değildir. Özgürlük bütün toplum için gerekli olanı seslendirmek ve gerektiğinde de savaşmaktır.

Bütün toplumun bu özgürlüğe ihtiyacı, hatta susamışlığı vardır. Onu gönülden seslendirecek ve bunu kendinizde kanıtlayacaksınız. Bu işler halkların isyanıdır, halkın örgütüdür, halkın ordusudur, halkın savaşıdır. Siz böyle olabiliyor musunuz? Hatta bunu bir yana bırakalım, küçük bir örgüt birimi içinde bile bir ortak dile ulaşmamışsınız. Büyük hesaplarda olduğu gibi, herkes ister ki bir karış diğerinden önde olsun; sizin örgüt diliniz bu kadardır. Bunun için de böyle konuşmaya alışmışsınız. Bütün bunların yanlış olduğunu kanıtlamaya gerek yoktur. Sizin neden böyle kaldığınızı anlamak daha önemlidir. PKK içinde bizden bile büyük fedakarlıkla kendisini yakarı, kendisinde bomba patlatanı, kendisini tümüyle örgütün amaçları için feda eden her şeyden yüce tutuyorum. PKK'ye bu kadar inanmak, PKK'yi bu kadar güç görmek, her şeyden yüce tutulması gereken bu değerler sayesinde. Onların bize yükledikleri büyük görevler olmasa, bir gün bile dayanamayacağımızı biliyoruz. Zaten bağlılık da hem dayanma, hem yürütme, hem de yüceltme gücüdür. Şehidin anısına, onların halka bağlılıklarına ve örnek kahramanlıklarına sahip çıkmak böyledir. Bu bizi zorluklara dayanmaya ve mücadelemizi yenilmez kılmaya götürür. Bu da işin diğer bir boyutudur. PKK'nin gerçeğini ifade ederken, PKK'nin bu yönlerini fazla tartışma konusu yapmıyoruz. Çünkü bunlar tartışma konusu edilemez. Yüce değerler tartışılmaz. Ama bizim tartıştığımız şey yüce değerlerin tahribatına götüren tutumlardır ve bunu yapmamız gerekiyor.

Bazıları "Hep eleştiriyorsunuz" diyorlar. Tabii olumluluklar tarihe mal olmuştur, olumluluklar yücedir ve zaten kazanılmıştır. Bunun üzerinde tartışma yapmaya gelmez; başarılı olanın övgüsü de olmaz. Başarılı olan kendisini zaten kanıtlamıştır. Onu tartışarak neden gevezelik konusu yapalım? Biz bu başarılarınızla çelişen ve onları tehlikeye sokan her şey üzerinde haklı olarak kıyamet koparıyoruz. Bu, PKK'nin diyalektik gelişme dilidir. "Bizim olumlu bir yanımız yok mu, biz hep bundan mı ibaretiz?" diyorsunuz. Hayır, kimse hiçbir olumlu yanınız olmadığını veya hep yaramazlıktan ibaret olduğunuzu belirtmiyor. Tam tersine, olumlu olanları neden zafer diliyle tam başarıya götüremiyorsunuz diyoruz. PKK'deki eleştiri böyle anlaşılmalıdır. Hiçbir arkadaşımız "Bu eleştiriler beni ne hale getirdi" veya "Bu eleştiriler bana göre değildir" dememelidir. Kesinlikle eleştirilen hususlarda ben de dahil herkesin bir payı vardır. Hiç kimse kendini ne eleştirilerin dışında tutsun, ne de kendini "Benden hiçbir hayır gelmez, ben yaramazlıklardan ibaretim" gibi iflah olmaz yargulamaya götürsün. Bu konuda kimisinin bu düzeyde, kimisinin de şu düzeyde sorumluluğu vardır. Kim buna gerçekçi yaklaşırsa, o kişi doğruyu yapmış olur. Kişinin gücünü, kendini olduğu gibi ortaya koyma ve ifadelendirme tutumu belirler.

Bunlar partileşmeye ilişkin yöntem sorunlarıdır. Bunu uygulamak kolaydır. Temel yaklaşım yöntemleri böyle sıralanınca, uygulayıp hemen her şeyi çözebilirsiniz. Partileşme size ekmek ve sudan daha çok gereklidir. Bunu mutlaka öğreneceksiniz. Şimdiye kadar yaptığımız gibi bu konuyu teğet geçmeyin, bunu kendi ucuz kalıplarınıza uydurmayın. Biz sorumluluklarımıza büyük bir ciddiyetle tamamen sahip çıkıyoruz. Ama bunun karşılığında örgüt kişiliğine ulaşmanız gerekiyor. Ben var oldukça bunu hep gözeteceğim. Ad, ün, itibar gibi kelimeler benim için hiçbir şey ifade etmez. Bu konuda amansızım. Bir kişiyi örgüt adamı haline getirmek için her şeyi yaparım.

Ben bu değerli şahadetlerimizde şunu da görüyorum: Örneğin, **Hayri Durmuş** bir eksiklikten dolayı şahadete gittiğinde, "Bu benim borucumdur" diyor. Onu affetmenin bize düşmeyeceğini biliyor, ama yine de bunu bize vasiyet ediyor. **Kemal Pır** gözümüzün içine bakarak, "Tam savaşamadık, büyük kusurumuz var ve mümkünse bunu bizim adımıza ödeyin" diyor. Onların gözleri ve dilleri kesinlikle böyledir. Ben onları iyi tanıdım. Ama bazı hırsızlar da var, sözüm ona yaşıyorlar; onlar da gözümün içine bakıyor, ama arkamı döndüğümde "Neyi gasp edip neyi hırsızlayayım?" diyorlar. Onları da görüyorum. Ben bunların farkını ortaya koyup değerli bakışlarına cevap verirken, diğerlerinin de hain bakışlarını cezalandırıp kötü bakışlarını köreltmeyeyim mi? O zaman hak ve adalet nerede kalır? Birisi en büyük kahraman, diğeri ise namussuzdur. Tabii birisini yürekten anmak, diğeri de yürekten çıkarmak gerekir. Adil olmak buysa, bunu yapmak zorundayım. Bunun için "Neden bana böyle yükleniyor?" demeyin. Tanrının adaleti denilen kavram da budur. Yüce adalet buna denir.

Mümkünse doğru bakışına, doğru yüreğe saygı gösterin. Çünkü onlar aynı zamanda şunu da dediler: "Biz en değerli varlığımız olan canımızı bu vahşete karşı böyle ortaya koyduk." Biz de buna layık olmanın her şeyini yapacağız. Duygular, düşünceler ve iradeler şahlanacaktır. Onlara bağlılığın gereği de bunu emreder. Bu kesindir. İki de bir duygudan ve haktan bahsediyorsunuz. Eğer sahtekâr olmadığınızı göstermek istiyorsanız ve sizde biraz vicdan varsa, en büyük duygu binlerin yanan yüreğine karşı yüreğinden bir parça ateşle cevap vermektir. Bunu gösteremeyenin duyguları hiçbir değer ifade etmez. Bunun için bazılarının duygularına hiç değer vermeyişimi anlayışla karşılayın. Çünkü benim için bu şahadetler büyük değerlerdir. Bunları düşünmeye yüreğim bile dar geliyor. Son yürek atışları, son vasiyetler, kendini feda etmeler, halkımızın acılar içindeki yürekleri ve bir de tarih ve katliamlar tarihi yüreğinizde birleşmezse, sizin küçük bir yüreğiniz var demektir. PKK'de önderlik sorumluluğu altında sizin küçük yüreklerinize saygılı olamam. "Bırak bizi, biraz sevmek, biraz kendimizi yaşamak istiyoruz" diyorsanız, buna karşılık eğer ben de tarih, halk ve şehit kişiliğiysem olmaz diyeceğim. Siz de büyük bir utanmaz değilseniz, "Bırak, biraz kendimizi yaşayalım" demezsiniz.

Bu da PKK'de yürek dilinin nasıl olması gerektiğini açıkça ortaya koyuyor. Ama şimdi çoğunuz tüm değerler sanki yokmuş gibi davranarak, güdülerinizi her şeyin yerine koyarak haince yaşayacağınızı sanıyorsunuz. Bu korkunç bir durumdur. Bunların peşine düşeceğiz. Bunları yapmak büyük hakarettir. Biz değerlere anlam veremeyecek kadar zayıf ve zavallı mıyız ki, bunu bize dayatıyorsunuz? Bundan şu sonucu çıkaracaksınız: Bu adam yürekten bağlarla şehit yüreğinin takipçisidir, bütün acı çeken insanların yüreğidir ve tarihte bütün katledilmişlerin intikamıdır. Bunların bende olduğunu kabul edeceksiniz. Bunu görmezseniz kendinizi aldatmış olursunuz.

Biz böylesine yürek sahibi olamayanların içimizde kendilerini yaşamalarına ne anlam verebiliriz, ne de bunu kabul edebiliriz. "Kişi haklarını var, bırak biraz da kendimi yaşayayım" demek yaşama hakarettir. Son nefeslerini böyle verenlerin, büyük acılar içinde kıvrananların, her şeyi yarım bırakılmış ve katledilmiş insan yığınlarının hakkını kim verecek? Demek ki, mücadele arkadaşlığı önce onların dili olmayı emrediyor. Örgütün dili budur. Maalesef bu konularda büyük suç işlediniz. Köle dilini, hırsız dilini, çoğunlukla da düşman dilini ve bunun bağlı olduğu kısır düşüncüyü ve kör yüreği kabul edemem. Çünkü halk bana inanıyor, şehitler vasiyetlerini bana bırakmışlar ve bazı dostlar da bana biraz değer veriyor. Ben onlara ters düşemem. Bu temelde beni onlar mısınız, benimle yürüyebilir misiniz? Bu sizin karar sorunuzdur. Ben ne size yalvarıyor, ne rica ediyor, ne de sizi engelliyorum; bu konuda tercihi size bırakıyorum.

Ama tercihin ölçüleri çok açıktır. "Kendimi örtbas ederim, kendimi başka bir kılıfla dayatırım" dersanız, kendinize başlangıçtan itibaren en büyük kötülüğü yapmış olursunuz. Çünkü ben tedbirliyim. Siz neyinle beni kandıracaksınız? Kırk yıldır bu işin belki de insanlık tarihinde görülmemiş bir uğraşısını veren insanı nasıl kandıracaksınız? Bu konuda kesinlikle gaflete düşmeyin. Çünkü beni kandırmak imkansızdır. "Dağdayım veya dört tarafı kapalı bir odadayım, beni görmez" gibi sözlerin hepsi safsatadır. Sadece gözlerinize baksam ne yaptığınızı anlarım. Çünkü bu konuda sandığımızın ötesinde duyarlıyız. Tanrı kavramı, peygamber kavramı burada ortaya çıkıyor. Bizde büyük gören göz, büyük hissedenden olmak biraz gelişmiştir. Zaten önderlik de bu demektir. Siz bütün bunları yadsıyorsunuz. İslamiyet'te bunları yadsıyanlara kâfir, münafık, ikiyüzlü deniliyor; normal siyasi literatürde de **oportünist** denilen kavram budur.

Neden bu parti içinde böyle oluyor? Neden hiçbir tarihte görülmedik kadar eleştirisel oluyorum? Tabii bu benimle de ilgilidir; zor yönetiyor ve zor oluşturuyorum. Bu bizim gerçekliğimizin içinde var. Tercih edilen önderlik bu zorları başarmaktır. Biz bu görevi tümüyle üstlendik. Bütün bunları kendi orijinalliği içinde incelemeniz gerekir. Kitaplarda okuduklarımızla bizi kıyaslamayın. Burada özgünlük var. Özgünlük, bu toplumun hemen her düzeyinde ve tarihinde yaşanıyor. Bu, parti içine yansımıştır, bunu önderlik düzeyine kadar taşıyor ve çözüyoruz. O halde hala bir iddiamız varsa, bu yönlü bir partileşmeye cesaret etmede kullanılabilir misiniz?

Bunu anlayıp kendinizi katabilir misiniz? Samimi itiraflar yapıp kararınızı verebilir misiniz? Ama bu karar hem anlamlı, hem de çabayla destekleyeceğinize kadar yetkin olmalıdır. Bu olmazsa, ben de size yaşınız yetmişe gelinceye kadar yüklenirim. Bu işin kanunu Önderlik gerçeği ve partileşmeyle de bağlantılıdır. Hiçbirinizden kesinlikle bana uyun, yalnız ve zorda olduğumu görmüyor musunuz, büyüğünüze biraz bağlı olun gibi bir ricam yoktur. Benim belirtmek istediğim daha farklı bir şeydir. Ben öz güçle ayakta duracağıma, yürüyeceğime ve çalışacağıma dair çok iddialıyım. Adeta bunun için yaratılmışım ve kendimi yeniden yaratıyorum. Belirtilenler size ilişkindir.

En erken yaşlarda babalar çocuklarını bizden kaçırlar, "Oğlum, onunla işin yoktur" der ve özel tedbirler alırlardı. Tabii daha sonra TC de "Tehlikelidir, bütün çocuklar onun yanına gider" deyip tedbir üzerine tedbir aldı ve halen alıyor. Hatta içimizdekiler de "Bu adam yaşamımızı çalıyor" diye propaganda yapıyorlardı. Çoğunuz hala bu propagandanın etkisi altındasınız. Zaten bu yüzden parti ortamına güçlü bir giriş yapamıyorsunuz. Burada ancak belirtmek istediğimiz anlaşılırsa, ona göre önderlikle yürünür. Nasıl yürüneceği ortadadır. Ama şimdiye kadar sizin yürüyüş tarzınız bir askıntı gibidir. Dikkat ederseniz, sizleri askıntı yani kambur olmak gibi bir konumundan çıkarmak için büyük sabır gösterdim. İlk isyanımız köyde başladı ve bu böyle bir kamburu sırtımızdan atmak içindi. Benimle kendi ayakları üzerinde yürümek isteyenlere sonsuz yardımcılık sözü veriyorum. Ama "Bırak, sırtına bineyim de sen hep beni taşı" diyorsanız, o zaman siz benim can düşmanlarım olursunuz. Benim gerçeğimde ne birilerine binmek, ne de birilerini kendime bindirerek taşımak söz konusu olabilir. Ama düşünün ki, siz bu halinizle sadece örgütü, yani Önderliği ya hamal yerine koymuşsunuz, ya da kendinizi bir hamal konumuna getirmişsiniz. Birileri size biniyor, tabii siz de birilerine binerek gitmek istiyorsunuz. Bu tutum yanlış ve derhal bunu terk etmek gerekir.

Bizim yol arkadaşlığımızda kesinlikle böyle dayatmalar yoktur. Görebildiğin kadarıyla bakarsın, yürüyebildiğin kadarıyla da yürüyüşe başlarsın. Doğrular kadar olabilir ve başarılar kadar yaşayabilirsin. Önderlik budur; yoksa Önderlik bir baba, bir reis veya bir patron değildir. Önderliğin bu tarzlarla bir ilgisi yoktur. Önderlik ilahlaştırılmaya da, inkara da gelmez; kullanılmaya gelmediği gibi kullanmaz da. Keşke sizin gücünüz olsaydı da, "Bu önderlik denilen olayın ne olduğunu anlayalım, değerlendirelim" deseydiniz. Maalesef genel partileşmede olduğu kadar, Önderlik değerlendirmesinde de gerçekçi değilsiniz. Bu konuya moralli de yaklaşmıyorsunuz. Yani hem felsefi, hem bilimsel, hem de siyasi yaklaşım gücünüz sınırlıdır. Bu konuda gerçekçi olmazsanız, ortada sizin gibi böyle çok geriden takipçiler kalır. Geriden takipçileri de düşman tutar ve vurur. "Bir tarz sorunum, bir tempo sorunum var" demeyin. Bir canavar gibi olan Türk ordusu ulaşınca sizi ne yapar? Bunu kaba anlamda çok iyi biliyorsunuz. Ondan kurtulmak için hızlı düşünmek, hızlı yapmak ve hızlı konuşmak gerekir. PKK'deki meşhur tempo sorunu da böyle izahını bulur. "Ben sonuçta doğruyu buldum, yine de yürüyorum" gibi bir dille, bir düşünce tarzıyla olmaz. Hız, düşmana ve hedefe ulaşmaya göre ayarlanır. Bu çoktan kavramanız gereken bir iştir.

Siz "Hedefe yüzyıl sonra ulaşılır" diyorsunuz. Bizde hiçbir hedef yüzyıl sonraya göre bir tempoyla elde edilmez. Yine bizde "İyi niyetliyim, yürüyorum, hedefe ne zaman ulaşırsam olur" anlayışı başından beri yerle bir olmaya mahkûmdur. Birçok hedef ancak kesin bir hızla ele geçirilebilir. Bu da çalışma tarzında, parti içinde yaşam tarzında böyledir. Bunlar da partileşmenin diğer yönleridir. Yani partide çalışma tarzını, partide tempoyu, partide hedefe göre ayarlanmış -tabii arkada düşmana göre de ayarlanmış- yaşam ve savaş gerçeğini partileşme içinde en önemli hususlar olarak anlamak zorundasınız. Kendinizi bu konuda değerlendirin: Bu kavramlarla bağınızı çoktan yitirmişsiniz. Ondan sonra da "Bu kadar çaba harcadım, hayatımı ortaya koydum" diyorsunuz. Ancak yaşamınızı ortaya koymanız ve çabanız yetmiyor. Hedefin emrettiği, düşmanın da hızına göre bir konum gerekiyor. Bu olmazsa tepetakla gideceksiniz.

Mevcut geri düzeyleriniz bizi temel kavramları büyük bir tekrarlamaya zorluyor. Bu durumu hızla aşmalısınız. Bütün eleştirilerimize rağmen, sizden hala birçok önemli iş yapmanızı, partileşme ve ordulaşma işini yerine getirebilecek kişiliğin sahibi olmanızı istiyoruz. Bunu es geçmeyin, anlamsız kılmayın ve gayri ciddiyetle ele almayın. Siz adeta aslanın ağzından alınmışsınız, bu temelde burada çelikleştirilmek isteniyorsunuz. Hala savaşta size yer vermek isterim. Bu çok ciddi bir sorundur; kendinizi nefes nefese buna yatırın. Görebildiğim kadarıyla savaşma isteminiz tartışmasızdır, cesaret ve fedakarlığa da niyet düzeyinde varsınız. Ama bizim burada sizi katmak istediğimiz şey onun sanatıdır. Bu sanat, düşmanı yenme tarzlarını geliştirmek, ona göre gerektiğinde kişiliklerinizi yeniden yapılandırmak, engelleyen yanları inkara götürmek, eksik olanları oluşturmaktır ve bu bizim işimizdir. Siz de buna büyük bir istemle katılacaksınız.

Biz bu işe sürekli açıklık kazandıracğız. Bunu temel iş olarak değerlendireceğiz ve nefes nefese iş yapacağız. Bu da sonuçta emredilen, öngörülen ve yenmeye doğru kendini oluşturan kişiliğe götürecektir. Bu kişilik her anda ve her yerde sizi hem üst kademeye, hem de alta doğru kuralları, ahlakı, iradesi ve aklıyla örgütlemeye, o da giderek parti kişiliğine götürecektir. Biz bu işe tek başımıza başladık. Bu işi bugüne kadar büyük bir başarıyla yürütüyorsak, bu kadar birleşen bir güç, parti içinde binlerce kadro, on binlerce sempatizan, milyonlarca halk desteğiyle oluşan bu birliğin karşısında hiçbir güç dayanamaz. Bu birlik bu temelde yürürse başarısı engellenemez.

14 Ocak 1998

PKK MİLİTAN OLANLARIN GERÇEĞİDİR*

Toplum olmaktan çıkmanın eşliğinde yaşayan gerçekliğinizi çözmeye, yine düşmanın yürüttüğümüz direnmeyi kesin boşa çıkarma kararının yanı sıra, buna teşkil ettiğiniz zemini çözüp aşmaya çalışırken, kişi olarak da sizleri tek tek incelediğimizde, yıllardır hep yapılmaya çalışıldığı gibi kendinizin olmadığınız açığa çıkıyor; ancak ne olmak istediğiniz fazla açık değildir. Öyle bir durumla karşı karşıya geldiniz ki, sizde kişilik diye bir şey kalmamıştır.

Biz gözü kara bir ihanete dalışı biraz parçaladık, fakat insanlığın gereklerine göre bir yaşam düzeyine gelme durumunuz da fazla yoktur. Bu, çok iddialı bir çalışma sahamızı hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar zorluyor. En kötüsü de bu halinizden neden

* Abdullah Öcalan'ın PKK V. Ortadoğu Konferans Konuşması

utanmadığınızı anlayamıyorum. Başarılı olmadığınızı açıktır. Ciddi bir çözüm geliştiremediğiniz kişiliğinizden anlaşılıyor. En ufak bir sorumluluk duygusu hissetmemeniz kadar, burnunuzun dibindeki tehlikeyi de görememeniz, kendinizi zoraki bir yaşamın içinde tutmanız ve arsızlığınız, benim de yaşamımı tehdit eden bir gerçekliğiniz oluyor. Düşmanın tüm inanılmaz baskıları karşısında çok ilkeli ve çok da pratikçi olmayı başarılıca sürdürmeme rağmen, sizin bu bitik gerçekliğiniz bizi düşmandan kat be kata daha fazla zorluyor.

Önderliğe neden kimse yanaşmıyor? Neden her gelen kendini beş paraya satıyor? Sizler kendinizi en ucuzundan satmayı, hatta satmayı bile bilememeyi en iyi bir davranış olarak kabul edip gidiyorsunuz. Bu gerçeğe ilkeli bir önderlik dayatmanın pek akıl kârı olmayacağını en azından kendini büyük zorluklara düşürmek istemeyenin peşinen görmesi gerekirdi. Sizin durumunuz ne dövülmeye, ne sövülmeye, ne de sevilmeye gelir; yani hiçbir şeye gelmez, ancak ölmeye gelebilir. Baştan beri kaybedenlerin büyük bir davanın zafer militanı haline getirilmesi, ancak benim çabalarımla yürütülüyor. Tüm gayri ciddiyetsizliğiniz de bununla bağlantılıdır. Sizin bu duruşunuz zayıflıklarınızla çok yakından bağlantılı olduğu gibi, benim tarzımla da yakından bağlantılıdır. En büyük savunma aracınız anlamaya yanaşmamaktır. Anlamama sınırında ölümüne inat ediyor, “Yaşam olacaksa o sınırdaki, ölüm geleceksede o sınırdaki olmalı” diyorsunuz. Belki deveye hendek atlatılabilir, ama sizin gerçekliğinize hendeği atlattırmak son derece zordur.

Düşmanın, en son şu ‘ünlü’ Zeki’nin pratiğine dayanarak hakkımızda geliştirdiği değerlendirmeler aslında oldukça düşündürücüdür: “Eğer Diyarbakır’ı alabilirsek, çözümlüş daha hızlanır” diyor. Onun şahsında sizin gerçekliğinizi çok iyi incelemişler. Benim durumum farklıdır, aldığım tedbirler işleri farklı yürütecektir; ama onun tamamen gerçekliğinize dayanıp çözümlemesi yerindedir. İnce ayarlamalarla aslında hepinizin ne olacağını, nereye yöneleceğinizi kestiriyorlar. Düşman “Planlarımız sonuç verdi ve gruplar halinde peşi sıra gelebilirler” diyor. Belki fiziki olarak Kürt kişiliğinde kendine göre bazı inatlar, bazı namus anlayışları vardır, hemen grup grup gitmezsiniz; ama gerçekliğinizin önemli bir kısmında kaçış olduğunu görüyorum. Düşman bunu çözmeye çalışıyor, tabii ben de çözmeye çalışıyorum.

Devrimle karşıdevrim arasında böyle sıkışmış gerçekliğiniz sizi zaman zaman TC’ye, zaman zaman ölüme savururken, kimi zaman da bizim çabalarımızla içimizde kaldınız. İç açıcı bir durumunuzun olmadığı açıktır. Bu da art niyet veya çaba sorunu değildir. Toplum kişiliğinize bir şey vermemiştir, potansiyeliniz yoktur. Toplum size potansiyeli vermeyince, geriye bir nevi iskelet kişiliği kalır. Bu boşluğu devrimle doldurmak gerekir. Bu konuda benim gibi kendini yeniden yaratmaya dair niyetiniz yoktur. En çok yapmaya çalıştığım şey yaşam kandırmacılığına son vermek, kendinizi kandırarak yaşayamayacağınızı göstermek, sizleri devrimci lafazanlıktan sıyırmak veya bazı gerçeklerle yüz yüze getirmektir. O zaman da çok yitik, çok zavallı bir duruma düşüyorsunuz. İnsan halinize çok acıyor ve bakmaya dayanamıyorum.

Bizim diğer insanlara söyleyecek fazla bir sözümüz yoktur, hatta halkımıza da fazla söz söyleme gereğini duymuyoruz. Ama devrim atmosferine, devrim çemberine alınanlar söz konusu olunca, üzerinde durmak gerekiyor. Bir nevi ameliyat masasına alınan bir hastaya nasıl mutlaka bir şeyler yapmak gerekiyorsa, parti ortamında da en derin operasyonların geliştirilmesi gerekiyor. Her yönden bunu yapmaya çalışıyoruz. Gerçekten de politik, askeri, ideolojik, örgütsel, kültürel, kısacası her yönlü komple bir hastalık olabilir. En azından “Ben sağlığıma kavuştum ve bazı hasta işleriyle uğraşabilirim” diyen birkaç kişi öne çıkabilirdi. Ancak gittikçe derinleşen hastalıkları ortaya sermekten öteye kendini gösterme olmuyor. Size kim bakarsa baksın, “Onlar hasta” diyor. Bu durumunuza asrın lanetlileri, asrın siyah ırktan daha kötü toplum ve sınıf dışı kalmış paryaları diyebiliriz. Asrın paryaları bir dönemler böyle algılanıyordu. Bütün bunlara rağmen çok kötü olduğunuzu, çok bilinçlice kötülük yapma peşinde olduğunuzu belirtmek istemiyorum. Onu da yapamıyorsunuz. Çaresizliğiniz bu şekilde biraz daha belirgin ifade edilebilir. Düşman çok büyüktür, sizleri bu düşmanla karşı karşıya getirmenin belki de en büyük insafsızlık olduğu söylenebilir, ama bana göre bu doğru değildir. Benim felsefem, düşmanın yenemeyenin ölmesi gerektiğidir. Düşmanıyla uğraşması gerektiğini bilmeyenin hiçbir şeye hakkı olamaz, bir kelimeyi bile boşuna konuşamaz. Başından beri benim eyleminin özü budur.

Düşmanı yenmesini bilmeyenler benim nazarımda hep aşağılık, namussuz ve şerefsizdir. Bunlar çirkin ve esef edilecek kişilerdir. Benim böyle bir felsefem var. Düşmanı yenmeyi her boyutta, başta düşünce ve moral düzeyinde sürekli kılamayan ve bunu adım adım pratikleştirmeyen kişi bir hiçtir. Şimdi size bakıyorum: Düşman nerede, siz nerede? Düşman karşısında kurbanlık bir kuzu gibisiniz, hatta objektif olarak düşmanın askerleri gibisiniz. Daha doğrusu ecinni gibi zavallısınız. Kendi bindiğiniz dalı kesiyorsunuz. Sizde sadece düşmanı yenmeme değil, düşman adına kendini vurma çok daha yaygındır.

Kürt kişiliğinin yapmak istediği bir şey de kendini sahte adam yerine koymasındır. Çalışıyor, emek harcıyor ve yaşadığını sanıyor; ama bunları hep düşmanı için yapıyor. Bu korkunç bir şeydir. Benim size dayattığım sisteme gelmeniz de çok zordur. Bu halinizle birer kontra gibisiniz. Sistem nerede, sizin duruşunuz nerede? Sizde çocukların ciddiyeti bile yoktur. Benim sistemime göre yaşamınız, militan olmanız ve zorluklara dayanmanız çok zordur. Bu durumda her birinizin bireyciliği ortaya çıkıyor. Özel idare yöntemlerini bir tarafa bıraksak, ortada hiçbir şey kalmaz. Derinden bir gaflet kişiliğiyle bir iki haftaya kalmaz bitersiniz. Kürt olayı zaten bunda da çok kötü yenilmiştir.

Benim tüm yaptığım, bu tarza göre yaşamınızı size reddettirmek ve önlemektir. Bu da sizi çok zorluyor. İnsan yüzünüze bakınca, “Bırak, biraz kendimi kandırarak yaşayayım” diyen insanlar görüyor. Hepiniz bir sigara savurup, kendinizi bırakarak nefes almak istiyorsunuz. Hepsinin hali budur. Neredeyse ağlamanın sınırındasınız. Aslında tam da TC’nin beklediği gibi bir durum yaşanıyor. ‘Ünlü’ Zeki aslında sizi iyi çözmüş, tam size göre bir önderlik de oluşturmuş. Bu konuda onun hakkını yememek gerekir. Onu serbest bıraksaydım acaba ne olurdu diye düşünüyorum. Ünlü Zeki aslında tam size göre idi, her şeyi size göre iyi ayarlamıştı ve bu konuda çok da başarılıydı. Tabii bunları yapabilmesi için öncelikle beni halletmesi gerekiyordu. Beni halletmek istese de korkuyor, nefes bile alamıyordu. Bu genel bir özelliktir ve çoğunuzun durumunu yansıtıyor. Şimdi bütün Kürdistan’da öyle olmuştur. Biraz beni arkasına alarak bize yönelmek istiyorlar. Türk generalleri bile şimdi bu durumdadır. Hepsi beni ayarlayıp taktiksel olarak bireysel ve toplumsal bir plan geliştirmek istiyor.

Ünlü Zeki de öyleydi. Zeki üzerinizde etkiliydi ve tam size göre idi. Adam gittiği her yeri iki haftada ayarlamıştı. Tüm bu kızlar ve erkekleri birbirlerine karşı ayarlamakta süper başarılıydı. Bu ortaya çıktı da. Komutanınız böyleydi, ama bir eksikliği vardı: Bütün bunları yapabilmesi için bana dayanması gerekiyordu. Ben de desteğimi çekince pat diye düştü. Bunu çözeniz ve dolayısıyla hepinizin bana dayanmasının doğru olmadığını anlamamız gerekir. Ancak anlamaya karşı korkunç bir direnme planlamışsınız. Size bu

durumu aştırmak, deveye hendek atlatmaktan daha zordur. İslam'a göre durumunuz hiçbir duayı anlamayan sahte softalara benziyor. Çok tuhaf, ama benimle aranızdaki ilişki biraz böyledir. Din kültürünün bir nevi en softa tarzda yansıması gibi.

TC kendisinden çok emindir. Ne de olsa canınıza biraz düşkünsünüz, işkenceli bir yaşam elbette ki iyi değildir. Şunu anlamazınız zor olmamalıdır: Bize doğru gelmek, ilkağ kölelerinden daha fazla efendisinin olan birisinin özgürlüğe kaçması demektir. Ama bu özgürlüğün de anlamını bilemiyor ve değerini takdir edemiyorsa, o kölenin durumunu varın siz düşünün. Sizin durumunuz buna benziyor, hatta bundan daha da tehlikelidir. Efendiniz ilkağ efendisinden daha amansız ve daha tedbirlidir. Şimdi benim Spartaküslüğüm veya direnişçiliğim de kendine hastır, kendine göre bir sistemi vardır. Siz onun da farkında değilsiniz. Dolayısıyla sizin özgürlük yürüyüşünüz Mecnun'un özgürlük macerasına benziyor. Aslında özgürlükten pek bir şey anladığınızı da sanmıyorum. Çoğunuz evden sıkıldığınız için mücadeleye gelmişsiniz. Evden, ortamdaki, derin bir kölelikten kopma bilincinde değilsiniz. Hatta böyle duygularınız da yoktur. Sadece sıkılmışsınız, o kadar; ancak bu da yetmiyor.

Biliyorsunuz ki, Roma isyancıların hepsini çarvıha çiviledi. Bu aynen sizin için de düşünülüyor. Her taraftan Amed'e doğru birer birer direklere çivileniyorsunuz. Duyarsızlığınız geliştiği için bunu bile fark edemiyorsunuz. Bunu çözmemiz gerekir. Ünlü Zeki, halen ünlü bir komutan olduğu havasındadır; ama onu kulaklarından tutup Amed'e götürecekler. O halen büyük işler peşinde olduğunu sanıyor. Tıpkı sizler gibi. Tabii ben hepimizi ayarlamıştım. Hepiniz aynı psikoloji, aynı yaşam felsefesi, aynı düşünce metoduna sahipsiniz. Ama Zeki en kurnazınız ve en gözü karanızdı. En üstte kaldı. Bu TC'nin tahlilidir. Ben bu konuda sizi haberdar ediyorum. Bu konuda kendinizi çözün ve ortaya koyun.

Devrim, düşmanını yenme cesareti, yenme düşüncesi ve yenme örgütü demektir. Bu üç kelime bir tarifdir. Ama sizin gerçeğiniz bunların hepsini dışlıyor. Yani öyle bir noktadasınız ki, büyük eğitimler, tartışmalar ve kararlar olmasına rağmen, bu üç kelimeyi çözemiyor ve üç kelimeye göre kendinizi ayarlayamıyorsunuz. Neden ordulaşamadınız? Neden partileşemediniz? Çünkü devrimde belirlenen hedefe göre düşünemediniz, iradeleşemediniz, örgütleşemediniz. Bir reform yapsam, bu sizin için ne reformu olur? Bu, ünlü Zeki reformu olur. Ünlü Zeki reformu el avuç üstünde Amed yolundadır. Bu reformu ben ne yapayım? Sizin istediğiniz reform budur. Şimdi TC kontrastı ve polislinin kucağında size bir maaş verselerdi, biz onu da kabul ederdik. Ben düşmanı tanıdığım için biliyorum, onu da size vermezler. Düşman "Pişmanlık Yasası çıkarırım, sizi yaşatırım" diyerek yalan söylüyor. Düşman kendi halkını aç bırakmışken, size nasıl bir şey verecek? Bu mümkün değildir. Bütün emekçileri, hatta memurları bile ona isyan ediyor. Bu çok açıktır, ama siz çok gözü kara ve inkarcı olduğunuz için bunu görmek istemiyorsunuz. Milyonluk memur ordusunu bile açlık sınırına getirmiş bir düşmandır. Bu kadar zarara yol açan sizleri hiç affeder mi? Sizler düşman için korkunç adamlarsınız.

Düşman boşuna bunu geliştirmedir. Sizin bunu kabul etmeme gücünü göstermeniz şarttır. Düşman yıllardan beri planlayarak, "Olsa olsa en büyük komutan Zeki olur" dedi. Bunu emperyalistler de tamamen böyle yorumlamak istediler. Buna göre bir planla ve en son bu planın başarısı halinde, özellikle benim yani APO denen adamın halledileceğini düşündüler. Ben kendimi neden anlatamıyorum? Benim bu direnişime dayanarak bu rezaletleri sergilemenize öfkeleniyorum. Bu işe yaramaz adamlar nereden etrafıma doluştular diye düşünüyorum. Emperyalistlerin, TC'nin bu sahte adamı böyle yaratarak bunları planladıklarını biliyor, devamlı izliyor ve yıllardır tedbirlerimi de alıyordum. Ben Zeki'nin ne mal olduğunu göstermek için ellerine gönderdim. Bunlar benim yapacağım işlerdir. Ancak siz neye göresiniz, nasılsınız?

Şimdi işin tuhaf tarafı, az çok bana dayanarak yürümeniz, ama benim sistemimden hiç haberinizin bile olmaması ve beni kullanmaya çalışmanızdır. Ama bu dünyada kullanılmayacak bir adam varsa o da benim. Bu korkunç bir çelişkidir. İğneyle kuyu kazar misali değer yaratan adamı kullanmak dünyanın en zor işi olduğu halde, siz en kolayından beni kandırmaya çalışıyorsunuz. Yaşar ve savaşırken gel de bu işi çöz! Kendinizi o kadar rahatça kandırıyorsunuz ki, içinizde tek bir ciddi adam göremedim. O 'ünlü' Zeki beni nasıl kullanacağı konusunda daha başarılı olsaydı kendisine bu kadar acımadım; ama bu da yoktur. Bu tip kavgalarda sağlam bir adam seni vursa buna değer, beni vuranın da bir kişiliği vardı dersin. En azından kendilerini kandırmadan bizi vurabilseler ve bir iki yıllığına düşmana karşı dayanabilselerdi bunu anlayabilirdik; ancak bu da yoktur. Ondan sonra da bazılarına "ünlü adamlar" diyorlar. Bazılarının isimleri de böyle çıkmış. Zaten bu isim de başınıza bela olmuş. Tüm bunları sizin için belirtmek zorundayım. Siz sistem ve ilkeyle oynadınız. İlkeyle oynayanlar da nereye gitmek isterlerse gitsinler. Böyle olmuyor, olmayınca da mutlaka cehenneme gidirsiniz.

Benim yapmak istediğim şey, düşman ordusunun askeriyeye kendi ordumuz arasındaki ayrışmayı tam sağlamak ve hiç olmazsa düşmanına çalışmayan kişiliği ortaya çıkarmaktır. Tam da bu noktada farklılık siliniyor, bukaletun gibi her renk veriliyor. Bütün ilkeler çiğnenmiştir ve gördüğünüz gibi bu da ihanete kadar götürüyor. Ama birisi bile renk vermiyor veya renk bozulmuyor. Bunları şunun için belirtiyorum: İçinizden yiğit bir adam çıkıp da "Ben bu işlere varım" diyebilir mi? Böyle adam yoktur. Ama sizde boş laflar ve boş arzular oldukça fazladır ve utanmadan böyle sahtece yaşamaya çalışıyorsunuz.

Dünyayı dolaşmak istiyorsunuz, ülkede dolaşıyorsunuz. Ben on sekiz yıldır bu mevziden başımı bile kaldırmadım, bu mevzi dışına adım atmaya cesaret bile edemiyorum. Siz dünyayı dolaşmışsınız, hala "Ben daha başka yerler görmek istiyorum" diyorsunuz. On sekiz yıldır yalnız bir mevzide büyük çaba harcamama rağmen, sizin böyle yaşama yürüyüşünüzün milyonda bir adımını atmaya bile cesaret edemiyorum. Düşmana vurmak bir yana bizi vurmayı hedefliyor, kendi savaşımımızı kemiriyor, her gün şuradan buradan bizi zorluyorsunuz. Aslında siz bu can sizin sanıyorsunuz. Elinizde silah düşmanı vuruyor ve biraz da özgürleştiğinizi sanıyorsunuz. Bu doğru değildir. Bunu da size anlatıyorum, ama anlamaya hiç yanaşmıyorsunuz. Tamam, can sizindir, silah da sizin olsun, fakat bu savaş sizin sandığınız gibi değildir.

PKK Gerillası İdeolojiktir, Politikdir ve Örgütseldir

İlişkiler sorununda bazı şeyleri belirtmek durumu biraz daha karikatürize eder veya biraz daha çarpıcı izah edebilir. Örneğin bu 'ünlü' Zeki'nin ilişki tarzı bir haininkinden daha tehlikelidir. En aşağılık konumlardan daha kötü kullandığı erkekler ve kızlar var. Buna karşı tavır geliştirdiğimizde dehşete düştü ve kaçtı. Karşımızda bir kuş gibi titriyordu. Ben insanın üzerine tehditle gitmem; benim tarzımda anlama derinliği her zaman esastır. Anlatım işleriyle bu kişinin ne durumda olduğunu hissettim ve tıpkı düşmana yaptığım gibi böylece onu da çökerttim. Ama unutmayın ki, Zeki ve onun gibiler sizi bir düşkünden daha kötü kullanmışlar, kadını katletmişler. Biz **Zilan**'dan yanayız, bizim tarzımızda Zilan yanı ağır basar. Ama onun tarzına göre, örneğin genelevdeki kadının bir odası vardır, bir erkeği kabul ederse parasını alır, kendine göre rahat bir düzeni de vardır. Peki, bu çingene bir kıza buna benzer bir

düzen veriyor mu? Ne bir oda, ne de bir kuruş para verir, hatta onu katleder. Bu korkunç bir şeydir. Akıllı bir kız çıkıp da neden bunu çözemedi? Aslında içinde hiçbir şey yoktu; ne savaş, ne özgürlük, ne güzellik, ne tutku, ne arzu vardı. Adam gericiliğin büyük gücü ve feodal bir kişilikti. Düşmanın piçleştirdiği kişiliğine, kurnazlığına, korkunçluğuna bir de PKK'yi kullanma tarzını eklemişti. Erkeği de kullanmış, birçoğunu kurşuna dizmişti. Bu korkunç bir tarzdır, ama siz bunun farkında bile değilsiniz. Tüm bunları anlatsam kendinizden kaçarsınız, bunun için fazla anlatmak istemiyorum. Çünkü dayanma gücünüz yoktur.

Özgürlük, örgütlülük ve militanlık basit bir olay değildir. PKK'nin bütün ilkelerini, örgüt gücünü, ideolojisini ve Önderlik gücünü doğru anlarsanız, işte bunların hepsi bir gerçek olur. Zilan bunu anladığı için o sivirmeyi yaşadı. Onun direnişi TC'den daha fazla işe yönelikti. Dikkatli bir gözlemci olarak o mektuplar okunursa, direnmenin yüzde onunun emperyalizme ve TC'ye, yüzde doksanının da içindeki bu gericiliğe; gerici, eylemsiz, ideolojisiz, örgütsüz ve politikasız yaşama karşı olduğu görülür. Bu çok nettir. Tabii sizin anlama ve duyma yeteneğiniz olmadığı için bunu çözemezsiniz. Sorun şudur: İçinizden özgürlük savaşçıları çıkacak mı? Ben buna inanmıyorum. Çünkü içinizden hırslı denen ve taşı gediğine koyan bir kişi çıkmıyor. Yanlıslara karşı hiçbirinizde ses yoktur. "Sen yalan konuşuyor, şurada düşmanı geliştiriyor, şurada taşları oynatıyor, sistemi bozuyorsun, dur!" diyemiyorsunuz. Yükselen seslerin hepsi bozma temelindedir. Oysa devrimcilik her şeyden önce **öz savunmadır**. Devrimcinin yeniliği vardır. Devrimci, devrimin her ilkesini uygulayan ve onun gereklerine göre yaşayan, eylemi ve büyük inadıyla gericiliği kırmasını bilen, **Mazlum'lar, Kemal'ler, Hayri'ler, Agit'ler** ilkesini, duruşunu ve pratiğini ısrarla birleştiren ve ondan vazgeçmeyen kişiliktir. Aslında siz bunlara da ihanet ediyor ve bunları anlamaya hiç yanaşmıyorsunuz. Bunların çok sözünü etseniz de, aslında hepinizde bunlardan bir uzaklaşma var. Son dönemlerde bu çok yaygın görülüyor. Zeki'nin taktiklerine koşuyorsunuz. Örneğin sizde Zeki'nin "Yaşam hakkınız var, yaşayın" anlayışı hakimdir. Hileyi çok iyi görüyorum. Örneğin en tehlikeli bireylerden birisi, ucuzca yaklaşarak düşmanla bağlantısı olmayan çocuklar ve kadınları vuruyor. En ucuzundan bir yaşam dayatılıyor; kıza "Sen bu komutanla yaşa", komutana ise "Rüyalarında göremediğin bu kıızı al ve yaşa" deniliyor. Ve bu, içinizdeki ilgiyi hemen ayaklandırıyor.

İlke ve devrimci pratik bu hususta ihanete uğradı, ama siz bunun farkında bile değilsiniz. Daha sonra adam hepinizi hastalıklı olarak üzerime attı. TC'nin "grup grup gelirler" demesi bundan dolayıdır. TC'nin yasaları kuşkulu olduğu için ve benim de aldığım tedbirler nedeniyle bu böyle olmaz. Benim taktiklerim bundan sonra biraz daha ağır ve etkili olacaktır. Böyle ucuzca bir ölüme yollamaktansa veya devrimcilik adı altında böyle ucuz sallandırmaktansa, sizleri feshettirmek durumu temizleyebilir. Bu daha iyi bir çözüm olabilir. Devrimci olmadığınız noktada sizi feshettirmek kendime göre bir çözüm olabilir. Bu konuda çare bulmam gerekir. Ben kesinlikle boş yaşamak istemiyorum. Sizler TC'nin ve Zeki'nin üzerine hesap yaptığı moloz yığınları gibisiniz. Sonuçta bunu böyle ortaya çıkarmak, bizim kendi kendimizi çok yormamızı anlamlandırabilir. Önderliğin rapor sisteminde benim raporum böyle gelişiyor.

PKK'de bazı değerli insanlar vardır. Zaten bu anlamda PKK'yi inkar etmiyorum. PKK'de kelimesi kelimesine benden daha fazla bağlı olanlar vardır ve zaten ben de onlar için yaşıyorum. Onlar vardır ve onlar gibi yaşamak önemlidir. Acaba şimdi kendinize doğru gelebilir misiniz? Acaba "Benim yerim, benim komutam" değil de, "Benim yeminlerim, benim sözlerim var" diyebilir misiniz? Partiyi ve orduyu da saymayabilir, hatta eşkıya diyebilirsiniz -gerçi eşkıyaya benzer bir yanımız da yoktur-; ama herhangi biri, bir şeyler yapmak isteyen biri gibi bizi anlayıp yürümek ister misiniz? Benim örgütleyerek yaşamak durumunda olduğum kesindir. Benim her şeyim, amaç oluşturup örgütle işleri yürütmektir. Bunu anlamak zorla veya parayla olmaz. Yaptıklarım teşvikler ve hediyelerle olmaz; hele o sizin kendinize yakıştırdığınız yaşama hiç olmaz. Benim durumum budur. Zorlanmamanız ve kötü durumlara düşmemeniz için anlama çabasını derinleştirin.

Daha on yaşındaki çocuğa göre ana çok güçlüdür; hele benim anam gibi çok kavgalı, çok inatçı ve erkeğe bile boyun eğmemiş birisi söz konusu olduğunda bu çok anlamlıdır. Anam "Kimse seninle uğraşamaz, baş edemez" diyordu. Tabii kötü anlamda değil, ama onu çatlatırdım. Benim o zaman da yaptığım büyük işler vardı. Sonum onun dediği gibiydi, kimse beni halledemedi. TC'nin bütün memurları da bu sözü söylemişlerdi. Beni çözemediler, anlayamadılar ve beni kendilerine göre yapamadılar. Oysa siz sanki bebeği kandırmak ister gibi beni kandırmaya çalışıyorsunuz. Benim gerçeğim farklıdır. Düşman hiçbir zaman benimle anlaşmaya yanaşmadı. Siz ise tıptış tıptış onlara koşacağınızı sanıyorsunuz. Bunu size kim aşıladı? Aslında ben bu gerçeği çözmek istiyorum. Sizin temsil ettiğiniz şey, herhalde bütün dünyanın tortusudur veya bireyciliğin en içeriksizi ve en iğrenç noktaya gelip dayanmasıdır. Sizde en çok gözüken bireycilikmiş, bütün bu tartışmalarınız onu göstermiş, hepiniz müthiş bireyciymişsiniz. Bu bireycilikle kapitalist anlamda belki elinize bir şeyler geçirirsiniz. Peki, şimdi bu bireycilikle elinize ne geçirdiniz? Sizin bireyciliğinizde güç yoktur, kâr yoktur, kapital yoktur; bu olsa olsa güçsüzlüğün, bozgunculuğun, ihanetin ve kaçışın bireyciliği olabilir.

Şimdi siz evinizde, babanızın ve kocanızın yanında bulamadığınız rahatlığı benim yanımda bulmaya çalışıyorsunuz. Bu çok çelişkilidir. Kim size bunu söylüyor? Öyle sanıyorum ki, Kürt kişiliğinin bitişiyle herkes almış başını gelmiş. PKK iflas edenlerin yoğunlaştığı veya kendini bir şey sananların toplandığı bir örgüt olmuş. İçinde toplumda iş bulamamış ve dikiş tutturamamış kişilikler olduğu kadar, çok dürüst, melek gibi tipler, mülayimler ve mazlumlar da var. Tabii bu çok tuhaftır, bu karışık bir bileşim ve ilginç bir gelişmedir.

Konferans, karar diyorsunuz. Ama ciddiyete ne kadar geleceksiniz? Aslında çok değişik bir şeyler yapmak istiyorum, ama doğru bir şeye gelme gücünüz yoktur. Suyun ötesine geçecek veya bir görev alanına gideceksiniz, ama başaramayacaksınız. Sağlam bir yürüyüşünüz yoktur; ancak nasıl vurulduğunuzu, sizinle nasıl oynadıklarını ve nasıl ağladığınızı gösterebilirsiniz. Fırsat bulduğunuz zaman da kendinizi yaşıyorsunuz. Devrimcilik işi, korkunç bir yoğunlaşma ve inanılmaz bir artistlik işidir. Siz bunların hepsini bir tarafa itiyorsunuz. Hele bu dağdakiler -zaman zaman özellikle onların pratiği üzerine düşünüyorum- önce ilkelere ve devrimci pratiğin tüm esaslarından boşanmışlar ve özgürlük adı altında ilkel güdülerini ayaklandırmışlar. Kendileri dışında her şeyi ayaklar altında çiğneyerek, o vahşi düşüncelerini ve en geri güdülerini egemen kılmak için korkunç bir ikiyüzlülük ve kurnazlık geliştirmişler. Onun ucuna bir iki sahte eylem takmışlar ve örgütünü bunun için bastırmışlar. İşin içinde ağlama, sızlama, entrikacılık, bozgunculuk, kısacası her şey var. Ama "İlkeye göre bir pratik böyle olur" diyen tek bir kişi yoktur. Biten Kürd'ün, daha doğrusu düşmanın vahşi gibi bıraktığı Kürd'ün çirliçiplak bir biçimde kendini bana dayatması söz konusudur. Zeki gibi, "Ben bir şey yapamam, ancak ağlar ve ucuz yaşarım, fırsat buldukça şunu yaparım" diyorsunuz. Zaten yaptığınız hep budur. Avrupa'dakiler de öyledir; Avrupa buranın değişik bir biçimidir.

Ben sağken bu durumları erteleyin. Çünkü bunların bana yutturulması çok zordur ve benim durumum da buna müsait değildir. Bütün yaşam planlarınızı, hatta savaş planlarınızı benden sonraya erteleyin. Ben varoldukça nefes nefese bir duruşu sergileyeceğim. Kendinizi konuşturamazsınız, çünkü buna gücünüz yoktur. Zaten benim de tedbirlerim var. Ben bir şeyleri iğneyle delip çıkarmak tarzında çalışan birisiyim. Elimden nasıl kurtulacaksınız? Bu tutum sahipleri elimden kurtulacak mı? Hatta TC'nin bile şü anda ne kadar sıkıştığını görüyorsunuz. Siz, "Biz babanın iyi çocuğuyuz, sen babasın, baba da çocuklarını çok sever veya sen Allahsın, Allah da kullarına merhamet eder" diyeceksiniz. Hayır, ben bunların hepsini çiğnemiş adamım. Bütün babalarla, reislerle, karırlarla, kocalarla hesaplaşıp hepsini ayağımın altında çiğnemiş adamım. Nereye sığacaksınız? Gerçek budur. Sözüm ona adına hareket ettiğiniz Önderlik, sorumlu olan kişi, yani ben mi size yanıma gelin diye mektup yazdım? Ben sadece çağırımı ilan ettim. Siz boşta kaldığınız için veya çağrıya göre yanımıza geldiniz. Ben kimseyi zorla buraya getirmedim.

Kendinizi benden bile daha iyi eğiteceksiniz. Çünkü ben öğrenme işini tamamladım, bu iş benim için çözümlenmiştir. Bunun başka yolu yoktur. Benden daha fazla örgüt çizgisinde kalacaksınız. Yok, kullanacağımızı ve aldatacağımızı söylüyorsunuz, o da mümkün değildir. "O zaman Zeki'nin yaptığı gibi ben de kaçırım" diyorsanız, birbirimizle hesaplaşalım. TC bu sabah çözümlenme yaptı ve birkaç isim daha söyledi. Hepinizi iyi çözümlüyor ve sizi sıraya koymuştur: "Filan kişi falan tarihte gelir, falan kişi de filan tarihte" diyor. Bu sadece kendi planıdır, öyle olur demiyorum, ama gafletinizi biraz size izah etmek için belirtiyorum. Düşmanınızın sizin hakkınızdaki planları bunlardır, sizler bu planların hepsinin içindedesiniz. Düşman planlarının farkında değilseniz, sizin militanlığımız nerede kaldı?

Bunun için sizi karı veya koca yerine koyamam. Düşmanın bir piyonu olanın kızlığı veya erkeklığı mi olur? Düşmanın piyonu veya kölesi olan biri sevme ve sevilme hakkını kazanamaz. Kazanan ajan gibi olur, nitekim oldu da. Benim yaşam kurallarımı çiğnetemezsiniz. "Biz sevmek istiyorduk; karımız, kocamız, kızımız, erkeğimiz olsun" diyorsunuz. Ben bunları çiğnedim. Gerçek böyledir. Beni araştırın ve öğrenin. Öğrenin ve buna göre mücadele edin. Ya "karar verdik", ya da "Bu adamın yanından kaçacağız" deyin. Ama bunu tehlikeli bir biçimde yapmayın. İşler ciddidir. Hepinizi halleden ünlü komutan böyle olursa, bu komutanın sıradan askerleri nasıl olur? "Biz öyle değiliz" diyeceksiniz; öyle değilseniz kendinizi kanıtlayın. Yiğitlik lafla, ağlamakla veya ölmekle olmaz.

Biz yaşamın birkaç imkanını güzel ve onurlu bir biçimde önünüze koymak istiyoruz. Her şey bunun içindir. Ama bizden düşmanın istediği gibi bir yaşama hakkı istenemez. Düşman düşmandır. Düşman hala adımızı bile kabul etmiyor, bize bir parça toprak vermiyor, dünyada bütün halkların hak olarak kazandıklarının hiçbirini bizim için kelime düzeyinde bile söylemek istemiyor. Durum budur. Bu, gerçekliğin kendisidir. Bunu yırtıp delmeden -ki, bu öyle lafla da olmaz-, partiyi vurup ondan sonra "Düşmanı vuruyorum" diyorsunuz. Partinin ilkesini ve örgütünü çiğneyip ordusunu bozuyor; ondan sonra da "Ben savaşıyorum, ben yaşamak istiyorum; bu işler zormuş, Önderlik geçeceğinin böyle olduğunu bilmiyordum" diyorsunuz. Ben ne yapayım, savaşın gerçeği böyledir. Yiğitlik kolay değil, ben bile kendimi tam yiğit yerine koymuyorum, ama iddia hareketini geliştirmeye çalışıyorum. Bu çok zordur. Ama hala bir imkanım var ve onu değerlendirmeye çalışıyorum.

Utanmasanız, dörtte üçünüz "Biz bu işte yokuz" diyeceksiniz. Sözde karar konferansı geliştiriyor, elli tane karar almak istiyorsunuz. Siz nerede, karar almak nerede? İnsan sizin tarzınıza bakarak, bu kadar karar alacaklarına göre mücadeleye inanıyorlar diye düşünebilir. Dürüstünüz de. Ama gerçekleri biraz daha belirtirsem, dörtte üçünüz belki bu kapıdan çıkar, "Ben bu işte yokum" der. Bu durumun suçlusu siz kendinizsiniz. Çünkü yılları kötü çiğnediniz. Ben hiçbir imkanın olmadığı bu mevzide on sekiz yıldır değerler yaratıyorum. Ancak hala kendimi iyi başarmış birisi yerine koymuyorum. Düşünün ki, on sekiz yılda yaptıklarım az değildir. Bu mevzide tek başıma yalnız bir iş değil, tonlarca iş yaptım, ama yine de tatmin olmuyorum. Siz ise yılları havaya savurdunuz. Bunun için gidecek bir yeriniz bile yoktur.

Bütün bu değerlendirmeler moralinizi bozmak ve size hiçbir şeyin olmadığını kanıtlamak için yapılmıyor. Buna rağmen yine de militanlığa devam edeceğiz. Ama size gerçeği göstereceğim. Düşmanın bel bağladığı bir kişiliği ne yapacaksınız? Hem devrimciyim demeniz, hem de düşmanın size bu kadar bel bağlaması kötüdür. Sözde erkeksiniz, savaşçısınız, komutansınız; ama düşman size bel bağlamıştır. Bunları yırtın ve gerçeğin böyle olmadığını kanıtlayın. En iyileriniz ucuz ölüyor. Siz kendinizi buna hazırlamış, yıllarınızı boşa savurmuşsunuz. Hala bana dayanarak kendinizi kandırıyorsunuz. Hep 'ünlü' Zeki gibi sahtekârlar çıkar, hepinizi ucuzca düşmana götürür, ama siz bunun farkında bile olmazsınız. O bölgelerde içinizden bir kişi çıkıp, "Seninle anlaştığımız gibi yaşamaya çalıştım" deseydi ölür müydü? Neden bir kişinin bile böyle konuşmadı? Çünkü hep kendinizi düşündünüz. Oysa ben burada sizi düşündüm. Kimin sözünün sahibi olduğu ortadadır. Hepiniz bencillik, bireycilik yaparken, ben örgütçülük yaptım.

Özellikle dürüst ve genç arkadaşlar, bu büyüklere, bu sahte komuta tarzlarına aldanmasınlar. Gençler de fazla iddialı olamıyorlar. Ama beni bolca tartışsınız belki anlarsınız. Tabii biz kolay ölümünüzü hiç kabul edemeyiz. Zafer imkansız değildir. Ancak şu anda sizin yapabildiğiniz şey, kolay ölmek ve zaferin pek mümkün olmadığını kanıtlamaktır. Bu sizin göreviniz bu değildir, düşman işidir. Acaba bundan sonra biraz düşünebilecek misiniz? Acaba bundan sonra bu ününüzü doğru değerlendirecek misiniz? Özgürlük gibi, kurtuluş gibi değerlere gerçekten inanıyor musunuz? Ulusal ve sınıfsal olarak farklı bazı ilkeleriniz var mı? Acaba ona göre yaşayabilecek misiniz? Bu konuda dürüst ve tutarlı mısınız?

Bazı arkadaşların ufak dünyalarını başlarına yıkamamız hesaplarına gelmiyor ve moralleri çok bozuluyor. Bu dünya onlara göre değilse ben ne yapayım? Bu dünyayı bize göre kılmayan düşmandır. Düşman bu dünyayı sizin için yaşanılmaz duruma getiriyor. Bunun karşısında sadece çocukça ağlıyorsunuz. On yaşımıdayken ben de ağlıyordum. O zaman belki bunun bir anlamı vardı. On yaşımıdayken fazla bir şey istemiyordum. Benim istediğim on kuruş para bile değildi, yalnızca sıcak bir ekmek parçasıydı, aileden bundan başka bir şey istememiştim. Şimdi size çok şey verdik, hatta elinize her tür silahı da verdik; ama hala ne istediğinizi bilmiyorsunuz. Ölçüleri müthiş aşındırmışsınız. Hiçbir şeyden tatmin olmuyor, yemesini de bilmiyorsunuz. Bu bir hastalıktır. Dünya hiçbir zaman ara sınıflara, küçük burjuvalara göre değildir. Dünya her zaman ya hakim bir sınıfın istemlerine göredir, ya da ona karşı savaşımların istediği gibidir. Bu ikisi arasında bocalayanlara göre bir dünya olmaz. Sizin durumunuz tipik **orta yolcu** veya ara sınıf kişiliğinin daha da arası -marjinali oluyor. Bunda öyle çivilenmiş durmuşsunuz. Ancak dünya size göre olmaz. Gerçekten çok acı bir felsefeniz var. Bunu yırtmanın iki yolu bulunuyor: Ya kendini düşmana göre dört dörtlük ayarlayanlar gibi, ya da benim gibi olursunuz. Bunu başka çaresi yoktur. Bütün sorun bu ara yeri nasıl bırakacağınızdır. Bu **ara yer**, Kürt yeridir; ara yer zavallı, işsiz güçsüz veya her şeye razı edilmiş bir kişinin yeridir. Bu yer üretmiyor, burada bir şey geliştirilmeyecektir.

Korkunç orta sınıf kişilikleri ile boğuşuyorum. Bu işe iki kelimeyle başladım. O hız ve tarz beni buraya kadar getirdi. Gerçek budur. Bu konuda hiç kimse kendini kandırmasın. Bilinciniz mükemmeldir, fakat pratikle bütünleştiremiyor, kendinizi çok fazla koyuyorsunuz. Bilincinizle orantılı olarak, “Ben yaratıcı olacağım ve görerek ilkelerime göre yaşayacağım” deyip bir yılınızı doğru verirsiniz destan yaratırsınız. Neden ilkeyle pratik arasında bu kadar kopukluğu yaşadığınıza hayret ediyorum. Bunu nasıl kabul ettiniz? Yıllardır “Ben bilemiyorum, ben anlayamıyorum” diyorsunuz. Yaptıklarınızın örgüte göre, dağa göre, taktiğe göre, savaşa göre olup olmadığına bakarsanız anlarsınız.

Komutan kimdir? Komutanı kişilerin şahsında görmeyin. İşte en büyük komutan benim. Bundan daha etkili ve yetkili komutan mı olunur? Bir iki komutana neden bu kadar boyun eğmece yaklaşıyorsunuz diye soruyorum, “Hoşumuza gidiyor” diyorsunuz. O halde sizin hoşunuza giden ölümdür; binlerce, on binlerce yersiz şahadet ve zafer imkanlarının peşkeş çekilmesidir. Size hizmet ediyorum. Ama bu ruhsuz ve keyfi kişiliğinizi terk etmezseniz, sizi çok yaramaz ilan ederim. Bu da bir karardır. Bu konuda ayağınızı denk alın. Fazla çareniz yoktur, düşmanın sizi yaşatma durumu da yoktur. Hayali bir özgürlük anlayışınız, ordulaşmadaysa oldukça yanlışlıklarla dolu bir yürüyüşünüz var. bunları aşın.

Hak nedir? **Hak**, örgütün ilkelerine göre toplantılar, talimatlar, raporlar, planlar ve taktikler geliştirmektir. Öncelikle hakkınız bunları uygulayabilmek ve bunları bozanlarla uğraşabilmektir. Siz bu haklarınızı kullanmıyorsunuz. Görev haktır. Görevini yaptın mı kazanır, kazandı mı güçlenirsin. Güçlendiğinde ülkeni de, özgürlüğünü de kazanırsın, hatta aç da kalmazsın. Yeme içme hakkı da budur. Ama bunlar görevlerinizi yerine getirmenizle olur.

Ben tersine çevrilen her şeyi doğrultmak istiyorum. Bazı kemikleşmiş ögeler ısrarla kendi yaramazlıklarını gösteriyorlar. Bana göre bu hususları ya çarpıcı anlıyorsunuz ya da anlamaya cesaret edemiyorsunuz. Anlama ile yapma arasında doğru karar vermiyorsunuz. Yoksa anlama işi çok kolaylaştırılmıştır. Anlamamanızın suçu sizdedir.

Aslında çok daha önemli şeyler anlatmak istiyordum. Fakat gerçekleriniz beni zorluyor. Şimdi biz düşmanımıza karşı hamle yapacağız. Bu konuda bizde gerileme olmaz. Fakat sizin buna katılımınızı bundan sonra boyutlandırmamız gerekir. Siz bu şansı kötüye kullanacak, “Ne de olsa durum iyidir” deyip üzerine yatacaksınız. Bazıları da sırtımızda yaşayacaklar. PKK’de yaşayan birçoklarının durumunda bu net olarak gözüküyor. Kaçmaya dair bir niyetiniz varsa bunu şimdi yapın. Kaçanları yakalayabiliriz, ama bunların yaşam anlayışı kaçmaktır. Aklınızı başınıza alın. Bu siyasettir, siyasetin de incelikleri vardır. Böyle savaş yürütmeyin, çünkü savaşın da incelikleri vardır. “Yönetim ve komutanlık” diyorsunuz, bunun da olmazsa olmaz kabilinden bazı şartları vardır. Bunların hepsini esas alın ve bu konferanstan çıkıp bu sürece katılın. Bu konuda zorlama da yoktur. İçinizde bu işleri yapmak istemeyen varsa, onu bir kenarda, bir işte çalıştırınız; bir üretim çalışmasında yerini bulur, hiç olmazsa kaçıp hain olmaz.

Böyle gözü karaca savaşa gidip ölmeyi kabul edemeyiz. PKK çizgisinde **Agit tarzını** anlamak gerekir. Agit sürekli böyleydi. Sorun o da değildir, PKK’nin böyle binlerce savaşçısı vardır. PKK’nin zaten kendisi böyle bir olaydır. PKK’nin kendisi ideolojiktir. PKK’nin gerillası ideolojik gerilladır. PKK’de ideolojiden kopmuş gerilla olmaz. PKK’nin gerillası baştan sona kadar ideolojiktir, politiktir ve örgütseldir. İşte bu sözde komutan Zeki’yi gördünüz. O adam şu anda düşmanla çalışıyor. Zeki, ideolojiyi, politikayı, örgüt kurallarını ve doğru militanlık yaşamını inkar etti. İşte bu, düşmanın gerçeğidir. Bu da size rahat geldi. Savaşta rahatlık yoktur, rahat oldun mu yenilir ve düşmanına alet olursun, bunu bile fark etmezsin. “Bazıları bize böyle yaptırıyor” diyorsunuz. Siz PKK’nin militansınız, ideolojiksınız, örgütselsiniz, kurallısınız, ilkelisiniz. Kimse size böyle yaptıramaz, hatta ben bile yaptıramam. Çünkü ben de PKK gerillalarından biriyim, o ordunun bir neferiyim. Bunun üstünde konradan başka kim olabilir? Onlar da düşmanımızdır.

Sonuç bu kadar açıktır ve bunun anlaşılacak bir yanı da yoktur. Yaşamınızı ortaya koyuyorsunuz; soğuğa, sıcağa ve felakete dayanabilirsiniz, fedakarsınız. Bunları gerçek bir PKK militanlığına dönüştüreceksiniz. “İşimiz zormuş” diyorsunuz. Eğer işiniz zorsa, önce o savaşı verin. O savaşı verin ki, diğer savaşın bir şansı olsun. Olmazsa sizi bırakırım. Sizin kendinize yakıştırdığınız savaşçılığın sorumlusu ben olamam. Çünkü bu tarz savaşın sonunda ölüm var ve ölüm de beni zorluyor. Ben neden her gün ölümünüz üzerine moralimi bozayım? Ben moralimi hep sağlam tutmak isteyen bir militanım. Bir kayıp vermek bir yana, bir kelime kusuru bile yapmak istemiyorum. Çünkü ben savaşçıyım. Savaşçı olanlar bir kelime söylerken bile kusur işlemezler. Oysa sizin yırtılmadık, yanlış yapılmadık bir yeriniz kalmıyor. Gelin de buna komutanlık yapın!

Bu Topraklarda Özgür İnsana Layık Baharları Yaratlık

Size taptaze bir bahar verdik. Bildiğiniz gibi bu işler kolay değildir. Milyonlar meydanlarda sizin adınızı haykırıyor. Ama benim adımı niçin haykırıyor? Çünkü onlar benim onlara ihanet etmediğimi, bir de kendilerine iyi bir bahar verdiğimi biliyorlar. Sizlere de iyi bir bahar verdik. Ne dersiniz deyin, bütün bu olumsuzluklarınıza rağmen, size özgürlüğe yakın bir bahar verdik. Benim verdiğim baharların hepsi böyleydi. Yirmi beş baharın hepsi rengarenkti, hepsi umut doluydu, hepsi gerçekten bir halka verilebilecek ve bu topraklarda özgür bir insana layık olabilecek baharlardı.

Oysa arkadaşlarımız baharların en güzel yaşanacağı Zağroslardan Munzur’a, oradan Toroslara kadar bana neyi gönderdiler? Bahar kışa döndürülmüş; kaskatı kavuran baharı –ki, bu bahar değil kıştır- yolluyorlar. Sizin kişilikleriniz bahar kişilikleri değil, kaskatı **kış kişiliğidir**. Biz hepimize bahar kişiliği vereceğiz ve baharın geldiğini müjdeleyeceğiz, siz ise kış kişiliğini dayatacaksınız. Bunun kabul edilebilir bir yanı var mı? O dağlardakilerden biri neden bana bir bahar yollayamıyor? Çünkü yiğit değil, çünkü herkes yiğit olamaz. Yiğit bir insan şahadete bile gitse, arkasında bir kış değil, bir baharı bırakmalıdır. Gerçek budur. Ben her zaman her günü bahar günleri olarak getirdim. Ama unutmayın ki, sizin de böylesi görevleriniz var. En güzel baharların yaşanacağı yerleri kara kışa döndürmek tek kelimeyle iğrençliktir ve bunun savunması yapılamaz. Neden her birinizin güzel bir baharı olmasın? Bu mümkündür. Bunu önleyen nedenleri ortadan kaldırın. Düşman burayı da ablukaya alıyor ve her gün bize saldırmak istiyor. Ama benim de tedbirlerim var. Tedbirlerim yıllardır yaptıklarımdır; düşmanın gelip burayı kışa çevirmesi mümkün değildir. Burayı kışa çeviremez, çünkü ben partiye karşı sorumlu biriyim. Bu hepimiz için geçerlidir. Baharı sadece ben getiriyorum; siz ise sürekli kışları ve kasıp kavurmaları getiriyorsunuz.

Baharı getirmek güzel bir şeydir. Neden bundan korkuyor ve kaçuyorsunuz? Rengarenk olmayı bırakıp neden bir cenaze elbisesi giyiyorsunuz? Sımsıcacık olmak yerine, neden kasıp kavuruyorsunuz? Bunun size ne faydası var? Zaferli olma yerine, niye en ufak bir kural hatasıyla ölüyorsunuz? Ben bu halimle bile hala bahar üstüne baharı getirebiliyorum. Siz en genç yaştasınız, PKK’nin güçlü silahlarını da size veriyoruz, dilediğiniz gibi ve yapabileceğiniz kadar yapın diyorum. Kimse size kendini feda et demiyor. Özgürlük

için en akıllıca, en yerinde adım neyse onu atın. En doğru, en fazla başarabileceğiniz tarz nasılsa, onu siz kendiniz bulun. Bu konuda bir dayatma yoktur. Düşmanın pis ölümü yerine, güzel yaşam için ne gerekiyorsa onu bile ayarlayın. Benden bu kadar, gerisini siz tamamlayın. Bu bir dayatma değildir; dayatanlar başkalarıdır, dayatan düşmandır. Biz sizi özgürlüğe yakınlaştırıyoruz. Akıl dolu, plan ve tedbir dolu olun, çok düşünün, ondan sonra adım atın. Bunlar anlaşılır şeylerdir. Diğerleri sizi zoraki savaştırıyorsa bunu kabul etmeyin. Sizi zorla savaştıranlara, “Önderimiz veya başkomutanımız böyle söylüyor” deyin. Bunlardan korkmayın. Sizi bastırıyorlarsa ben varım. Biz düşmandan korkmuyoruz. Neden içimizdeki rezilden korkalım ki?

Siz PKK militanlarıdır. PKK militanları korkmazlar. PKK militanları dünyaya nam salmışlardır, korkmazlar, anlayışlıdır, beceriklidirler. Onu bozan adam ve bozan adamın bozduğu kişilikler ortadadır. Ama biz de ortadayız. Sizin yapmanız gereken şey, bizi dürüstçe esas almak, sonuna kadar aklına güvenmek, sonuna kadar yenme gücüne sahip olmak ve sonuna kadar başarılı adım atmaktır. Biz böyleyiz, siz de böyleyseniz sizinleyim. Eğer böyle değilseniz, orta yerde değilsiniz, düşmanlasınız. Bunun bir örneği işte ortaya çıktı. Ben hiçbirinizle yıllarca da olsa tek başıma çalışmaktan bıkmam. Ama gerçekler bu kadar çıplaktır. Bunu önemli derecede anlayabilirsiniz.

Partileşmeyi, ordulaşmayı, yaşamı, güzellikleri, tutkuları, aşkı, yani her şeyin doğrusunu çarpıcı bir biçimde ortaya koyduk; baharı da ortaya koyduk. Bununla niye oynayasınız, kendinizi niye cehenneme çeviresiniz? PKK savaşçılığında çok ince noktalar var; **Mazlum**’lar ve **Agit**’lerin noktaları var. Bunların hepsini birleştireceksiniz. Bunu burada düşünün ve kararlaştırın. Kimse size zorla bir şey dayatmayacaktır. Siz bunları dayatacaksınız. Bu ünlü komutanlar neredeyse bulun ve kulaklarını tutup “Bu gerçeği senin gözüne sokacağım, emir arkadaşandır” deyin. Onlar beni tanır. Hiçbiri size karşı çıkamaz. Ama yeter ki dürüstçe bağlı olmayı bilin. Eğer siz böyle iki arada bir derede oynamazsanız, bu dünyada bize karşı direnecek adam yoktur. Benimle oynamak imkansızdır. Bu söz benimdir ve ben bu sözümü uyguladım. Düşmanın bile beni bu kadar hafif değerlendirmesine siz yol açtınız. Oysa ben düşmanı çoktan bitirmiş, ayarlamıştım. PKK içinde sorunların önemli nedeni, sizin bu tarza gelmemeniz ve bir türlü bizimle yürüme gücünü gösterememenizdir. Bu da siz mahvetti. Ben bunları kendim için değil, sizin bu acıklı haliniz için belirtiyorum. Sonuçta çok kötü ölüyorsunuz. Çünkü o ölümlerinizi doğal değildir. Böyle ölmeyi asla kabul edemeyiz. Öyle ölecekse bu savaşa girmeyin. Eğer girerseniz, bir volkan gibi patlamanız gerektiğini göz ardı etmeyin. Sizi kim engelliyorsa üzerine gidin. Engel sizseniz önce kendinizi düzeltin.

Tüm bunların hepsi PKK’nin esaslarıdır. PKK’nin askeri esası da budur. Bu noktayı yakaladınız mı, “Biz tamamız, her yerde ve her zaman en alttan en üste her tür göreve hazır olur ve bu görevleri başarırız” deyin. PKK’yi ve PKK savaşçılığını bize başka türlü yorumlatıramaz ve kararlaştıramazsınız. PKK’nin gerçeği budur. Eğer bununla oynarsanız çok kötü duruma düşersiniz, yaşamınız kaskatı kesilir, saygıdan ve sevgiden yoksun kalırsınız. Çünkü ben kendi gerçeğimi çiğnetmem. Sözüm sözdür, kararım karardır ve çabalarım da müthiştir. Savaş adına da, aşk adına da ne gerekiyorsa sonuna kadar onu yapıyorum. Bunu güzel yaptığım da ortadadır.

Benimle olabilmek, değerleri böyle paylaşmaktan geçer. Sonuna kadar bu temelde sizinle olduğum kesindir; bütün kızların olduğum kesindir. O zaman neden çingeneye kaçacaksınız? Siz delikanlıların zafer kişiliği için ne gerekiyorsa onu verdiğimiz kesindir. Yalana dolana alet olmayın. Bu, PKK’nin bütün şehitlerinin ve PKK militanı olanların gerçeğidir. Hatta bu sizin de gerçeğinizdir. Gerekirse sonuç almaya kadar bunu tartışın; ama uygulayabilecek ve uygulamada da başarıyı sağlayabilecek kadar kendinizi kararlaştırın. Görev almak ve komutanlık yapmak için yeterlisiniz. Gerektiğinde –ki, bizde gerçekten sosyalizm egemendir- emeğiyle en başarılı olan kimse, işlerin başında da o olur. Eğer tüm bunlar doğruysa, o zaman bunun da sonu başarıdır.

Bu konferans gerçeğimizi de en azından karar düzeyinde başarıya yakın hale getiriyoruz. Bütün tarihimiz konusunda olduğu kadar partileşme ve ordulaşma, yine YAJK’ın yaşam tarzı, temel taktik savaş hususları konusunda bir kararlılığa ulaştınız. Bir de bu hain çıkmıştır, orta yolculuk çıkmıştır. Onları çıktıkları yerde cehenneme gönderecek kadar militan yaklaşımınızı bir antla, bir sözle kararlaştırın. Tüm bunlar Önderlik gerçeğinde çok somuttur. Gerisi özgürlük yürüyüşüdür, özgürlük yürüyüşünde zafer yürüyüşüdür. Bu temelde bazı şahadetler de olabilir. Ben de buradan çıkıp düştüm, kalbim durdu diyelim; bu, benim yenildiğim anlamına gelmez. Herhangi bir yoldaş gerisini tamamlayabilir. Bu hem kanıtlanmıştır, hem de PKK’nin büyük cesareti bunu sağlamıştır.

Bazıları bununla oynuyor, bazıları bunu görmezlikten geliyor, bazıları da bunun üzerine kötü hesap yapıyor. Onlara da siz zemin oluyorsunuz. Ne onlar öne çıksın, ne de siz onlara cesaret verin. Bu biçimiyle yürüyüşünüzün hem yaşamda özgürlük yürüyüşü, hem de savaşta zafer yürüyüşü olduğu kesindir. Bunu kendinize mal etmek bu dünyada yapılabilecek en değerli şeydir. Bu tek şansır ve tek doğru yoldur. Bunun dışında bizi uğraştıracak başka bir işiniz olamaz.

Kendimizi sahte yaparsak, kimse bize beş kuruşluk değer vermez. Kaldı ki, düşmanımız da hiçbir zaman bizi affetmez. Biz, düşmanımızı yeneriz. Halklarla -bu Türkiye halkı olur, diğer halklar olur- eşit ve özgürlük temelinde bir yaşamı esas alırız. Bu, PKK’nin en temel ilkesidir. Aksi halde savaşı bir kez daha zafere kadar, özgür yaşamın en şahanesini gerçekleştirinceye kadar yürüteceğiz. Geri yaşama karşı çoktan savaş ilan ettik. PKK’nin şehitleri de bunları emreder. Burada gücümüzün az olup olmaması belirleyici değildir. Önemli olan onun kararlı militanlığıdır. Kanıt da şimdiye kadar ki yürüyüşün başarıları ve azmidir. Bu gerçeğe sımsıkı sarılırsanız, gerisi başarılı gelir, zaferli gelir.

24 Mart 1998

İDEOLOJİK ZENGİNLİĞİ OLMAYANLARIN PRATİK ZENGİNLİĞİ DE OLAMAZ

İdeolojik zenginliği olmayanların, pratik zenginliği olamaz. Pratik eylem alanındaki hareketimizin en temel ihtiyaçlarından birisi işte bu zenginliktir. İdeolojik düzeydeki yetersizlik, daralma, başka sınıfların ve hatta yabancı gerçekliklerin etkisindeki çok kaba ve çok sorun teşkil eden bireysel hesaplar, pratik hercümerci daha da artıran oldukça eklektik düşünceler ideolojik bir gelişme olarak görülemez; hatta bunlar aşılmayı gerektirir. PKK çizgisi ideolojiyle başlamış ve onunla gelişmiş bir çizgidir. Başlangıcında belirleyici olan ideolojidir. Pratik ancak bu temelde vücut bulmuştur ve çok dikkatli bir biçimde ideolojiye bağlı gelişirse sonuç verebilir. Dolayısıyla eylemle ideoloji arasındaki kopukluk en temel sorunlarımızdan birisi olmaya devam ediyor. Kişilerdeki kuru, yüzeysel ve

fazla tarz üretmeyen gerçeklik, kesinlikle ideolojinin olmayışından, yetersizliğinden veya yanlışlığından kaynaklanıyor. Bunu gidermedikçe, sizin kadro ve komuta eyleminizin bir anlam ifade etmesi zordur.

İşin daha da olumsuz, ekme ve su kadar ihtiyaç olduğu halde, ideolojiden **kaçış** neredeyse bir alışkanlık haline gelmiştir. İdeolojinin, dünya devrimler biliminin sonuçlarını kendi gerçekliğimizle hem de yaratıcı ve başarılı bir biçimde kaynaştıramazsak, bu işte başarıya gitmek olanaksızdır. Fakat sınıf zemini çözülmüş, hatta sınıf olmaktan çıkmış, önemli oranda erimiş, iddiasını yitirmiş ve düşmanı yaşamaya olağanüstü yatkın hale getirilmiş, direnme kabiliyeti olmayan, olsa da kaba bir isyancılıktan öteye gitmeyen bu kişiliğin kendisini ideolojik olarak toparlaması da çok zordur. Zor olduğu için de saflarımızdaki bütün çabalarımızı belki de düşman faaliyetlerinden daha fazla zorlamaktadır. Toplumun geri düzeyini olduğu gibi parti içine yansıtma, toplumsal yenilmişliği ve güçten düşmüşlüğü, özellikle örgütlenmeden kaçan gerçekliği parti içinde, hem de partinin imkanlarıyla partiye dayatma neredeyse vazgeçilmez bir alışkanlığımız haline gelmiştir. Siz buna bayılıyorsunuz veya bu tarzınıza sevdalanıyorsunuz. Açıkça belirtebilirim ki, bu objektif olarak düşmanı en tehlikeli bir biçimde parti ortamına dayatmaktır. Şimdi karşımızda bu tehlike var.

Sınıfsal ve sosyal gerçekliğinizin inatçılığı göz önüne getirildiğinde, bir de yıllardır parti içinde sanki bir hak ve faziletmiş, hatta önemli bir özelliğinizmiş gibi adeta bununla yaşadığınızı ve başardığınızı sanmanız tehlikeyi daha da büyütüyor. Sorumsuzluk düzeyi çok gelişmiştir, pratikte başarılı olma kaygısı yoktur; hemen her olumsuzluğa zemin olsa da kaygısı yoktur. Görevleri kesintisiz başarma gereğini duyma hiç yoktur. Esasta duygu düzeyinde bile çizgiden sorumluluk duyma yoktur. Fırsatı değerlendirerek eskiden toplum içinde yaptığı ucuz sivrilmeyi ve hırsızlığı bu sefer parti içinde yapma gibi bir dönüşüme uğratmışlar ve bir de bunu hak biliyorlar. Şimdi bu çok tehlikeli bir toplumsal yansıtılış oluyor. Bu kişiliğinizi çok rahatlıkla partiye dayatmanız, belki de alışkanlıklar nedeniyle hoşunuza gidebilir. Ama bu en büyük kötülüktür, en büyük oportünizmden ve hizipçilikten de öteye ilginç bir geriliktir. Kendinizi sıkıyıyor, ideolojikleştiriyor, çizgileştiriyor, tabii örgütleniyor ve böylece en kolayını bulmuş oluyorsunuz. Gerçekten devrimciliğe niyetiniz varsa, parti içi ortamı ve bu ortam içindeki rolünüzü bilince çıkarmanız ve alışkanlıklarınızı aşmanız gerekiyor.

Bu dayatmalarınızla bu işler olmaz. Toplumda yenilmiş kişiliğiniz, parti içinde daha tehlikeli oluyor. Bu kişiliğiniz yalnız yenilgiye ve kayıplara da değil, tüm emekleri boşa çıkarmaya götürüyor. Politikadan habersizliğiniz, hele hele başarı tarzından tümüyle yoksun olmanız felaketi daha da büyütüyor. Bu anlamda geri kişiliğiniz, aslında kontra kişiliği diyoruz, ama bilinçlilik anlamında onu da aşıyor. Daha doğrusu bilinçli kontra, hatta hizip gözlemlenebilir, ona karşı tedbir de alınabilir, ama sizin bu tarzınızın kaypaklığı, silikliği, iddiasızlığı, her şeye yatkınlığı sorunların görülmesini ve dolayısıyla hakkında tedbir alınmasını çok zorlaştırıyor. Dolayısıyla tam bir başa bela olma durumu söz konusu. "Ben böyleyim, benden bu kadar, işinize gelirse olur" diyorsunuz. Bildiğiniz her şeyde böylesiniz; örneğin en rahat başarı imkanı varken ona karşı keyfiniz veya çok büyük bir tehlike varken bile ona karşı da keyfi davranıyorsunuz. Oysaki biraz sorumluluk duysanız büyük kazanacaksınız; biraz dikkat etseniz, imhayı önleyeceksiniz. Bu konularda hiç oralı olmuyorsunuz. İşte gerçekliğiniz budur: "Ben iyi niyetliydim, işe elimi uzatmadım, ama sorun değilim. Kazanabilirdim, ama gerek görmedim. Tehlikeyi gördüm, ama iyi niyetimden dolayı benim görevim değil dedim ve altından çıktım" diyorsunuz. Politikada bunun kadar tehlikeli, hele askeri alanda, savaş alanında bundan daha tahripkar bir yaklaşım yoktur. Ama sizde egemen olan anlayış budur.

İnsan sizden ürüyor. Bu tarzla bırakın çizgi komutanlığını yapmayı, bilinçli bir düşmandan daha fazla zarar verirsiniz. Bilinçli bir karıştırıcının bu kadar zarar vereceğini sanmıyorum. Kısacası bu kişiliğiniz çok tehlikeli, ne yapıp edip bu kişiliğinizi aşmanız gerekir. Politikada hiç kimse bu kişiliğinizi kabul etmez. Zaten bu kişilikle politika da, askerlik de yürütülemez. Bu ciddi bir hal almıştır ve herkesin dikkatini çekiyor. Halkın da dikkatini çekiyor ve bunun kadro düzeyinde PKK'lilik olmadığını herkes söylüyor ve herkes gerçek PKK'yi arıyor. Bunu hemen hepiniz de iyi biliyorsunuz. Herkesin aradığı PKK'yi, siz böyle en tersinden "PKK benim" diye dayatıyorsunuz ve bu, büyük kargaşaya yol açıyor. Eskiden bu yaklaşımlarımız görünmezdi, ama şimdi açığa çıkıyor ve hareket büyüdüğü için tahammül sınırlarını zorluyor. Hiç kimse sizi bu halinizle benimsemek zorunda değildir.

Halk ciddi önder istiyor. Uluslararası güçler ciddi, kusursuz önder istiyorlar. Tabii herkes kendini yetiştirmiş, Önderlik olayı da öyle, Önderlik de kendini yetiştirmiş. Size ise, yıllardır adeta bu bebeklikte çakılıp kalmışsınız, ki ben bunu defalarca işledim. Bazıları bunu tam bir tarz haline getirmişler. Bunların içinde kırk yaşındakiler de, yeni yetmeler de var; gel de onların yarattığı sorunların altından kurtul. Böyle ucuz politika yapmak hoşunuza gidebilir, sizi tatmin edebilir, hatta size rüyalarınızda bile görmediğiniz kadar başarılı da gelebilir. Bunların hepsi mümkün. Ama hareketimizin önündeki mevcut görevlerle, onun sorumluluk düzeyi ve ondan önemli beklentilerle karşılaştığımızda siz tam bir tezatsınız. Bu örneklerin bir çoğu parti tarihinde de görüldü; en ciddi başı bozukluk, yenilgi, tasfiye ve savrulma zeminini açık tutuyor ve o zemini sürekli geliştiriyorsunuz. Bu hiç umurunuzda da değil; "ben iyi niyetliyim, aslında çok çalışıyorum" diyorsunuz, savunma tarzınız bu kadar. Ama bu çizgi için yeterli mi, çizgiye cevap veriyor mu? Bu soruyu kendinize hiç sormuyorsunuz. "Hep başkaları bozuyor, ben ne yapayım, bunlar beni ilgilendirmez" diyorsunuz, ama bize gerekli olan da çizgide yeterlilik, çizgiyi içte ve dışta geliştirme gücüdür. Peki buna neden ulaşamıyorsunuz? Buna ulaşamamanız ideolojik gerilikle ilgili bir olaydır.

İdeolojiden bu kadar kaçan, çizgiye cevap olamaz. Bu kadar dar, kuru, yüzeysel ve çoğu da kayba yol açan bir pratiklerin bir çoğu cinayet derecesinde sorgulanması gereken pratiklerdir. Katil pratiği ideolojik gerilikle birleşti mi, işte çok ucube olan bu durumunuz ortaya çıkıyor. Bizim Önderlik tarzımızın olmaması halinde bu dayatmayı sürdürmeniz nelere yol açar? Çok iyi biliyorsunuz ki, yirmi dört saat içinde parçalanmaya, giderek dağılmaya ve bir çoğunun şu veya bu gücün etkisine girmesiyle her şeyin kaybına yol açar. Hayret ettiğim nokta, örgüt kaygılarınızın neden bu kadar zayıf olduğudur. Başarmaya ihtiyacı olan, ciddi örgüt kaygısı taşır. Ciddi örgüt kaygınız varsa; yemez, içmez, uyumaz, başınızı iki elinizin arasına alır ve sabaha kadar bir çözüm peşinde koşarsınız. Sorumlu kadro böyledir. Fakat şimdiki kadro, hangi yetkiyle kimin yerine göz dikeceğinin, kimi bastıracağına, kimi uzlaştıracığına hesabında. Bazıları da şu anda kontrayı aşan bir biçimde kendini dayatma halinde ve işi gücü dağıtmadır. Bu, aslında o anda en kötü bir şekilde cezalandırılması gereken duruş tarzıdır, ama siyasi nedenlerden dolayı bunu yapmıyoruz. Bilmeniz gereken en temel husus budur. Yargılamayı parti yapar, düşman yapar, yaşamın kendisi yapar, ama yapar. Politikanın büyük sorumluluğunu duymazsanız, suç konumunu teşkil eden bu durumunuzu aşamazsınız ve kesinlikle başınıza bir felaket gelir.

Hayret ettiğimiz diğer bir nokta da, bu acı hükme rağmen neden bu kadar rahat olduğunuz ve bildiğinizi okumaya devam ettiğinizdir. Yaşamaya saygısızlığınız bu kadar gelişmişse o zaman baştan kaybetmişsiniz demektir. Derin yanılgılarınız da olsa, varsa

bir gücünüz önce onu aşın. Partiye yeniden bir katılımı geliştirin ve hiç olmazsa kendinizi eğitin. Bahaneci, savsaklamacı Kürt başını almış, neredeyse her yere böyle kendini dayatıyor. En üst düzeyden tutalım savaşıncısına kadar, sözüm ona görev alanlarına da göz dikiyor, ama bunun gereklerini hiç de yerine getirmiyor. Ben de bir beklenti içindeyim, ama benim beklentilerim büyüktür. Ayrıca bunlar için çalışmam da çok büyüktür. Fakat siz veya böyle bir durumda olanlar, sadece örgütün zayıf anını bekliyorlar; objektif olarak bu zayıf anla birlikte, örgütün can alıcı yerine darbe indirmenin beklentisi içindedir. Bütün bunları kasıtlı yapsalar belki daha iyidir. İnsan o zaman bunları takip edebilir, ama hepsi yaptıklarını iyi niyet adına yapıyor. Hepsini de bunu, "ben haklıyım, ben yılların savaşıncısıyım" adı altında yaptı, ama olmuyor. Siz yılların savaşıncısıyınız, halkımız da yılların en eski halkıdır, ama bu halk şu anda tarih dışındadır. Siz emekçisiniz, ama emeğiniz parti karşıtı bir durumda. Parti davasını bu kadar hafife almanız çok büyük bir tehlike arz ediyor. Bütün ısrarlara, imkanlara rağmen parti davasında ilerlememeniz, çaresizliğe düşmeniz kendi açınızdan en büyük olumsuzluktur.

Biraz TC ile kıyaslırsak; nasıl ki TC'de "toplum kirlendi, politika kirlendi, bütün kurumlar kirlendi" deniliyorsa, PKK içinde de böyle bir kirlenme var. Özellikle kadrodaki ve kadronun görev anlayışındaki kirlenme, TC'nin çetelerinkinden daha az değildir. Bunu kesinlikle bilince çıkarmanız gerekir. Nasıl ki TC, kendini çetelerinden arındırmaya çalışıyorsa, biz de kendimizi çetelerden arındıracağız. TC'nin çetelerinin şöyle bir söylemi vardır; "vatan uğruna biz her şeyi yaptık ve her şey vatan içindi", sizin durumunuz da aynen buna benzemiyor mu? Siz de "her şey PKK içindi" diyorsunuz, ama bunu, PKK'nin çizgisini, PKK'nin gerçek kurallarını ve yasalarını alt-üst ederek yapıyorsunuz. Böyle bir PKK'lilik kabul edilemez. Bizdeki çeteleşme belki TC'ninkini de aşıyor. Ama farkımız şu; onlar vurgun vuruyorlar, sizin öyle bir durumunuz da yok. Belki yoksulsunuz ve zaten bu yönüyle daha da tehlikelisiniz. Çünkü bu sizi iyi niyetle, "ben ne yaptım, hep yıllarımı verdim" biçiminde kendini savunmaya götürüyor. Ancak yaptığınız çetecilik, yani kurala ve çizgiye gelmeyen bir durumdur. Toplumsal gerçeklik de zaten bunu sürekli besliyor.

İdeolojik boyutu, hayalleri, iddiaları, örgütlenmeyi geliştirememenin objektif zemini üzerinde çete kişiliği ortaya çıkar. Bunun özü, kendini bir kaç ahbab-çavuşla sınırlamaktır. Örneğin tabur komutanıdır veya bir alan yönetimidir, üç-dört ahbab çavuşu vardır, ancak örgütün çizgisi ve işleyiş esasları orada yoktur. İşte çetecilik buradadır. Yani objektif realitesi onu aşmıyor, gücü ancak bu kadardır. Bizim toplumumuz zaten toptan çeteciliğin zeminidir. Herkes bir yerde çetedir. Bu durum partiye yansımış ve şu anda partiyi en çok bu tehdit ediyor. Burada kasıt aramıyoruz. Burada çizgi kişiliği, onun ideolojik derinliği ve pratik iradesi çok zayıftır diyoruz. Bu temelde gelişen, küçük grupçuluk kişiliğidir. Bu kişilikler toplumda kaybetmiş, hiçbir şeyleri yok, bir de gelip partiye böyle kapaklanmışlar. Sizin bu tip particiliğinizi kabul edemem. Nasıl oldu da dağlarda -Avrupa da dahil- PKK'nin içine böyle doldular diye düşünüyorum. Bunu kabul etmiyoruz. Ben de dar bir köylü kişiliğinden geldim, ama kendimi halen ideolojik düzeyde yetkinleştirmeye çalışıyorum. Gözlerim beni çok zorlamasına rağmen halen kendimi eğitmeye çalışıyorum. Gözleri sağlam, ama yasarından hiçbir şey anlamıyor, halen doğru bir anlayışa ulaşma ihtiyacı duymuyorlar. Ben sizi ne yapayım? "Ben hamalım, kendimi satarım" diyorsanız, hamallığınızı gidin başka yerde satın. İşte bu, paralı askerliğin daha geri bir biçimidir. Paralı askerlik iyi bir şeydir; para verirsin, o da çok iyi savaşır. Burada sadece karın tokluğuna para askerliği yapıyor ve çok ilgisiz bir durumda. Çünkü kurala gelmiyor. Keşke parayla iyi askerlik yapabilseniz. İnsan size biraz ücret verse, ama dört dörtlük Afrikalı paralı askerler gibi savaşsanız. Örneğin, bir taburu böyle paralı askerler olarak çalıştırabiliriz. Bunu da yapıp yapmayacağınız konusunda insan korkuyor. Çünkü düşman daha çok para verecek ve dolayısıyla çaresizlikten dolayı oraya kaçacaksınız. Kısacası karın tokluğuna dayalı doğal bir askerlik ve devrimcilik söz konusu.

Sizi özel yöntemlerle idare ediyoruz. Bir taraftan inancı, morali vererek, diğer taraftan örgütsel tedbirleri geliştirerek, beyninizin yetmeyeceği, zorlayamayacağı bir biçimde ayarlamalarla sizi zor bela sürüklüyoruz. Durum bu. Bazıları bunu yırtarak ihanete gidiyor, bazıları kontralaşılıyor, bazıları bela oluyor, bazıları biraz feodal namus anlayışı nedeniyle kalıyor, ama ciddi anlamda partileşerek süreci aşmada şu andaki görünüm zayıf. Şimdi bu tespit var. Bu tespite göre kendi ihtiyaçlarınızı ideolojide ve pratiğin düzeltilmesinde iyi görerek gidermeniz gerekiyor. Yarın örgüt ilerlediğinde, mücadeleyi biraz daha ilerlettiğimizde bu kişilikler üzerinize geldi mi onları etkisiz hale getirin. Örneğin bazılarını bugün mü böyle yapayım, yarın mı diye gün sayıyorum. Oysa onlar kendilerini önder sanıyorlar. Sadece bazı hesaplar nedeniyle bunları parti içinden atmıyorum. Ama bunlar halen Önderliğin sevgili bir yoldaşı gibi kendilerine bakıyor, içimizde yer alıyor ve "yerim dar, daha geniş yer istiyorum" diyorlar. Bunlar çılgın ve sübjektif niyetleriyle kendilerini her an aldatan adamlar. Dolayısıyla partileşmeyi mutlaka uygulamanız gerekiyor. Buna gücünüz yoksa, sempatanlıkta kalın, gücünüz varsa etkili bir kadro haline gelin. Dikkat edilirse hiçbirinizde etkili bir kadro görünümü yok. Etkili bir kadro havasıyla eğitime yaklaşmıyorsunuz. En tarihi konuları size anlatana kadar adeta kendimi paralamışım. Ben halen bunun etkisi altındayım. Sizse hiç anlamak bile istemediniz, kendi küçücük grupçuluğunuzu, ahbab-çavuşluğunuzu sürdürdünüz.

Kavga ediş tarzınız çok kötü ve fesatça. Bu adı kavgacılığın parti içinde hortlatmamaya çalışıyorum, ama buna karşı tepkimizi ve öfkemizi görüyorsunuz. Biz bunu gidermek için örgüt zeminini daha da derinleştiriyor ve genişletiyoruz. Yeni kadroları geliştirmeye çalışıyor ve böylece bu tehlikeyi süreç içerisinde aşma yollarını seçiyoruz. Sorunları bire bir karşı karşıya değil de, bir süreç temelinde halletmeye çalışıyoruz. İster anlayın, ister anlamayın, ama kavga böyle. Bu kavga bizim tarafımızdan böyle görülüyor ve böyle yürütülüyor. Açıkça belirtebilirim ki, kendi tarzınızla sizi yirmi dört saat kendi haline bıraksak ve gerçekten ajanlık bile yapmak isteseydiniz, toplumda bile sizi besleyeceklerini sanmıyorum. Hayal deryasında kendinizi aldatıyorsunuz. Devrimde başarı kaydedemeyip ajanlığa soyunsanız bile hiçbir şeyi, hatta canınızı bile kurtaramazsınız. Bu gerçeği de görmemekte inat ediyorsunuz. Zaten o noktada en büyük silahınız cehalettir. Hz. Muhammet'in Ebu Cehil için söylediği sözler, değerlendirmeler var. Ebu Cehillik bizde de çoktur. Güncelleşmiş Ebu Cehiller var. İyi niyetinize saygı duymakla birlikte, yetmeyen ve hatta sizi kötüye bile götüren yönlerden sıyrılm. Varsa gücünüz, iddianız, bunu partileşmeye bu çerçevede dökün. İnsan sözünüle şereflidir, sözün sahibi olduğunda değerlidir. Bu kadar sözüne ters düşen kişilik, namertten de öteye bir kişiliktir, siliktir ve sözünün sahibi değildir. Sözünün sahibi olmayan kişiliğe bir şey verilir mi, hele devrim değerleri emanet edilir mi?

Partileşmeyi dürüstçe ve daha açık tartışarak sağlayacaksınız. Yeterince ideolojik, yeterince doğru bir pratik bütünleşmeye ulaşacaksınız. Bu olmazsa çizgi suçu işlersiniz ve bu da en büyük suçtur. Bu temelde şu veya bu biçimde tasfiye olup gidersiniz. Tehlike aslında ciddidir. Örgüt içinde insanlara dayak atılmaz, siyasi mücadelelerin dili değişiktir. PKK olayında bu çok daha özgündür. PKK içinde mücadele yürütmem çok farklı olmak zorunda. Çünkü Kürt gerçeğinde bu farkı yaratamazsan, değil bir örgütü yönetmek, iki kişiyi bile bir araya getirmek zordur. İlk defa gerçekleştirilen bir örgüt tarzı olduğu ve ilk defa bu kadar

kalabalık bir örgütü yaratmayı başardığımız için bunun iç mücadelesi, iç yönetimi de benim tarafımdan çok özgün, çok farklı, hatta çok ustalıklı bir biçimde yürütülecektir. Çünkü ilktir, şimdiye kadar bir örneği de yoktur. Sizin sandığınız gibi sizinle kavga etmem. Örneğin TC, "Haydi APO, neredesin, buraya gel, niye ortaya çıkmıyorsun" diye çatlıyor. Aslında bir yerde bu sizin için de geçerli. Bir kavga tarzınız var ve bizi ona çekmek istiyorsunuz.

Benim de köyde daha yedi yaşlarındayken geliştirdiğim bir kavga tarzı vardı. Kavga tarzım o dönemin toplum kurallarını bir tarafa bırakan bir tarzıdır. Şimdi bu yaşa geldim, bu tecrübelerimle sizin kavga tarzınıza düşmem. Size karşı vereceğimiz kavga tarzıyla farkına bile varmadan -TC'ye karşı da biz böyle yaptık- yenilgiye düşersiniz, hatta nasıl yenildiğinizi bile hiçbir zaman bilmeyecek bir biçimde yenilirsiniz. Durumunuz biraz böyle, TC'de durumun böyle olması gibi. Çünkü TC, bizim ona karşı yürüttüğümüz kavgayı anlamak istemiyor ve hata yapıyor. Sonuçta dünyanın gözünde ne hale düştüğü ortadadır. Aynı şey sizin için de geçerlidir. Dayatmak istediğiniz bir kavga tarzınız var, tıpkı TC gibi "gel beni vur, çık vuruşalım" diyorsunuz. Ama buna gelecek bir Önderlik yok, bu tarza gelecek bir parti de yok. Beklersiniz ve nereden kaybettiğinizi bilmeden çukura düşüp boğulursunuz. Durum böyle ve böyle olacak. Ben çocuk muyum ki, sizin bu kişiliksiz, bu pasif kavgacılığımıza düşeyim? Kavgada hak ettiğiniz sonucu bulacaksınız. Açıkça belirtiyorum, bu kavgada her türlü yöntemi uyguluyorum.

Bizim kavgacılığımızda yöntemlerimiz çok zengindir. Nasıl ki bizde ideoloji çok zenginse, onun pratikleri de çok zengindir. Kişi olarak en ağır bir kavga ortamına alındığınızı hissediyorsunuz. Bunlar bizim tarafımızdan geliştiriliyor, yoksa kendiliğinden değil. Ben adamın yüzüne gülmem, gülmeye de gerek görmem. Bazı arkadaşlarımız yirmi-yirmi beş yıldır kendi kavgalarını dayatıyorlar, ben de kendi kavgamı dayatıyorum. Kendileri sıfır, ama ben mutlak iktidar konumundayım. Onlar akıllarını kullanamıyorlar, eğer böyle olmasa öyle dururlar mı? Ben burada çok vicdanlıyım. Kaba müdahale yöntemini parti içinde eksik etmeyen birileri olsa, sizi anında kurşuna dikerler. Bizim tek farkımız, bu yönetime itibar etmememizdir, ama yine de kavga var. Kurşun bir defa öldürür, bizim yöntemimiz her an öldürür. Yaşadığınız bu sıkıntılar bizim size vurma tarzımızın bir sonucudur. Suçlusunuz, sıkıntılısınız, çünkü siz kötü bir kavgacılığı dayatıyorsunuz ve kırk yıl daha sizi öyle tutacağız; en son ayakta duramaz duruma geldiğinizde boks ringindeki gibi sersemleyip kendiniz yere düşeceksiniz. Son öldürücü yumruğu bile vurmaya değmez, sersemleyip öyle yere düşecek, hatta nasıl düştüğünüzü bile anlamayacaksınız. Kendinize göre belki "ben de vurdum, işte intikamımı aldım" dersiniz. Bu şans size vermemek için tarzımı daha da derinleştirdim. Önderlikte bunların hepsi var, var olduğunu da bu örgütlemeye geçeceğinden anlıyorsunuz. Bu örgütlemeyi ben nasıl sağlıyorum? Neden hiç kimse böyle bir örgütlemeye yürütmüyor? Bu tarzla ilgilidir. Bazılarınız dürüst ve partiye bağlılıkla bir şeyler yapmak istiyor; bazılarınız da tam bir mülayim, münafık, bir şey olduğunu sanıyor. Kendinizi dayatarak sahamıza geldiniz, buradan da kendinizi daha da incelterek çıktınız, hatta güç aldığımızı da sandınız. Belki de birçoğu böyle gitti. Belki bu temelde kendinizi daha da geliştirirsiniz, ama bunlar beyhude.

Size, kavgamızın değerini çok iyi takdir etmenizi öneriyorum. Her zaman vurguladığım gibi, bana komplo yaparsanız bile ustaca yapın, bağlılığınız varsa onu da ustalıklı yapın. Bu kaba biçimiyle, gerçekten bir kurşunu bile hak etmezsiniz. İşte ünlü haine, teslim olan tiplere bir kurşun bile vurmaya değmez. Bazen bu bağlılık tarzı bizi sadece rahatsız ediyor, böyle bağlılık olmaz. Çünkü bağlılığınız çok geri, çok pratiksiz, başarısız ve içeriksiz. Bu Önderlik gerçeğiyle işinize gelirse yürürsünüz. Bütün bunları belirtirken sizi korkutarak yürüteceğim demiyorum, ama bazı yanlışlarınız var ve onunla yürüyemezsiniz, bazı ucuz hayalleriniz de başınıza çöker. Kendinizi bir şey sanmanız sakıncalıdır. Burada kişiliğinizi kimse tahrip etmiyor, tahkir etmiyor, sadece yetmez ve oldukça derin bir yanlışlığınızda mükünse bunu aşın.

Kendinizi terbiye etme göreviniz çok büyük önem taşıyor. Bu halinizle sizi partili olarak kabul etmemiz çok zor. Size sert vurmamamız cezanın hafifliğini göstermez, ancak mücadelenin değişik bir söylemde yürütüldüğünü gösterir. Ben bu mücadeleyi yürütmeye mecburum, çünkü örgütü başka türlü yürütmek ve başarmak mümkün değil. Bunun için parti içi mücadeleyi sonuna kadar öğrenin; tarzı öğrenin, yeterlilik düzeyini kontrol edin ve ona göre tavır alın. Direnme yollarını da belirttim. Sizin için bir ideolojik derinlik ve pratikte bir düzeltme durumu şart. Yine disiplin alçakgönüllülük, sabır, bunlara hükmetmek, anın gereklerine göre doğruya doğru, yanlışla yanlış demek; yöntemde ideolojiden ve ilkedden taviz vermeksizin pratik politikada esneklik şart. Bunları da karıştırmayın. İlkedeki katılıkla, politikadaki esnekliği birbirinin yerine koymayın ve hepsinin hakkını tam yerinde verin. Bunlar militan ve yönetici olmak için gereklidir. Burada bunları öğrenmek için varsınız.

Gerektiğinde bin defa geçmiş pratiğinize tövbe edin, af dileyin. Doğrulara iyi şeylerde ibadet eder, zikreder gibi huşuyla, büyük bir içtenlikle ve samimiyetle katılım gösterin. Bunlar olmadan olmaz. Paralı asker bile olamazsınız. Bir de ağlamayın, haliniz çok acıklı ve ağlamaklı. Kişiliğinizin hiçbir çekici özelliğinin olmamasına çok sinirleniyorum. Hep ağlıyor, hep diken gibi kendinizi dayatıyorsunuz, bunu aşın. Yoldaşlar en çekici ve olağanüstü etkileyici insanlardır. Eğer etraf sizi sevmiyorsa, suçu etrafta değil kendinizde arayacaksınız. Büyük bir yararlılığınız gözüküyorsa, suçu yine kendinizde bulacaksınız. Bu konularda biraz ciddi olun. Muazzam bir etrafı suçlama gerçeğiniz var. Kimi suçluyorsunuz? Suçlayan adam, aslında kendi suçunu ortaya koyuyor demektir. Çünkü suçlayan adam, en başta neden bu durumu aşmadığını ve neden suç ortamını değiştirmedini öncelikle kendine sormalıdır. Bu konuda hiçbir şey yapmıyor, kendinizi adeta yok sayıyor ve etrafı da alabildiğine suçluyorsunuz. Bu ikiyüzlülüktür.

Bütün bu yöntem veya yöntemsizlik konularında kendinize çeki düzen verin, "şimdiye kadar idare ettik de ne oldu" demeyin. İdare ettiniz, ama suç dosyanız çok kabarık. Bizde başarıyı zorlayan veya başarıya göz diken kadrolar yok. Sadece gittikleri yerin başına bela oluyorlar. Bu, suç dosyasının daha da artması demektir. Eskiden bebekler mama bulmak için ağlardı, şimdi ise siz ağlıyorsunuz. Mama beklemekten başka bir haliniz yok. Bizim bu en eski arkadaşlarımıza; bu kadar ucuz konuşacağımıza, neden partiye, çizgiye bağlı ve pratikte başarılı olan on adam yetiştiremediğinizi kendinize sorun diyorum. Her şey hazır, adayları verdik, ortam da güzel, siz nasıl bir öndersiniz ki, yıllardır on tane adamı eğitemiyorsunuz? Ben sizin neyinize inanayım? Komutansınız, ama üç tane yardımcıyı kendi etrafınızda yetiştiremiyorsunuz. Ben bu komutanlığınıza nasıl inanacağım. Kendinizi bir suçlu gibi dayatmaktan öteye bir marifetiniz yok. Böyle bir çok komutan, bir çok yönetici var. Ben bu komutanları ne yapacağım? Yanındaki iki kişiyi adam etmemişseniz siz nasıl partilisiniz? On yıl geçmiş, sadece ortamı dağıtmış ve bozmuşsunuz. İnsan kendine, "ben neden bir grup yoldaşı yetiştiremedim" diye sorar. Örgütlerde kuraldır; bir temsilcinin işi gücü iyi adaylar yetiştirip örgüte kanalize etmektir. Bizim temsilciler ise en iyi savaşçıları saf dışı bırakıyor. Böyle komutanların hepsine hesap sorulacak ve soruluyor da.

Bu temelde sorunlara artık pratik düzeltmeyle yanıt verecek, çözümde zorlandığınızda partinin ideolojisine sarılacaksınız. İnançlarınız var, kişiliğinizi ortaya koymuşsunuz, benden daha fedakar ve cesursunuz, o halde çabalarımızın sonucunu alacaksınız.

Aksi halde sizi hep ikiyüzlüler, düşkünler ve kendini kandıranlar olarak mahkum etmekten bir an bile geri durmayacağım. Parti kaygısını hafife almayacak, ciddiyetine hanel getirmeyecek ve bunun bizim en temel özelliğimiz olduğunu, en başta bununla yaşamakta olduğumuzu bileceksiniz. Önderlikte gözetilen en temel hususun bu olduğunu bilerek, yaklaşımlarınızı, bağlanmalarınızı, örgütlenmenizi bu temelde sağlayacaksınız.

9 Eylül 1998